

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 459

92

Επι ιχθυαχίας, ρευματισμών και πόνων των μυών

Εξαφανίζονται ταχέως οι πόνοι σας εάν χρησιμοποιήσετε το δοκιμασμένο ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ ΛΕΟΝΤΟΣ, το οποίον είνε απαραμίλου αποτελεσματικότητος, διότι περιέχει τα πλέον κατάλληλα θεραπευτικά και καταπραυντικά συστατικά, άτινα παρέχει ή νεωτέρα επίσημη. Προκαλεί εύθως μετά την επικόλλησιν εύαρεστον θερμότητα, επιταχύνει την κυκλοφορίαν του αίματος και συντελεί εις την ταχείαν απομάκρυνσιν των παθογόνων ουσιών. Παρέχει ευεργετικήν ανακούφισιν και κατευνάζει την υπερέντασιν των νευρών.

Το Έμπλαστρον ΛΕΟΝΤΟΣ παρασκευάζεται εις τα παγκοσμίως φημής χημικά Έργαστάσια του γερμανικού Οίκου ΒΕΙΕΡΣΔΟΡΦ.

Τα γνήσιον Έμπλαστρον ΛΕΟΝΤΟΣ φέρε, ως σήμα προνομίου την εικόνα του Λέοντος, πωλείται δέ εις όλα τα φαρμακεία.

Αποφεύγετε επιμόνως τας άσημάντους αξίας απομιμήσεις

Γενικοί Άντιπρόσωποι: Έταιρεία «ΔΑΦΝΗ», Θεάτρου 11, Αθήναι.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είνε να βάψετε μόναι σας τα περιανά σας φορέματα με τας Γερμανικάς Βαφάς

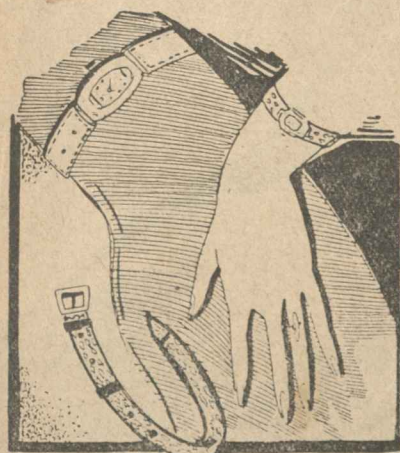
ARTI

Αι Βαφαί ARTI κάνουν τα παλιν φορέματα καινούργια και μεδέρνα, Έπιτυχία άφάνταστος. Χρήσις άπλουστάτη. Όδηνάιαι Έλληνιστί. Αι Βαφαί ARTI επιμήδισαν με το Μέγα Βραβείον της τελευταίας Έκθέσεως. Πωλούνται στα έμπορικά και τα φαρμακεία.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ

Αν θέλετε να διατηρήσετε και να αυξήσετε την καλλονήν και τα θέληγτρα του προσώπου σας, δεν έχετε παρά να προμηθευήτε την άσυνγκριτη Κρέμα, Λοσιόν και Πούδρα NELA.

Η Κρέμα, ή Λοσιόν και ή Πούδρα NELA συντελούν εις την ανάπλασιν δροσερης και νεανικής επιδερμίδος, και διά της τακτικής και συνεχούς χρήσεως άφαιρούν διας τας ρυτίδας και τα διάφορα στίγματα του δέρματος. Αρμόζουν εις διας τας επιδερμίδας, ως έχοντα ως βάσιν την Διαδερμίνην NELA. Έμπορος, επανίστασι στα Καλλυντικά. Καμιά Κρέμα, καμιά Πούδρα, καμιά Λοσιόν δεν θα τολήσιν να τις συναγωνιστή! Μία μικρή έπίσκεψιν στο SALON NELA, Έψηλάντων 187, θα σας πείσιν, ή στα κεντρικά Φαρμακεία, Κοιμωτήρια και καταστήματα φιλικών Πειραιώς.

Πλευσία συλλογή διαφόρων λευρών ώρολογίων.

Έργαστάσιον και Κατάστημα
Π. ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ
Βευκουρεστίου και Σταδίου.

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ

ΤΗΝ ΧΟΛΟΛΙΘΙΑΣΙΝ

ΤΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ του ΗΠΑΤΟΣ και των ΝΕΦΡΩΝ

με την χρήςιν του διακυματογού "Αλκας KARLSBAD

ΖΗΤΕΙΤΕ από τα Φαρμακεία μόνον το Φυσικόν "Αλκας KARLSBAD και αποφεύγετε επιμόνως τα τεχνητά παρασκευάσματα (ARTIFICIELS).

ΟΥΔΕΜΙΑ σύγκρισις υπάρχει με τα Γνήσια Προϊόντα των Πηγών του KARLSBAD.

Γεν. Άντιπρόσωπος διά την Έλλάδα
ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ. Ρεμέης 18.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΑΠΟΘΗΚΑΙ ΤΑΠΗΤΩΝ Λ. ΑΡΣΑΝΟΓΛΟΥ & ΗΛ. ΚΑΜΣΙΖΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΔΡΟΣΟΥ 22 (παρά το Μοναστηράκι).

Πλευσία συλλογή ταπήτων, κατασκευής των έργαστασιών μας, εις όλας τας διαστάσεις, με καλλιτεχνικώτατα σχέδια και χρωματισμόν ανεξίτηλον, πραγματικά κομψοτεχνήματα. Ποιότητες Ουζίκ, Σπάρτα Α', Σπάρτα Β', Σελδζούκ. Σίδας. Νέαι ποιότητες παρχαγωγής 1932. Ποιότης «ΠΕΝΤΕΛΗ» και «ΠΑΡΗΣ».

«ΔΙΤΣ»

ΤΙ ΣΧΕΣΙΝ ΈΧΟΥΝ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γνώμη ενός κινηματογραφιστή.

Έάν μία γυναίκα ήδύνατο να αντίληφθι ότι ένας άνδρας αγαπά κατά πόσον με τα μάτια, θα είχε σχεδόν κατηκίσει τον άνδρα της έλκοντες της. Τη χρώμα της τον προσελκύει περισσότερο από κάθε άλλο. Πολυάριθμα παράδειγματα απέδειξαν. Άπέδειξαν επίσης ότι μέσος όρος των άνδρων αισθάνεται νερόλην απέχθειαν διά την γλοιώδη και γυλιστορή επιδερμίδα. Επίσης αισθάνεται μίαν άηδIAN βλέπον μίαν γυναίκα η πουδράρεται δημοσίως.

Διάσμοι άστέρες του κινηματογράφου και πολλοί ήθοιοι εύρον τον τρόπον να νικήσουν αυτά τα δυσάρεστα, χρησιμοποιούσαι πούδραν αναμειγμένην με mousse de crème. Η mousse de crème κάμνει την πούδρα να κρατά και άδιόρατον, αλλά ενεργεί επίσης ως νωπικόν της επιδερμίδος. Άφαιρεί την γυαλάδα της μύτης, ως και διαφαίνεται γλοιώδης, χονδροειδής, ελαώδης. Επών την πούδραν Τοκαλόν ή mousse de crème είνε αναμειγμένη έπιστημονικώς με την πούδραν την πλέον λεπτήν κατά την τρόπον, του οποίου έχομεν το πονόσημο Προσκολλάται επί της επιδερμίδος παρ' την επίδρασιν την προσερχομένη από την χορόν, παρά τον βορσερόν καιρόν ή άκόμη κάμνοντας από ή θαλάσσια λωτόν. Η πούδρα Τοκαλόν με την mousse de crème στολίζει την επιδερμίδα με αλτήν την δροσερή και νεανική έμφανισιν, όπου θαμνάζουν τόσοι άνδρες.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

της έκθέσεως Θεσσαλονίκης Ελαβον αι οικιακής χρήσεως Γερμανικά Βαφαί ύψοματών

ARTI

18 Δεκεμβρίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1673

Οί Θεοί του Όλύμπου.

(Έργον του Φλάμιαν).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

.....

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

.....

TOY AUGUSTE BAILLY

Ο Ιάκωβος Μοριέρ, έπειτα από είκοσι χρόνων άπουσία στην Άμερική, ξαναγύρισε ένα βράδι στην πατρίδα του, στο χωριό όπου είχε γεννηθεί και μεγαλώσει.

Ήταν πολύ άργά όταν έφτασε εκεί και πήγε να κοιμηθι σ' ένα πανδοχείο.

Τις ημέρες αυτές ήταν πανηγύρι στο χωριό κι είχε μαζευτεί πολλός κόσμος απ' τα γειτονικά χωριά. Το πανδοχείο λοιπόν ήταν γεμάτο παλιές κι' ο ιδιοκτήτης του παρεχώρησε στο Μοριέρ το δικό του δωμάτιο, το οποίο βρισκόταν στη σοφίτα.

Ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου ήταν άρκετά νέος κι' άγνωστος στο Μοριέρ. Μά κι' όλο το χωριό φαινόταν άγνωστο στο Μοριέρ, άπ'όσο από τόσον χρόνον ξενιτειά. Είχε άλλωστε καταστραφεί ό έλκοντο σχεδόν κατά τον πόλεμο και το είχαν ξαναγίσει. Μά το έβλεπε καλά ο Μοριέρ πως δεν θάδερσκε πειά στο χωριό του το όραιο άσπρο σπίτι, στο οποίο είχε γεννηθεί, ούτε τους γονείς του των περιμένουν με λαχτάρα.

Το σπίτι του το είχαν ρίξει ή γεμανικές δίδεις κι' οι γονείς του δεν ύπηρχαν πειά στη ζωή. Όσο για τους συγγενείς του, άλλοι είχαν σκοτωθεί στον πόλεμο, κι' άλλοι είχαν σκορπιστεί σε διάφορα μέρη της Γαλλίας.

Γιατί τότε ο Ιάκωβος Μοριέρ ήθελε κατ' ευθείαν στο χωριό του, μίλις γίγισε απ' την Άμερική; Τώρα που ήταν πλούσιος, γιατί δεν έκανε στο Παρίσι για να ξεκουραστή και να γλεντήσει λίγο; Δεν ήταν βέβαια πειά νέος, μά δεν ήταν δά και γέρος.

Ήταν γέρος, ευταρουσίαστος, μπορούσε και να παντρευθι άκόμα, αν ήθελε.

Μήπως λοιπόν είχε ρθει στο χωριό του για να διαλέξη καμιά άμωρη χωριατοπούλα για γυναίκα του; Άρκετς απ' τις νέες του χωριού θα δερχόντουσαν για σ' αυτόν τους τόν πλούσιο «Άμερικανό» κι' ως μιν ήταν πειά παλληκάρι....

Μά όχι. Ο Ιάκωβος Μοριέρ δεν ενδιαφερόταν για τις νέες του χωριού. Κι' αν είχε γυρίσει σ' αυτό, τ'όκανε για να βοηθι μιά παλιά του άγάπη, την Έντιμ, ή όποια δεν θα ήταν πειά ούτε νέα, ούτε άμωρη. Μά τί σημαίνει; Η Έντιμ ήταν ή πρώτη γυναίκα που άγάπησε, ή πρώτη γυναίκα που έσφιξε με πάθος στην άγκαλιά του, όταν από πάντον ή μητέρα του παιδιού του.

Ναι, ήταν ή μητέρα του παιδιού του. Και γι' αυτή τώρα τη γυναίκα και για το παιδί του ήρθε στο χωριό ο Μοριέρ. Ποθούσε να την ξαναβι, να την παντρευθι, αν ήταν ελεύθερη, και να αναμωρήσει το γιού του.

Μόλις έφτασε στο χωριό, θέλησε να ρωτήσι άμέσως για την Έντιμ. Μά δια πού άσπρην γύρω του τόσο άλλοιότιχα κι' ό άνθρωποι τόσο ξένοι, ώστε συγκατατίμει.

Δεν είδε γύρω του, παρά νέα κι' ά-

γνωστα πρόσωπα.

Στο διάστημα των είκοσι χρόνων που έλειπε στην Άμερική, τα παιδιά είχαν γίνει νέοι κι' οι νέοι γέροι.

Τώρα το παιδί του θα ήταν ένα παλληκάρι είκοσι χρόνων.

Τόσο λαχταρούσε να το ιδι, να το σφιξι στην άγκαλιά του, να του πη:

— Είμαι ό πατέρας σου!...

Το δωμάτιο της σοφίτας, όπου όδύνησε τον Ιάκωβο ένας νεαρός ύπηρέτης του ξενοδοχείου, ήταν άπονορο, μά καθαρό κι' εύρύχωρο.

Ο Ιάκωβος ήταν πολύ κοιρασμένος απ' το ταξίδι του κι' έπεσε άμέσως να κοιμηθι. Πριν πλαγιάσει όμως, έβαλε κάτω απ' το προσέφαλό του, για περισσότερη ασφάλεια, το ποτοφόλι του, για μάτο χαρτονομίσματα. Αυτή τη στιγμή μπήκε μέσα ό νεαρός ύπηρέτης, κρατώντας μιά κορταλλίνη μπουτλία γεμάτη νερό. Την άκούησε στο τραπέζι που ήταν δίπλα στο κρεβάτι, καληνύχτισε τον Ιάκωβο κι' έφυγε.

Ο Μοριέρ νόμισε πως είδε μιά προσέψη λάμψι στα μάτια του νέου. Μήπως τάχα άντελήφθι, ότι έκρυψε κάτω απ' το προσέφαλο το ποτοφόλι του;

Για καλό και για κακό, ο Ιάκωβος έβαλε πάνω σ' ένα τραπέζι το ποτοφόλι του, που το κρατούσε πάντα μαζί του.

Μπορεί, σκέφτηκε, αυτό το παιδί να είνε εντελώς άθωο. Μά έχει παρ'ένα, μιό παρ'ένα μάτι....

Όποτε έσδυσε το φως, έβαλες τα μάτια του και προσέβησε να κοιμηθι. Μά δεν τον έβλεπε ό ύπνος. Συλλογιζόταν την Έντιμ και το παιδί του....

Η Έντιμ... Τι άμωρη που ήταν τότε!... Ψηλή, καλοκαμωμένη, με πρόσωπο πολύ λευκό και με μαλλιά και μύτη κατάμαυρα.

Την είχε άγάπησι τρολλά και τον άγάπησε κι' αυτή με πάθος. Μά ήταν από σάπια κι' έκαιγε ήταν φτώχη, άποστάτευτη, έρημη. Δεν ήταν δυνατόν να γίνει γυναίκα του. Κι' όμως, χωρίς να συλλογισθι άποτε, ή Έντιμ του έδωσε μαζί με την ψυχή της και το σώμα της....

Λίγον καιρό πριν γίνει μητέρα ή νέα, ό Ιάκωβος έφυγε για την Άμερική, όπου τον καλούσε έπιμόνα κάποιος θεός του, για να λάβη μέρος στις έπιχειρήσεις του.

Απ' την ξενιτειά που βρισκόταν πειά της έστειλε όλο-τόια γράμματα, μά δεν πήρε καμιά απάντησι.

Μήπως ό πατέρας του, που ήταν απ' τους ισχυρούς του χωριού, δεν άφινε να φτάσουν τα γράμματα ως στα χέρια της Έντιμ;

Μήπως ή 'Εντιμὲ τὸν εἶχε ξεχάσει, τὸν εἶχε περιφρονήσει;
Μήπως εἶχε παντρευτεί;
'Ο 'Ιάκωβος δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Καὶ σιγά-σιγά, ξέχασε καὶ τὴν 'Εντιμὲ καὶ τὸ παιδί του, πὺν δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τὸ ἰδῇ.
'Ὡστόσο, ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ χρόνια καὶ μὲ πολλοὺς κόπους ἀπόκτησε μιὰ σημαντικὴ περιουσία, κάθε φορὰ πὺν ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ, ἢ εἰκόνα τῆς 'Εντιμὲ μ' ἓνα παιδί στὴν ἀγκαλιά, παρουσιάζονταν μπροστά του ζωντανή, δλοζώντανη καὶ τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια...

Καὶ τώρα, πὺν εἶχε γίνει παιὶ ἐκατομμυριούχος, καὶ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῇ, γύρισε στὴν πατρίδα του, στὸ χωριό του, γιὰ νὰ ξαναῖδῃ τὴν 'Εντιμὲ καὶ τὸ παιδί του καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ νεανικό του σφάλμα.

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ 'Ιάκωβος Μοριέρο τὴ νύχτα αὐτὴ καὶ δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι. Στριφογύριζε στὸ κρεβάτι του καὶ ἀνυπομονοῦσε νὰ ξημερώσῃ γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, νὰ φωτίσῃ, νὰ μάθῃ.

Ἐξαφνα, μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, τοῦ φάνηκε πὺς ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὴν πόρτα.

— Ποῦς εἶν' ἐκεῖ; φώναξε δυνατά.
Μὰ δὲν τοῦ δόθηκε καμμιὰ ἀπάντησι.
'Απόλυτὴ ἡσυχία ἀπλώθηκε πάλι γύρω του.

«Κανένα ποντίκι θὰ ἦταν», σκέφτηκε ὁ Μοριέρο καὶ ἔξακολουθῆσε νὰ συλλογίζεται τὰ περασμένα.
'Η 'Εντιμὲ... ὅθ' ἦταν παιὶ σκεδὸν γοργά. Μὰ τί σημαίνει; Καμμιὰ γυναῖκα ἀπ' ὅσες γνώρισε στὴ ζωὴ του, δὲν ἦταν τόσο ὠραία καὶ δὲν τὸν ἀγάπησε τόσο.

Θιμάται πὺς ἀποκοιμόταν συχνὰ στὴν ἀγκαλιά τῆς, σὺν ἓνα μικρὸ παιδί. Κι' ἐκεῖνη τὸν ναυούριζε, μὲ τὰ μαῖσρα τῆς μαλλιά λυτά, μὲ κλειστά τὰ βλέφαρα, πὺν τὰ μεγάλα τοὺς ματόκλαδα ἔρχονταν μὰ γλυκερὰ σιὰ στὸ κατὰλευκο πρόσωπό τῆς...

Τῆς θιμάζε ὅσους ὁ γνὸς τους;

Ἐξαφνα, φάνηκε στὸν 'Ιάκωβο πὺς κάποιον φτερούριζε στὸ δωμάτιο, κάποιον πὺν δὲν μπορούσε νὰ τὸ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι, μὰ πὺν τὸ ἐννοοῦσε νὰ πετῇ ἰδιόμορφα του.

Τί νὰ ἦταν τάχα;
Θεὸς μου!...

Μὴν εἶχε πεθάνει τὸ παιδί του καὶ ἡ ψυχὴ του φτερούριζε τώρα κοντὰ του;

Ὁ 'Ιάκωβος δὲν ἦταν προληπτικός, μὰ ἓνας παράξενος φόβος τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχίσει.

Ἀπλώσε τὸ τρεμάμενο χέρι του, πῆρε τὸ κοντὶ μὲ τὰ σπέρτα πὺν ἦταν στὸ δαπλὸν τραπέζι καὶ ἔβλεπε τὸ κεφάλι.

Τὸ παράθυρο ἦταν μισανοιχτὸ καὶ μὰ νυχτερίδα εἶχε μπεῖ μέσα στὸ δωμάτιο.

— Μιὰ νυχτερίδα! Κωδὸς οἰόνος, μουνοῦρισε ὁ 'Ιάκωβος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, μὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ γένου ὑπέρητῃ, ἀκούστηκε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα:

— Τί συμβαίνει, κύριε, γιατί ἀνιάτε φῶς;
— Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος. Μιὰ νυχτερίδα μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο. Ὁ ἀνοῖξο ἐντέλως τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φύγῃ.

Συγγνώμης σκέφτηκε μέσα του:
«— Τί θέλει αὐτὸ τὸ παιδί καὶ παραμονεύει ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα μου?»

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἡ πόρτα ἀνοῖξε καὶ ὁ νέος μπῆκε μέσα.
— Νὰ διώξω ἐγὼ τὴ νυχτερίδα; εἶπε.

Τὴν κινήσῃσε πράγματι μ' ἓνα πᾶν πὺν κρατοῦσε στὰ χέρια του καὶ ἡ νυχτερίδα ἔφυγε.

Ὁ 'Ιάκωβος κῆτιζε στὸ τρεμάμενο φῶς, τὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

— Δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα; τὸ ρώτησε.

— Ὁχι, κύριε. Ὁ ἀρετικὸς μου μοῦ παράγγειλε νὰ μείνω ἄ-γρυπνος, μήπως θελήσῃσι τίποτε οἱ πελάτες. Μὰ γιατί ἐσεῖς, κύριε, δὲν κοιμάστε; Σὰς ἔστησε μὴπως ἡ νυχτερίδα;

— Ναί, εἶπε ὁ 'Ιάκωβος.
— Κοιμήθηκες τώρα ἥσυχος, εἶπε πάλι ὁ νέος ὑπέρητῃς, ἡ πόρτα δὲν κλειδώνει, μὰ νὰ εἶστε ἥσυχος, ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν κλέφτες.

Κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ κιντῇ γύρω του.
— Τί παράξενη φαισινονμία, τί παράξενη κατάσταση! Μὰ πὺν εἶχε αὐτὸ τὸ παιδί, σκέφτηκε πάλι ὁ 'Ιάκωβος καὶ ξαναῖσε στὸ

κρεβάτι του. Ἐπ' τέλους τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

Σὲ λίγο ἀνεγερνόνταν πὺς ἔσφαγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴν 'Εντιμὲ καὶ τὸ παιδί του. Μὰ ἔστησε ἀτόπια, σὺν τὸ ὠραῖο του ὄνειρο νὰ ἔγινε ἔξαφνα ἐφιάλτης.

Ἐννοοῦσε πὺς κάποιος ἦταν κοντὰ του καὶ ἔβλεπε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό του.

Ἀναστράφηκε στὸ κρεβάτι του, ἔτοιμος νὰ φωνάξῃ, μὰ δὺν δυνάτῃ χέρια τοῦ ἔσφιξαν τὸ λαιμό.

Ὁ 'Ιάκωβος ἀπλώσε τότε τὸ χέρι του, πῆρε ἀπ' τὸ τραπέζι τὸ περιστροφικό του καὶ πυροβόλησε ἀπὸ πᾶν κοντὰ τὸν κλέφτη.

Ἀπέσπασε τὸ χέρι πὺν ἔσφιγγαν τὸ λαιμό του χαλάροντας καὶ ἓνα σῶμα σωριάστηκε βαρεῖα κάτω στὸ πάτωμα.

Ὁλ' αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, τόσο ἀνέλυστα!...

Ὁ 'Ιάκωβος σπρώχθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ τρέχοντας σὺν τρελλός, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο, ζητώντας βοήθεια.

Ὁ ἰδιωτικὸς τοῦ πανδοχείου καὶ μερικοὶ πελάτες ἔτρεξαν μὲ τὰ νυχτικά τους στὴ σοφίτα.

— Τί τρέχει; ρωτοῦσαν, τί εἶνε;
— Μοῦ φαίνεται πὺς σκοτώσα κάποιο κλέφτη, εἶπε τρέμοντας ὁ 'Ιάκωβος. Θέλησε νὰ μὲ πνίξῃ καὶ τὸν πυροβόλησε.

Μπῆκαν τότε στὸ δωμάτιο καὶ ἀναψαν τὸ φῶς.

Κάτω στὸ πάτωμα, μπροστὰ στὸ κρεβάτι, κοιτοῦσαν νεκρός, χτυπημένος κατὰκαρδα, ὁ νεαρός ὑπέρητῃς.

— Ὁ Ζάν! φώναξε ὁ ἰδιωτικὸς τῆς τοῦ πανδοχείου. Ὁ Ζάν! Ὁ Ζάν! τὸ παλαιοπαῖδο, ἔφαγε τὴ ζωὴ του!

Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἦταν ἓνας ἐλευνός. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχε τὴ μάνα νὰ ἀλέθῃ. Ἡ μάνα του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ πηγαῖν νὰ δουλεύῃ, τὸν ἔβρισε μόνον καὶ αὐτὸς γυρνοῦσε ὅλη μέρα στοὺς δρόμους. Ὅτε στὸ σχολεῖο μπορούσε νὰ μείνῃ μὰ στυγμῇ. Νὰ πὺν κατάντησε! Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ τὸν πάρω γιὰ ὑπέρητῃ, μὰ ἡ μάνα του ἐπέμενε πὺς θὰ σιάξῃ μὲ τὸν καρό.

— Πὺς τὴ λένε τὴ μάνα του; ρώτησε ὁ 'Ιάκωβος, νοιώθοντας ἓνα παράξενο προσέστημα.

— Ἐντιμὲ Ραούλ, ἀποκρίθηκε ὁ ἰδιωτικὸς τοῦ πανδοχείου.

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα αὐτό, ὁ 'Ιάκωβος ἔφριξε. Ἐσπρωξε πᾶνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ Ζάν καὶ τὸν κῆταξε μὲ μάτια ὀλάνοιχα ἀπὸ φόβου.

Ἐτοῖ λοιπόν, ἦταν αὐτός, τὸ παιδί του! Αὐτός ὁ κλέφτης!...

Περίμενε νὰ τὸν πᾶσῃ ὁ ὕπνος, γιὰ νὰ πᾶν νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ πορτοφόλι; Καὶ πῆγε νὰ τὸν πνίξῃ, χωρὶς νὰ φαντάζεται πὺς εἶνε ὁ πατέρας του;... Κι' αὐτὸς τὸν σπώτωσε, χωρὶς νὰ ξέσῃ πὺς εἶνε τὸ παιδί του;...

Ἦταν τὸ παιδί του, τὸ παιδί του... Κι' ἔτσι καθὼς κοιτοῦσαν τώρα μπροστὰ του, μὲ τὰ μάτια κλειστά, θιμάζε τόσο μὲ τὴν 'Εντιμὲ ὅταν κοιμόταν στὴν ἀγκαλιά του...

— Παιδί μου, παιδί μου!... πηδούρισε ὁ 'Ιάκωβος καὶ ἔβλεπε καὶ τὸ φίλησε στὸ μέτωπο.

Κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν κῆταζαν μὲ ἀτορία, ἐκεῖνος πῆγε καὶ πῆρε τὸ περιστροφικό πὺν ἦταν ἀκόμα ἐπάνω στὸ κρεβάτι καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεῖς, χτυπήθηκε κατὰκαρδα καὶ σωριάστηκε νεκρός ἐπάνω στὸ πτώμα τοῦ γιου του!...

ΕΞΟΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΤΟ ΖΩΟ ΠΟΥ... ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ!...

Τὴν ἐποχὴ πὺν τὰ πᾶνα εἶχαν γιὰ πρώτη φορὰ διαδοθεῖ στὴν Εὐρώπη, ἓνας Κινέζος ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα του, ἔδωσε στοὺς συμπατριώτες του τὴν ἑξῆς περιγραφή τοῦ νέου μουσικοῦ ὄργανου:

— Οἱ περισσότεροι Εὐρωπαῖοι, ἔλεγε, ἔχουν στὰ σπᾶτια τους ἓνα μεγάλο τετραπόδο, πὺν ὅταν θέλουν τὸ κάνουν καί... τραγουδοῦν!

Ἐνῶς ἀντρώας καὶ πὺν συχνὰ μὰ γυναῖκα ἢ ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, κάθονται μπροστὰ στὸ ζῶο αὐτὸ καὶ πατάντας τὴν οὐρὰ του χτυποῦν μὲ τὰ δάκτυλά του λεικά δόντια του. Τὸ ζῶο τότε ἀρχίζει νὰ τραγουδοῦν. Τὸ τραγούδι του αἰπὸ, ἄν καὶ πᾶν δυνατότερο ἀπ' τὸ τραγούδι.

Τὸ ζῶο δὲν ἀκούει τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν χτυποῦν, εἰνε πᾶν εὐχάριστο νὰ τ' ἀκούῃ. Τὸ ζῶο δὲν δαγκώνει, οὔτε περπατεῖ, ἄν καὶ δὲν εἶνε δεινόν...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΔΙΔΟΥΝΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Δ.

Τὸ μῆλο κάτω ἀπ' τὴ μνήλα πέφτει. Αὐτὸ θὰ πῇ κανεῖς γιὰ τὴν εὐμορφὴ καὶ νεαρότῃ δεσποινίδα, ἡ ὁποία πρὸ δύο μηνῶν παρεμνημειώσῃς Ἀθήνας ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἔχει μὴνῃ μὰ τὸν ὁραυτοτέρων καὶ πᾶν ἐκλεκτὸν Ἀτθίδων. Ἐνα θαῦμα χάριτος εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί, ἡ αὐλονέττα τῆς συμμετρικῇ, μὰ σπάνια ἐμφύσεως κομψότητος. Ἐνα ὀδύλ πρόσωπο ἐξάίσιο, μάτια ἐκρηκτικά, ἔσφρα, ἐνδιαφέροντα. Ἐνα χαμόγελο θελακικότατο. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκπαιδεύσεως. Τὴν διακρίνει μὰ σοβαρότης ὕψους, σπάνια γιὰ τὴν ἡλικία τῆς.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ δεξιότητες πληθύνονται ἀξέσπαστοι σὲ ἀριθμὸν κεκλημένων. Ἦδη ἤρσαν ν' ἀνοίγουν δᾶματα αἱ πύλας τὸν κομψὸν αἰθυσῶν τὸν Πρεσβευτὸν καὶ τὴν προσεχῇ Τετάρτην δίδεται μὰ δεξιότητες ἐκτεταμένον ἀριθμὸν προσκλήσεων παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ Τερροβασίας καὶ τῇ κ. Μπαρτσέκ.

— Ἐπίσης τὴν προσεχῇ Πέμπτῃ δεξιότητες παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ Σερβίας καὶ τῇ κ. Κρίτσετς.

— Σ' ἓνα κύκλο φιλικὸ βραδυνὴν δεξιότητες τὴν παρελθούσαν Τρίτῃ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Δ. Ἀργυροπούλου. Ἡ οἰκοδόσποινα, θαῦμα κομψότητος, μὲ τοιαύτητα «Ἐμερόντ» βελουδένια μὲ μακίγια μαρμαί, σὲ ἀριστοτεχνικῇ γραμμῇ.

— Ὑπερευκτικῇ κομψότητος ἐμφάνισις ἡ δις Αἰλὴ Ἀργυροπούλου, μὲ ἀκρίβη τοιαύτητα.

— Σ' ἓνα θαυμασιὰ αἰθυσῶν μὲ σενάριο κινηματογραφικόν, ἀρκετῇ ἀπ' τῆς κομψῆς ἀπολαύσεως ἀπολαμβάνον τὴν ἑξαισία οὐρανία.

— Διακρίνοντες δα Δημητρεακοπούλου, χάριμα χάριτος, μὲ βελουδέ καὶ καὶ ἀσπρὸ οὐγέ, δα Ρενέ Φωιδάδῃ μὲ ὠραία τοιαύτητα, δα Μελά κομψότητος μὲ βελουδέ, δα Νταμιανὸν ἔξ Αἰγύπτου, σαγηνευτικῇ εὐμορφῇ, μὲ τοιαύτητα ἀπὸ βελουδέ καὶ μικρὴ κάπ.

— Ἐπίσης παρενέβησαν κ. καὶ κ. Ἀργυροπούλου, κ. καὶ κ. Μελά, κ. καὶ κ. Βασδαγλῆ, κ. καὶ κ. Ρούφου, κ. καὶ κ. Ζαρεροπούλου, μὲ κομψότητα σύνολον, ἀσπρὴ τοιαύτητα σὰν καὶ μαντὸν τρία τέ-

— Τὴν παρελθούσαν Πέμπτῃν ἐτελέσθησαν οἱ γύμνασ τῆς δος Σορίας Β. Μελά μετὰ τοῦ Στρατηγῷ Γ. Βρονταμῆτῃ.

— Ἡ νύκτῃ ὠραία ἐμφάνισις, μὲ λεπτὴν χαριτωμένη αὐλονέττα καὶ κατατομῇ ἀγαλματώδη, ἔφερε θαυμασιὰ τοιαύτητα καὶ πέπλο ἀπὸ Βενετσιάνικας δαυτέλλες.

— Τὸ κορτὲς τῆς νύκτῃς ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰς δος Φανή Μανρουδῇ κομψότητῃ μὲ μαροκαῖν ὀδὸ καὶ βελουδένια μακίγια, Α. Μελά χαριτωμένη μὲ δαυτέλλες τοιαύτητα, Ἀγνή Ντασὰ πᾶν εὐμορφῇ μὲ ἀσπρὴν τοιαύτητα, κ. Ἀντ. Σπένδεο ὠραία ἐμφάνισις, δις Βρονταμῆτῃ πᾶν χαριτωμένη, κ. Π. Σπένδεο, δος Μπένεσι.

— Ἐπίσης παρενέβησαν κ. καὶ κ. Σοφοῦλη, κ. καὶ κ. Δελαγαρμιάτῃ, ἡ κ. Μ. Θεοτόκη, κ. καὶ κ. Γεωργ. Μακκά, ἡ κ. Νικ. Πασπάτῃ, κ. καὶ κ. Κ. Μελά, κ. καὶ κ. Ἀλεξ. Μυλωνά, οἱ Στρατηγὸν Μανέτας καὶ Ἀδαμίδης, κ. καὶ κ. Δ. Βαλέα, κ. καὶ κ. Βλ. Μπένεσι, κ. καὶ κ. Α. Κ. Μελά, Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Μαζαράκη, κ. καὶ κ. Αἰ. Ρουμάνου, ἡ κ. Λαγκλῆ, κ. καὶ κ. Γνωποπούλου, κ. καὶ κ. Αρ. Κυριακίδῃ, κ. καὶ κ. Χάρτ, ἡ κ. Βλαγγαπούλου, ἡ κ. Πετροπούλου, κ. καὶ κ. Μπαλ-μπεῖ.

— Κομψότερες τοιαύτες ἔφερον ἡ κ. Ἀντ. Σπένδεο, ἡ κ. Βαλέα, ἡ κ. Θ. Μανέτα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

— ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικῇ τιμῇ παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ ἀπορίας γλώσσης, καθὼς καὶ ὀλάνθρωπες βιβλιοθήκας. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΑΝΣ ΣΑΣ)

Μαρίαν Κ...., Ζάκυνθον.—Μοῦ γράφετε, δις ἔχετε πολλὰ ὠραία καθράκια καὶ δὲν ξέρετε πὺς νὰ τὰ τοποθετήσετε. Τελευταῖα συνηθίζεται πᾶν στὰ κομψὰ σαλόνια, νὰ τοποθετοῦν πολλὰ καθράκια, τὸ ἓνα κατὰν τοῦ ἄλλου, στὸν τοῖχο, ἀφίνοντας μικρὰ διαστήματα ἐντοιμεταξί.

Ἐξ ἄλλου τὰ μοντέρνα ἔπιπλα εἶνε ἀπλά, καθιστικὸν ρυθμοῦ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον χαμηλά.

Ἀπὸ τὴν ἑνταῖα.—Σήμερα πλέον σ' ἓνα ἐπίσημο τραπέζι δὲν περιμένουν, ὅπως ἄλλοτε, οἱ καλεσμένοι ν' ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ ἢ οἰκοδόσποινα, γιὰ νὰ φάνε καὶ αὐτοί. Ἀρχίζουν νὰ τρώνε ἀμέσως μόλις ἐσθαρτιστοῦν.

Ποτὲ μὰ κυρία ἢ δεσποινὶς δὲν πρέπει νὰ λῇ: «—Χαίρω πολὺ», δις τῆς συνιστοῦν ἓναν κύριο. Αὐτὸ τὸ φιλοφρόνημα μόνο ὁ κύριος μπορεῖ νὰ τὸ πῇ σὲ μιὰ δεσποινίδα ἢ σ' ἓναν ἄλλο κύριο.

Ε.. Κιάτον.—Γιὰ τοὺς λεκέδες τοῦ προσώπου νὰ μεταχειριστῇ τὴν ἀλοιφή, τῆς ὁποίας τὴ συνταγὴ θὰ εἴρετε στὸ 4500 φύλλο τοῦ «Μπουκέτου».

Γιὰ τὴν κρέμα πὺν μοῦ γράφετε, δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς πῶ, ἀφοῦ ἀγνοῦ τὰ συστατικά τῆς.

Γιὰ τῆς οὐτίδες γύρω στὰ μάτια, σᾶς συνιστῇ τὴν ἑξῆς ἀλοιφή:

Lanoline 35 gr.

Eau de Broccheri 15 »

Baume de la Mecque 10 »

Ἀναγνώστριαν Ι. Ε.—Γιὰ τὸ σκόσιμο καὶ τὸ κοκκίνισμα τῶν δακτύλων σας, σᾶς συνιστῇ τὴν ἑξῆς ἀπλή καὶ ὠφέλιμη ἀλοιφή: Μαστίχα ἀσκαίνιστῃ 5 γραμμάρια.

Κίτρινο κερί 5 γραμμάρια.

Λάδι 1 φλυτζάνι τοῦ καφέ.

Βάζετε τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ λάδι, τὴ μαστίχα καὶ τὸ κερί σὲ χόβολη καὶ ὅθ' ἐπᾶνω σὲ κάρβουνα. Περιμένετε νὰ λυθῶσιν ἀγὰ—αγὰ καὶ ὅσπερα τ' ἀφίνετε νὰ παγώσουν. Ἀλείρετε κατόπιν τὰ δάκτυλά σας μὲ τὴν ἀλοιφή αὐτὴ κάθε βράδυ καὶ φοράτε ὑστερα παλὰ δερματίνα γάντια.

Λουίζαν Γ., Θεσσαλονίκην.—Τοποθετήσατε τὰ βιβλία σας σὲ μιὰ ἐταξέρα μὲ τρεῖς θέσεις, ἰσὴν στὸ μῆκος μὲ τὸ νῦθον σας καὶ τὴν κρεμάτε ἐπάνω ἀπ' αὐτὴ. Μπορεῖ ὅμως ἡ βιβλιοθηκοῦλα αὐτὴ νὰ εἶνε καὶ συνήθεια τοῦ νῦθου, ν' ἀποτελοῦν ὀρθογώνι καὶ τὰ διὰ πᾶν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ἔπιπλο.

Καί τῃν, Ἐνταῖα.—Τὰ χρώματα πὺν εἶνε πᾶν τῆς ὁδοῦς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀκριβὲς στὸ Παρίσι, εἶνε τὸ χροῖμα, τ' ἀσπρὸμαυρο καὶ τὰ κόκκινα καὶ μαύρα.

Χαροῖ καὶ εἶνα Γ., Ἐνταῖα.—Δὲν εἶνε πᾶν τῆς ὁδοῦς ἢ βασίλειος γυνὴς κομψῆς γύρω στὴς διάφορες ἐκδόσεις, ἀλλὰ προτιμῶνται τὰ αὐτὰ στὸν πᾶν ἑλπίδα ἀπὸ ἔξω ἀσπρὴ μὲ τὸν ἐπὶπλόν τοῦ δωματίου.

Γιὰ τὸ παρᾶν, νὰ προτιμῶσθε ἓνα ἔπιπλο Γαλλοῦ ἐκδοῦ. Συναρμολογῇ ἢ διακομῇ μὲ ἔξαιτικά ποικίλα καὶ λονοῦδα.

Κλάρα Μπάου, Λάισα.—Γιὰ νὰ μαρμάρουν τὰ μαλλιά σας, νὰ τὰ ξεβγάζετε μὲ τὸ νερὸ στὸ ὁποῖο ἔχετε ἑνα ἑστὸν καυτὸν καὶ γιὰ νὰ σγουραῖναι νὰ τ' ἀλείρετε μὲ τὴν φρεσκοῦνη, τῆς ὁποίας τὴ συνταγὴ ἔχο δόσει σὲ προηγουμένον φύλλο τοῦ «Μπουκέτου».

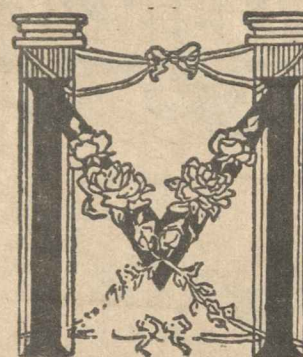
Δὲν ἔχο καμμιὰ ἰδέα γιὰ τὴν ἡλεκτρονικὴν κτένα πὺν μὲ οὐράτε.

Βάββα Ρίτα, Ἐνταῖα.—Γιὰ τὸ στήθος σας κῆτε τοιαύτες ψυχρολινάδες μὲ τὸ νερὸ στὸ ὁποῖο ἔχετε ἑνα ἑστὸν ἀλκί, καὶ μὰ πᾶν πᾶν τὸ ἄννο.

Δῶτα γιὰ ν' ἀναπαύετε περισσότερο μὴν κά-νετε. Γιὰ τὸ ἄλλο ἔχρημα, νὰ φοράτε κορσὲ ἐλαστικὰ καὶ νὰ κῆτε τοιαύτες ἀσκήσεις τῶν πο-δῶν. Ὅσο γιὰ τοὺς ὀδύλους, καλὸ δῶταν ἂν σᾶς

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Δέν έπρεπε συνεπώς νά χάνη καιρό.

— Ας αποφασίσουμε άμέσως τί πρέπει νά κάμουμε, είπε.

Και στρεφόμενος στόν Πέτρο Διάξ, τόν ρώτησε :

— Τί λέτε σείς, φίλε μου ; Πώς θ' αποφύγουμε τούς διαβόλους αυτούς ;

— Τό πράγμα είν' εύκολο, απάντησε ό Διάξ.

— Τί έννοείτε ;

— Πρέπει, έν πρώτοις, ν' αναχωρήσουμε άμέσως γιά τή ζούγκλα.

— Αυτή είνε και ή δική μου γνώμη. Κατόπιν ;

— Κατόπιν, μόλις περάσουμε άπ' τό μοναδικό γεφύρι τοῦ Σάντου ντ' Άκβα, θά τό γκρεμίσουμε. Κί' έτσι οι έχθροί μας δέν θά μπορούσιν νά μάς πάρουν ξοπίσω.

— Η ιδέα σου είνε θαυμασία, είπε ό δόν Έστεβάν. Έμπρός λοιπόν. "Ας ελδοποιηθύν οι σύντροφοί μας στήν έπαυλη, διτ φεύγουμε. Έμπρός !...

Σηπούνισαν άμέσως τ' άλογά τους και τράβηξαν πρὸς τήν έπαυλη.

Μόνο ή γρήγορη φυγή μπορούσε νά τούς σώσει άπ' τίς καραμπίνες τών δυό τρομερών κυνηγών.

Η έτοιμασίες τής αναχωρήσεως έγιναν γρήγορα—γρήγορα. Κί' βότερ' άπό μιά ώρα, ό δόν Έστεβάν κί' οι σύντροφοί του εκάλεσαν πρὸς τήν παρθένη ζούγκλα.

Όταν πέρασαν τό ποτάμι δίλοι οι τυχοδιώκτες, ένας άπ' αυτούς στάθηκε ξαπλωτός κί' έδωσε τήν προσταγή τής καταστροφής τοῦ γεφυριού.

— Έτσι οι έχθροί τοῦ δόν Έστεβάν δέν θά μπορούσιν νά τόν καταδιώξουν μέσα στό δάση.

— Όσοι νά βρουν τρόπο νά περάσουν τό ποτάμι, ό Ισπανός ευγενής θάξε απομακρυνθεί άρκετά και θάχαναν τά ίχνη του.

Στό μεταξύ αυτό, οι δυό γενναίοι κυνηγοί κί' ό Φάβιος έμεναν άργοί.

Ό απόγονος τών Μεδιάνων άντιπονοῦσε νά εκδικηθῇ τόν σκληρό θείο του δόν Έστεβάν γιά τή δολοφονία τής μητέρας του.

Γιά νά προφτάσῃ μάλιστα τή συντροφιά τών τυχοδιωκτών, θέλησε νά καθυλόνει τό άγριο κί' άνημερο άλογο, τό όποιο ελχε πάρσει ό Πέτες τή νύχτα. Τό σέλλωσεν γρήγορα και τοιμάστρε νά πιδήσῃ επάνω του. Ό Πέτες όμως τόν έμπόδισε.

— Σταθήτε, Φάβιε, τοῦ ελεε. Τό ζώο αυτό είνε τρομερά άγριο. Άρρίστε νά τό καθυλόνεισθε πρώτα έγώ και νά τό δαμάσω.

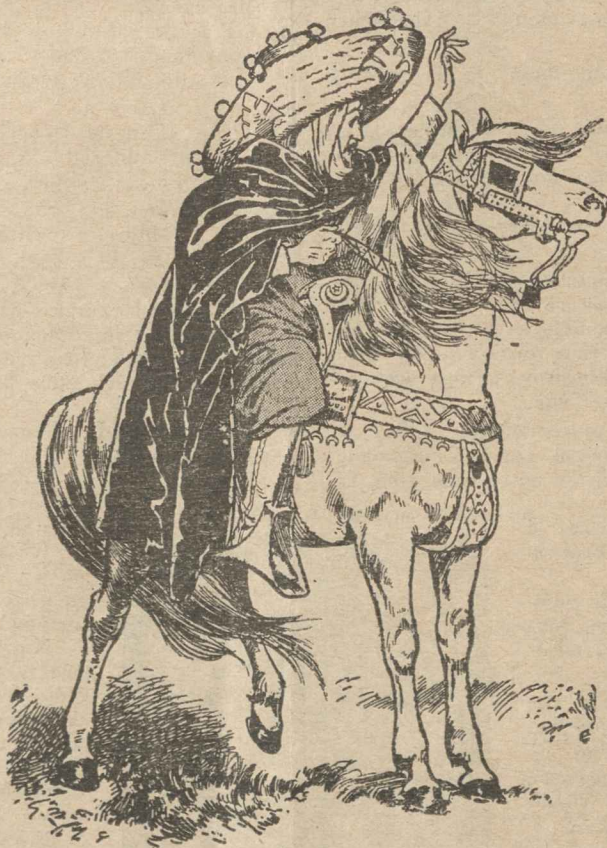
Ό Φάβιος υπάκουσε.

Άλλά τό άλογο, μόλις έννοιωσε τό ροιμαέλο χέρι τοῦ κυνηγοῦ νά σπριζέται βαρύ επάνω στή σέλλα του και τό πόδι του νά πατάει στόν αναβολέα, άνορθώθηκε ξαγριασμένο και τόν πέταξε μακριά.

Ό Φάβιος τότε, προλαμβάνοντας τή μεσολάβησι τοῦ Βουαροζέ, πήδησε μέ σβετάδα αλλούρου επάνω στ' άλογο, χωρίς νά πατήσῃ διάλοο στόν αναβολέα.

— Στάσου, Φάβιε, στάσου !... φώναξε ταραγμένος ό Βουαροζέ. Θά κυνηγήσῃς λοιπόν μόνος σου τούς δολοφόνους εκείνους ; Θές νά σέ σκοτώσουν ;

— Άλλά ό Φάβιος ελχε τραβήξει πια τό μαντήλι πούχαν δέσει τά μάτια του άλόγου γιά νά τό ήμερέψουν. Τό ευγενικό ζώο φρένιασε τότε κυριολεκτικῶς κί' άρχισε νά πιδά πρὸς δίλες τίς διευθύνσεις

— Ένας τυχοδιώκτης στάθηκε κί' έδωσε τήν προσταγή τής καταστροφής τοῦ γεφυριού...

του και προχώρησε καλπάζοντας πρὸς τό ποτάμι. Τό άλογο έτρεχε αυτή τή φορά υπάκουο στίς προσταγές τοῦ καθυλόνου του.

Ό παρλασμός τών νερῶν άκούγεται τώρα πιδ καθαρός κί' ή άντιομιονησία τοῦ Φαβίου ήταν άσυγκράτητη.

— Πρέπει νά τούς φτάσω, μοιρομυρίζε. Πρέπει νά εκδικηθῶ...

— Έξαφνα, βότερ' άπό τρέξιμο τρελλό λίγον ακόμα λεπτόν, ό Φάβιος διέκρινε στήν αντικρινή δχθη τοῦ ποταμοῦ τόν δολοφόνο τής μητέρας του, τόν δόν Έστεβάν μέ τούς άνθρώπους του.

Μιά κραυγή άπεριγράπτου ματίας βγήκε τότε μέσ' άπό τό στήθι του. Ό δόν Έστεβάν άκουσε τήν κραυγή αυτή και γύρισε ξαγριασμένος τό πρόσωπό του νά διτ τί πράξει. Μόλις ελδε τό Φάβιο, άνησύχησε. Μά συνήλθε άμέσως νοιώθοντας τόν δαυτό του άσφαμένο άπό κάθε κίνδυνο, έρ' όσον τό γεφύρι τοῦ ποταμοῦ ελχε πια γκρεμιστεί.

— Άρχισε τότε νά μιλάει κοροιδευτικά μέ τή λύσσα τοῦ Φαβίου, μέ

για ν' απαλλαγῇ άπό τό βάρος τοῦ πρώτου φορά έννοιωσε πάνω στή ράχη του. Τρείς φορές, φουσανώνοντας άγρια, άνορθώθηκε στό πινά του πόδια τόσο πολύ, πού λίγο έλειψε νά πέσει άνάσκελα, χωρίς όμως νά μωρέσῃ νά ριζῇ και τόν αναβάλῃ του. "Υστερα, σάν ν' άτελειόστηκε, διτ θά μπορούσε νά τινάξῃ μακριά τόν καθυλόνου του, έμεινε άκίνητο.

Τή στιγμή αυτή, ό Βουαροζέ βρήκε καιρό κί' άρταξε τό σκονί πού χοροίμεινε γιά καθυλόνου τοῦ ζώου. Τό άλογο όμως τινάχτηκε ξαφνικά ψηλά, σάν νάταν καμωμένο άπό λάστιχο, κί' άρτισε επρὸς μ' ένα φρενήρη καλπασμό...

Ό Βουαροζέ παρακολούθησε τώρα μέ διγυτό χτυποκάδι τόν άτρόμητο καθυλόνου πού πάλευε μέ τή θνελλώδη ματία τοῦ άλόγου, πού έσκυβε γιά νά μῃ χτυπήσῃ στό κλαδιά τών δέντρων και χανόταν μέσα στή σκάνη.

— Θά τόν σκοτώσουν !... φώναξε Έξαφνα, μέ τήν καρδιά σφιγμένη άπό άγωνία. Ένας έναντίον δολιχέρου στρατοῦ... Είνε τρομερό !... Πέτες, γιάτ κασομεράμε ;

Και χωρίς νά περιμένῃ απάντησι, έρριξε τήν καραμπάνα στόν άμο του κί' έτρεξε μέ γιγάντια βήματα πρὸς τό μέρος πού έβριγε ό Φάβιος.

— Φοβάμαι πολύ, διτ δέν θά τόν προφτάσουμε, ελεε ό Πέτες, ακολουθώντας τον.

— Θά τόν προφτάσουμε... Τρέχα !... Τρέχα γρήγορα !...

— Είσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος. Τό άλογο του είνε άγριο και δέν πήρε ίσο δρόμο. Θά γασμερήσῃ σέ πολλά λοξοδρομήματα όσπου νά φτάσῃ στό γεφύρι, ένδύ έμεις θά πῶμε κατ' εὐθείαν εκεί.

Στό μεταξύ αυτό, ό Φάβιος περνούσε μέ άπερίγραπτη ταχύτητα τίς κακοποιές, άνεδοκατέβαινε τίς χαράδρες, πηδούσε τούς ψηλούς θάμνους.

Η φυγή του ήταν τρομακισμένη άπ' τά βίαια πάθη πού δόλεε άναβαν και φούντωναν πιδ πολύ μέσα του.

— Αν μπορούσε νά καθυλόνεισθε τό άλογο του και νά τό κατευθύνῃ δόλιστα, άσφαλῶς θάφτανε τούς χρυσόθηρες πρὶν περάσουν τή γέφυρα.

Τέλος, βότερ' άπό μιάς ώρας έξαλλο καλπασμό, βότερ' άπό λαχανιασμένες λοξοδρομήσεις και άντιστάσεις μέσα στό δάσος, τό άδόμαστο άλογο φάνηκε διτ άρχισε νά υποκύπτῃ στή θέλησι τοῦ καθυλόνου του. Λιγότερη τήν ταχύτητά του και στάθηκε γιά νά πάσῃ τήν άναπνοή του. Ό ιδρώς έτρεχε ποτάμι κί' άπ' τών δυό τά σώματα και τά στήθη τους φούσκωναν άπό βαθιές και γρήγορες άναπνοές.

Ό Φάβιος κτύπαζε δόλγυρά του. Σπασμένα κλαδιά και πατισίες άλόγων τοῦ έδειχναν τό δρόμο πούχαν πάρει εκείνοι, τούς όποιους κυνηγούσε.

Συγχρόνως άκουσε, διτ μακριά άπ' τό μέρος πού βρισκόταν, έναν υπάκουο ρόχθο. Ήταν ό πάταγος τών νερῶν τοῦ ποταμοῦ.

— Όστε λοιπόν έδώ κοντά είνε τό γεφύρι ; ελεε ό Φάβιος, σφίγγοντας τίς γροθιές του. Υπάρχει κίνδυνος νά μῃ φύγουν ! Μά διτ, διτ, θά τούς προφτάσω.

Κί' άμέσως χτύπησε δυνατά τό άλογο του και προχώρησε καλπάζοντας πρὸς τό ποτάμι.

Τό άλογο έτρεχε αυτή τή φορά υπάκουο στίς προσταγές τοῦ καθυλόνου του.

Ό παρλασμός τών νερῶν άκούγεται τώρα πιδ καθαρός κί' ή άντιομιονησία τοῦ Φαβίου ήταν άσυγκράτητη.

— Πρέπει νά τούς φτάσω, μοιρομυρίζε. Πρέπει νά εκδικηθῶ...

— Έξαφνα, βότερ' άπό τρέξιμο τρελλό λίγον ακόμα λεπτόν, ό Φάβιος διέκρινε στήν αντικρινή δχθη τοῦ ποταμοῦ τόν δολοφόνο τής μητέρας του, τόν δόν Έστεβάν μέ τούς άνθρώπους του.

Μιά κραυγή άπεριγράπτου ματίας βγήκε τότε μέσ' άπό τό στήθι του. Ό δόν Έστεβάν άκουσε τήν κραυγή αυτή και γύρισε ξαγριασμένος τό πρόσωπό του νά διτ τί πράξει. Μόλις ελδε τό Φάβιο, άνησύχησε. Μά συνήλθε άμέσως νοιώθοντας τόν δαυτό του άσφαμένο άπό κάθε κίνδυνο, έρ' όσον τό γεφύρι τοῦ ποταμοῦ ελχε πια γκρεμιστεί.

— Άρχισε τότε νά μιλάει κοροιδευτικά μέ τή λύσσα τοῦ Φαβίου, μέ

τό άλλοιωμένο του πρόσωπο και τά κουρελιασμένα του ρούχα.

Ό Φάβιος, τυφλός άπ' τή ματία του, άρτισε νά περάσῃ τό ποτάμι, πηδώντας άπ' τή μιά δχθη στήν άλλη. Μά τό άλογο του δέν τόν έπείσανε. Σταμάτησε χρεματίζοντας άγρια και τρομαγμένα έμπρὸς σάν γκρεμό πού άνοιγόταν έμπρὸς του.

— Χτυπάτε τον ! φώναξε τότε ό δόν Έστεβάν στούς άνθρώπους του. Χτυπάτε τον ! Τί τόν φυλάτε ; Θ' άφήσουμε λοιπόν αυτό τόν τρελλό ν' ανατρέψῃ τά σχέδιά μας ; Χτυπάτε τον, σῶς λέω !...

Τρείς καραμπίνες στράφηκαν άπειλητικά έναντίον τοῦ Φαβίου, έσαν έξαφνα άκούστησε μιά βροντερή φωνή και συγχρόνως δυό άνθρώποι προέβησαν, ό Βουαροζέ κί' ό Πέτες, τρέχοντας σάν τρελλοί άπ' τό δέντρο.

— Δυστυχία ό αυτόν πού θά πυροβολήσῃ έναντίον τοῦ νέου αὐτοῦ σφίλας ό Βουαροζέ.

Και κατόπιν φώναξε στό Φάβιο :

— Έλα δῶ, Φάβιε... Έλα κοντά μας...

Ό Φάβιος όμως έπεξεύρησε και πάλι νά πηδήσῃ τό ποτάμι. Ήταν τρελλός άπ' τή λύσσα του. Μά τό άλογο του άντιστέκεται μέ πῆμα και άνορθώνεται στό πινά του πόδια άφρίζοντας.

— Χτυπάτε τον λοιπόν ! Ξεναφάναζε ό δόν Έστεβάν άνυπόμονο. — Άλλοιμόνι σας, δυστυχισμένο ! βροντοφώνησε ό Βουαροζέ στούς τυχοδιώκτες. Άλλοιμόνο σ' έκαίον πιδ θά τοιμήσῃ ν' άδειάσῃ τήν καραμπάνα του πάνω στό νέο. Κί' έτσι, Φάβιε, γύρισε πίσω. Σέ παρακάλεω... Άρρίστε τους, Φάβιε. Δέν ήνε ακόμα κατάλληλῃ ή στιγμή γιά τήν εκδίκησι σου.

— Φάβιε ;... τραύλιζε εκκληρικός κί' ό δόν Έστεβάν, κυττάζοντας τό νέο πού παρανοούσε τ' άλογο του νά πηδήσῃ τό ποτάμι. Είσαι σῶ ό Φάβιος ;

— Να, Είμ' ό Φάβιος !... απάντησε ό νέος μέ δυνατή φωνή. Ό Φάβιος πού έβρισκε νά εκδικηθῇ τό αίμα τής μητέρας του, άρχων Μεδιάνων !...

Ό δόν Έστεβάν άπόμεινε σάν άκαταμάχητος, δαίνητος μέ τήν καρδιά ταραμμένη άπό τρόμο, άπό ένα τρέμο πού πρώτῃ φορά στή ζωή του τόν έκοιμάσε.

Ό Φάβιος τότε, άσυγκράτητος, πηδῶς άπ' τήν δρχη του, τράβηξε τό μακρύ του και τό κάρφωσε στό καπάκι τοῦ άλόγου.

Τό πληγμένο ζώο άφρισε ένα χλωμασμένο λίσσης και πηδώντας ψηλά, πηδούσε πρὸς τήν απέναντι δχθη τοῦ ποταμοῦ σάν βέλος. Ένα άπ' τά πινά του πόδια όμως γλιστρήσε όταν έφτασε εκεί, τό γενναίο ζώο ήλανε τή ισορροπία του, μιά τρεμούλα άσυγκράτητη λήγισε τά γόνατά του, τά μάτια του γούρλωσαν, χλμίντρισε μ' άγωνία και γκρεμίστηκε πρὸς τό βάραθρο, παρουσύνοντας και τόν καθυλόνου του.

Τό νερό πινάχτηκε άφρίζοντας στό μέρος πούπεσαν, μιά κραυγή φρίκης βγήκε άπ' τό πλατύ στήθος τοῦ Βουαροζέ κί' έσμιξε μέ τούς άλλοιμύους θοιάμβου πού άντήχησαν στήν απέραντη δχθη, μεταξύ τών τυχοδιωκτών.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Δεκαπέντε μέρες μετά τό δυστύχημα τοῦ Φαβίου Μεδιάνων, ή συντροφιά τοῦ δόν Έστεβάν βρισκόταν κατακαπνισμένη μέσα στήν παρλάνη και προμερή ζούγκλα.

Οι χρυσόθηρες ελχαν στήσει τίς σκηνές τους στό πιδ κατάλληλο μέρος και ελχαν τοποθετήσε γύρω σκοπούς, γιάτ φοβόντουσαν τίς έξαφνες επιθέσεις τών 'Ινδών.

Καθίλα στ' άλογο του, ό δόν Έστεβάν παρακολούθησε μέ προσηχή τίς εργασίες τών άνδρῶν του.

Έξαφνα, πλησίασε τόν 'Ισπανό ευγενή ό έξολοθρευτής τών 'Ινδών, ό άπόφητος Διάξ και τοῦ ελεε :

— Άρχηγε, δέν σ' άνημυεί ή άρροπορία τοῦ Κουχίλλου ;

— Μ' άνημυεί και πολύ μάλιστα, απάντησε ό δόν Έστεβάν. — Τους άρχείως έπρεπε νάχε πια γυρίσει...

— Έκτός ;

— Έκτός άν τόν έπασσαν οι 'Ινδοί, τούς όποιους τόν έσελάνε νά κατασκοπεύσῃ και τόν παρακαλεῖσιν αυτή τή στιγμή σκληρῶς γδέρνοντάς του τό κρανίο !

— Δέν τό πιστεύω, Διάξ. Δέν τόσο κοντός ό Κουχίλλος.

Τό καλύτερο, τ' άρκαίότερο, τό πρακτικώτερο και τερπνότερο δῶρε γιά τίς γιορτές

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" ΤΟΥ 1933

130 σελίδες πλούσια εικονογραφημένες και μέ εκλεκτή ύλη.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Δραχμαί 25.

Φοβάμαι μάλλον καμιά προδοσία εκ μέρους του.

— Τί μπορεί νά κάμῃ δολομόναχος μέσα στή ζούγκλα, τή στιγμή μάλιστα πού μῶς μυρίστησαν οι 'Ινδοί και μῶς παραμονεύουν, έτσι μοι νά μῶς ριχτοῦνε σάν τά τσακάλια ;

Τά λόγια τοῦ Διάξ δέν ήσαν καθόλου υπερβολικά. Πραγματικῶς, οι ερυνόδεσμοι ελχαν άντιληφθεῖ τήν είσοδο τοῦ μακροῦ στρατοῦ τών χρυσόθηρῶν στή ζούγκλα και τόν παραμόνευαν, ακολουθώντας τόν βήμα πρὸς βήμα.

Τή στιγμή αυτή μάλιστα, οι 'Ινδοί βρισκότουσαν στρατοπεδευμένοι σ' άρκετῇ άπόστασι άπ' τήν κατασκήνωσι τών τυχοδιωκτών και συγκεπτόντουσαν, καθνίζοντας τίς μακρὺς πῆες τών.

Ήσαν διπλάσιοι άπ' τούς χρυσόθηρες. Άγριοι και τρομεροί στήν όψη, άρτισμένοι μέ δόρατα, βέλη, τοσεκούρια, κεφαλοθραύστες, μακρὰ και κοφτερά μαχαίρια και βόγγους. Άρκετοί άπ' αυτούς ελχαν ακόμα και καραμπίνες.

Οι άρχηγοί τους, δέκα δλοι—δλοι, οι πιδ γενναίοι στή μάχη, ήσαν μαζεμένοι γύρω άπό μιά μεγάλη φωτιά και συζητούσαν μέ σιγαλή φωνή.

Μιλούσε τή στιγμή αυτή ένας άπ' τούς 'Ινδούς άρχηγούς, χειρονομώντας άγρια και φρενασμένα. Τόν όνόμαζαν Παρδαλή Γάτα και ή άνδρεία του στίς άματινρές συγκροήσεις ήταν άρραστη.

— Τά κρανία τών λευκῶν θά σπολίσουν τούς τάφους τών πολεμιστῶν μας, έλεγε ή Παρδαλή Γάτα. "Ας μῃν άρρίνουμε λοιπόν νά κυλή και νά φεύγῃ άδρια ό καρός. Η γῆ διψάει αίμα. Άκούω τίς ψυχές τών νεκρῶν μας νά ζητάνε εκδίκησι...

Μόλις ή Παρδαλή Γάτα τελείωσε και κάθησε κοντά στή φωτιά, σπρώχθηκε άλλος 'Ινδός άρχηγός, τό Μαύρο Πουλί και ελεε :

— Οι λευκοί είνε πονηροί. Οι λευκοί μισούντα μεταξῶ τους. "Ας έννοήσουμε μέ τούς τρείς πολεμιστῶν τοῦ ποταμοῦ κί' άς πολεμήσουμε μαζί τους έναντίον τών έχθρῶν μας. Κί' άφοῦ τούς σφάζουμε όλους, λογαριαζόμαστε και μέ τούς τρείς αυτούς κατόπιν.

Αυτή είνε ή γνώμη τοῦ Μαύρου Πουλίου. Ό αδελφοί μου άς κρίνουν κί' άς αποφασίσουν...

Η πρότασις όμως τοῦ Μαύρου Πουλίου δέν έγινε δεκτή. Οι άλλοι 'Ινδοί άρχηγοί ήθελαν νά τελειώσουν μέ τούς λευκούς τό χρηνορότερο. Γι' αυτό αποφάσισαν νά έπιτεθύν μῶλις θά νύχτωνε και έναντίον τής συνοδείας τοῦ δόν Έστεβάν και έναντίον τών τριῶν λευκῶν τοῦ ποταμοῦ.

— Άλλά ποιοί ήσαν οι τρείς λευκοί τοῦ ποταμοῦ, γιά τούς όποιους μιλούσαν οι 'Ινδοί ; Οι άναγκαστά μας τούς γνωρίζουν πολύ καλά.

— Ήσαν οι φίλοι μας Βουαροζέ, ό Πέτες ό 'Υψηλός κί' ό Φάβιος Μεδιάνων.

Πέφτοντας μέ τ' άλογο τοῦ στο ποτάμι, ό Φάβιος δέν ελχε πια γεί εὐτυχῶς. Καταφύθηκε νά ξεναβῇ σέ λίγο στήν επαφάνεια τοῦ νεροῦ και νά φθάσῃ γολυμυκντας στό μέρος πού βρισκόντουσαν οι δυό φίλοι του κυνηγοί.

Κί' οι τρείς μαζί κατόπιν βόρσαν ένα πέραςμα στό ποτάμι και διάβηκαν στήν αντικρινή δχθη. Μόλις πάτησε τό πόδι του εκεί, ό Φάβιος φώναξε :

— Δέν θά ήσυχάσω, άν δέν τιμωρήσω τό δολοφόνο τής μητέρας μου. Η ζούγκλα είνε απέραντη, αλλά θά τόν εύρω και τότε άλλοι μόνό του !...

— Θά τόν εύρωμε πῆς καλύτερα, παδί μου, ελεε ό Βουαροζέ.

— Ασφαλῶς θά τόν εύρωμε, πρόσθεσε κί' ό Πέτες. Έχω κί' έγώ κάποιο λογαριασμό νά κανονίσω μέ τόν άνθρώπο αυτόν !...

— "Ας μῃ κάμουμε λοιπόν καρὸ, ελεε ό Βουαροζέ. "Ας πρέσουμε κατόπιν τοῦ δόν Έστεβάν ή καλύτερα τοῦ Άντωνίου Μεδιάνων. "Ας τούς πάρουμε τό κατόπιν κί' όταν βροῦμε κατάλληλῃ εὐκαιρία κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας.

Πραγματικῶς, οι τρείς άνδρες δέν δυσκολεύτηκαν καθόλου νά βρουν τά ίχνη τών χρυσόθηρῶν. Συγχρόνως όμως άντελέγησαν, διτ τούς ελχαν ανακαλύψει οι 'Ινδοί και έλάμβαναν κάθε προφύλαξι, γιά νά μῃν υποστοῦν καμιά ξαφνική επίθεσι.

Ό Βουαροζέ ήξερε καλύτερα άπό κάθε άλλον τίς παγίδες τών 'Ινδών. Γι' αυτό πρότεινε στούς συντρόφους του, έρ' όσον οι χρυσόθηρες ελχαν κατασκηνώσει μέσα στή ζούγκλα, νά σταθύν κί' οι ίδιοι κάπου και νά περάσουν τή νύχτα τους.

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

(Ακολουθεῖ)

Η ρεκλάμα ενός Έλληνα ονειροκρίτου στην Αίγυπτο.

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

(Απ' τὸν πανάρχαιο τελεῖν ὡς τὸ σημερινὸ ραδιόφωνο)

ὅποια ἀγνοεῖ ἀπολύτως καὶ τὸ πᾶν ἐξευρωπαϊσμένο ἀκόμα κροεπωλεῖ τῆς σύγχρονης Ἀθήνας.

Στὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου βρίσκεται μιὰ ἄλλη ἀρχαία ἐπιγραφή... κροεπωλεῖται. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι στὸ κατάστημα αὐτὸ γινόνταν ἐμπόριο λευκῆς σαρκὸς! Τὸ ἀνάγλυφο ἀπὸ παριστάνει τρεῖς νέες γυναικὲς ποὺ στέκονται κοντὰ σὲ μιὰ σεβαστὰ ἐπιγραφή. Ἀπὸ κάτω δὲ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς φράσις, ὑποδείξεις μᾶλλον πρὸς τοὺς πελάτες:

«Ad sorores III, ὅ ἐστι μεθερμηνεύμενο: «Στὶς τρεῖς ἁδελφές»!...

Πρέπει νὰ διολογητετε δηλαδὴ, πὼς καὶ ἡ ἐπιγραφή καὶ τὸ ἀνάγλυφο εἶναι ἐλκυστικώτατα!

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα ἀρχαία ἐπιγραφή βρέθηκε στὴν Αἴγυπτο. Αὐτὴ ἀνήκει σ' ἕναν Ἕλληνα καὶ μάλιστα Κορινθίου, ὀνειροκρίτη, ποὺ ἐξασκoῦσε τὴν τέχνην του στὴ χώρα τοῦ Νεῖλου. Παριστάνει ἕνα βωμὸ καὶ ἕνα ταῦρο ἑτοιμὸ νὰ θυσιασθῇ, γράφει δὲ τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα: «Ἐνύπνια κρίνω, τοῦ Θεοῦ πρόσταγμα ἔχων τὴν ἀγαθὴν! Κρής ἐστὶν ὁ κρίνων ἀδὲς».

Βλέπετε λοιπὸν, ὅτι καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀνέλεος καὶ εὐπιστοὶ κατέφευγαν, ὅπως καὶ σήμερα, στοὺς μάγους καὶ στοὺς ὀνειροκρίτες, γιὰ νὰ μάθουν τὸ μέλλον τους. Κι' οἱ ὀνειροκρίτες, ὅχι υἱόνον ἐξασκoῦσαν ἐλευθέρως τὸ ἐπάγγελμά τους, ἀλλὰ τὸ ρεκλαμoῦσαν κούλας.

Καὶ ἀργότερα ὅμως, κατὰ τὸν μεσαῖονα, ἡ ρεκλάμα εἶχε μεγάλη πέρασι, τίς διαφορὲς δὲ διαφημίσεις ἀνελάμβαναν καὶ τίς ἔκαναν γνωστοὶ καλλιτέχναι. Ἔτσι βλέπει κανεῖς δνόματα διασημῶν ζωγράφων κατὰ ἀπὸ ἐπιγραφὲς καταστημάτων.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μάλιστα, ὅχι μόνον οἱ ἐμποροὶ, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπαγγελματίαι συνήθιζαν νὰ κρεμῶν πελώριες ἐπιγραφὲς πάνω ἀπ' τὴν πόρτα τους, ἐπιγραφὲς ποὺ ἀποτελοῦσαν σοστοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες. Γιατροὶ, δάσκαλοι, δικηγόροι, εἰχαν ὅλοι ἀπαρατήτως τέτοιες ἐπιγραφὲς στὰ σπῆτια τους.

Ἡ γνωστότερη καὶ παλαιότερη ἀπ' τίς ἐπιγραφὲς αὐτῆς, φέρουσα χρονολογίαν 1516, εἶναι ἔργον τοῦ διασημοῦ ζωγράφου Δόλμπαϊν, παριστάνει δὲ τὸν ὀπισθερικὸν ἐνὸς διδασκηρίου τὴν ὥρα ποὺ ὁ δάσκαλος καὶ ἡ γυναικα τοῦ κάνουν μάθημα στὰ παιδιὰ. Γιὰ νὰ προσελκύσῃ μάλιστα περισσότερη πελατεία ἢ μᾶλλον γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀδυσπρόστη τοῦ δασκάλου, ὁ ζωγράφος τὸν παρῆσθησε τὴν ὥρα ποὺ ἐφρονθεῖ ἕναν μαθητὴ νὰ εἰπὶ τὸ μάθημά του... δέροντάς τον ἀλλήτρω μ' ἕνα μάστο βέργου!...

Ἔνας ἀπ' τοὺς ὁρωμότερους πίνακες τοῦ διασημοῦ Γάλλου ζωγράφου Βαττό, ποὺ στολίζει σήμερὰ τ' ἀνάκτορα τοῦ Βερολίνου, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἐπιγραφή ποὺ κρέμονταν πάνω ἀπ' τὸ κατάστημα καλλιτεχνικῶν πινάκων τοῦ Γάλλου ἐμπόρου Γκερσαίντ. Ὁ πίναξ αὐτὸς παριστάνει τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ καταστήματος, τὴν ὥρα ποὺ εἶναι γεμάτὸν ἐκλεκτὴ πελατεία. Θανατίζεται δὲ ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν κίνησι καὶ τὴ ζωὴ ποὺ ἔχει.

Καὶ ἄλλοι διάσημοι ζωγράφοι, ὅπως ὁ Ἀγγλὸς Χόγκαρτ καὶ ὁ Γερμανὸς Μόντσελ, δὲν θεωροῦσαν ἀνάξιο τοὺς τὸ νὰ ζωγραφίζουν ἐπιγραφὲς καταστημάτων. Ὁ Χόγκαρτ μάλιστα εἶχε κάνει καὶ τὴν

Ἔνας τελεῖν τοῦ μεσαῖονα.

ΤΑ ΠΟ ΠΡΑΙΑ ΠΟΙΚΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Πολλὲς φορὲς στὴν ἔρημη ψυχὴ μου σὰν σταλάζει τῆς χάρις ἡ τρελλὴ βοή ἔννοια βαρεῖα, θλιμμένη. Πολλὲς φορὲς τὴν ὥρα αὐτὴ μιὰ καταχνιά σκεπάζει τὸ κάθε τι, καὶ γύρω μου περὶ τίποτε δὲν μένει.

Καὶ τότες μὲ κρυφὸ καὶ μὴ σὲ κάποιο δρόμῳ πέρα Ἐρημικὸ καὶ σκοτεινὸ ξεχνιέμαι μοναχὸς μου.

Καὶ τότε μέσ' στὴν καταχνιά στὸν θολωμένο ἀγέρα

Πρῶτο νησίδα, γαλινὸ καὶ ἄγιο προβάλλει ἐμπρὸς μου.

Ἀχ! ὁ καὶμὸς σου! Ἀν' ἤξερες νηοὶ μου μακρισμένο

Ποὺ κάποια μέρα σκοτεινὴ σ' ἄρσῃ δόχως δάκρυ.

Ἀν' ἤξερες στὸ χῶμα σου τ' ἀγνὸ καὶ τ' ἀγίασμένο,

Πὼς λατρεῖς ὁ ναυαγὸς ν' ἀνῶσω, σὲ μὴν ἄρη!

Στ' ἀπᾶντο ἀερογυλὶ σου μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀντάρα

Νὰ τρέξω καὶ νὰ ἐξαλειθῶ, νησίδα μου, καὶ πάλι

Τὸ κῆμα σου νὰ μὴν μιλά ν' ἀκούσω μὲ λαχτάρα

Ἀχ! καὶ σ' αὐτὴ μου τὴ χαρὰ νὰ σόδωσω γάλι—ἀγάλη!...

Γ. Θ. Χαροβ—

ΟΡΑ ΧΡΥΣΗ

Ὅρα καλὴ, τ' ἀπάντησε, ἡ ματιά μου τὴ ματιά σου
γλυκὴ, γλυκὴ, πρωτάκουστα, μὴν χτύπησε ἡ καρδιά
ἦσαν ὅρασι, μαγεῖα καὶ ἄκουστα τὴ λαλιά σου
σὺν τὸν προῦθι π' ἀντηρεῖ, γλυκὸ μέσ' τὴν βραδεία.

Ὅρα καλὴ, ποὺ ποῦδωσες χροὺς μου τὸ χεράκι

μὲ μιὰ γλυκοχαμώγῃ, χάρι ἰδιανική

ἦσαν λεπτὰ καὶ τρυφερὰ, σὺν ἕνα λουλουδάκι

ἦσαν ἀπὸ συγκίνησι, ἀγνή, παρθενική.

Κι' ὅρα χροὺς ποὺ ποῦδωσες, μικροῦλα μου τὰ

χεράκια.

Δεκά καὶ ἀνεπιτήδευτα, στὸ πρότο μου φῶλ

—λέξ καὶ ἕνα τραντάχῃ, νὰ φίλησα τ' Ἀπρίλ

μὴν σὺν, ἀγαπημένη μου, καὶ φίλη μου καλὴ.

Πάτερ,

Ι. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΣ

ΑΠΑΘΗ

Σὺν χροῦσας ὁ ἥλιος τὰ μαλλιά σου
φεύγοντας νὰ κρυφθῇ κατὰ τὸ δαίλι,
θάρρεψα πὼς κάποιο μικρὸ καντήλι
φώτισε τὴ στεγνὴ γλυκὴ ματιά σου.

Τὸ βράδι, ὅταν τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς

ἐφώτισε χλοὺν τὸ πρόσωτό σου,

πιστεψα πὼς μ' ἀφίνας περὶ καὶ πὼς

θε νὰ τραβῶ γιὰ πάντα τὸν καὶμὸ σου.

...Καὶ σὺν ἐπρόβαλ' ἡ χροὺς αὐγὴ

καὶ ἀπαντήθησαν ἥλιος καὶ φεγγάρι

μέσ' στὸ γαλάζιο θόλο ποῦχαν βγεῖ,

θυμῆθῃ πὼς κατὰ μ' ἔχουν πάρε.

Μὰ (ἔξῃ) σ' εἶδα στὴ θεομὴ μου ἀγκαλιά,

ὁ ἥλιος τότε κρύφτηκε γοργὰ

καὶ ὀλόγλωμο γελοῦσε τὸ φεγγάρι... ..

Θ. Κ. ΑΓΙΟΣΤΡΑΤΙΤΗΣ

Ἐπιγραφή τοῦ καταστήματος τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μαίρων καὶ Ἀννας

Χόγκαρτ, ἡ ὁποῖα εἶχαν κατάστημα ἐτοιμὸν παιδικῶν ἐνδυμάτων.

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἀναφέρεται στὴν ἐπιγραφή, ὅτι τὰ ἐνδύματα

αὐτὰ δίδονται καὶ μὲ δόσεις!

Καὶ ὁ Γκαίτε ἀκόμα, ὁ μεγάλος Γκαίτε, ζωγράφιζε ρεκλάμες!

Ἦταν γνωστὸ πὼς ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φάντομ» ἠσχολεῖτο ἐρασιτεχνικῶς

καὶ μὲ τὴ ζωγραφική. Ἔτσι, μιὰ μέρα, τὸν παρακάλεσε ὁ ξενο-

δὸς Σαινκορφ ἀπ' τὴ Λευρία, νὰ τοῦ κἀνὴ τὴν ἐτικέττα γιὰ ἕνα

ἔργομα κροαὶ ποὺ πωλοῦσε ἀποκλειστικῶς αὐτός. Ὁ Γκαίτε προθυ-

μασποῖτο καὶ τοῦ τὴ ζωγραφίσῃ καὶ ἔτσι τὸ ἰδιόχειρο καλλιτέχνημα

τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ ποιητοῦ ἐστὶν ἐν τῇ μπουκάλα τοῦ ξενόδοχου

ἐκ χρόνου.

Ἡ πρωτοτυπότερη ὅμως ρεκλάμα εἶναι ἐκείνη, τὴν ὁποία ἔκανε

ὁ Ἀγγλὸς ἐργοστασιαρχὸς σοκολάτας. Κάποιος κακοήγος ἐπρό-

σέτα ν' ἀπαγορεύσῃ δημοσίᾳ καὶ τὴν παραμὸν τῆς ἐκτελέσεώς του

ἐπὶ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐργοστασιαρχοῦ. Ὁ ἐργοστασιαρχὸς ἐκα-

τέλεσε τὴν πρόσταξιν τοῦ μελοφάντατο, ἔβλεπε μαζὺ του μιὰ ὀριμέ-

νην σημαία καὶ τοῦ παρῆσθη ἕνα τοῦ πεντακροσίου ληρὸν, πληρω-

τικὸν ἀνέστη στὸ ἱερὸν, πρὶν τοῦ περᾶσθαι τὴν θηλεία στὸ λαμ.

στῆθος γιὰ μιὰ στιγμή καὶ φώναξε

— Ἀκούστε ὅλοι, κύριοι καὶ κυ-

ρίες! Πῶς περᾶνω, θέλω νὰ δια-

κηρύξω γιὰ τὴν τελευταία φορὰ, ὅτι ἡ

καλύτερη σοκολάτα εἶναι τοῦ ἐργο-

στασιοῦ Οὐίλλιαμς!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΑΝΕΚΔΟΤΑ-ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ εἶδη τῶν φιλημάτων. Μιὰ περίεργη στατιστική. Ἡ κουταμάρα τοῦ Ἀντώνη. Πὼς τὴν ἐπαθε ὁ παπᾶς. Ἐνας ἡρωϊκὸς συνταγματάρχης. Πὼς τιμαρτυρεῖται οἱ ἀδιόρθωτοι μπερκῆδες. Τὶ τραῖνε τὰ γεροντοπαλλήκαρα στὴν Κορέα.

Ἔχετε πόσα εἶδη φιλημάτων ὑπάρχουν;

Τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὴ δώσῃ ἕνας Ἀγ-

γλὸς μαριόνης ἀναγνώστης μυθιστορημάτων.

Ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς χαρτομύτης εἶχε τὴν ὑπομονὴ ἐπὶ δυὸ ὁλό-

κληρα χρόνα ν' ἀνασκαλένῃ ἐπιτήδες δια τὰ ἀγγλικά καὶ γαλλικά

μυθιστορήματα καὶ νὰ μαζέψῃ δια τὰ ἐπιτή, μὲ τὰ ὁποῖα ἡ φαν-

τασία τῶν μυθιστοριογράφων ἐκόσμησε τὴ λέξι «φίλημα».

Ἰδοὺ λοιπὸν μερικὰ ἀπ' τὰ ἐπιτή αὐτά:

Φιλὶν φυχρὸ, θερμὸ, παγερὸ, φλογισμένο, δροσερὸ, ἐρωτικὸ, ἀ-

διάφορο, μουσικοβλημένο, λουλουδάκι, εὐλογημένο!

Φιλὶν διακρύβετο, παθητικὸ, παρτεταμένο, ἀπαλὸ, παχὺ, σκα-

στὸ, μεθυστικὸ, ἡδονικὸ, τρυφερὸ, γαργαλιστικὸ, ἐγκάρδιον, εὐλαθη-

τικὸ, μακρόσυρτο!

Θέλετε καὶ συνέχεια; Ἰδοὺ:

Φιλὶν εὐλακινέες, φρέσκα, πυρκατωμένο, ἀτέλειωτο, λυπημένο, σα-

τανικὸ, ἀγνὸ, εὐτυχισμένο, ὑποκριτικὸ, ἡρεμὸ, παρθετικὸ, ἡγερὸ, οὐ-

ράνιο, σπαρακτικὸ, ἀνηγο, βλακώδες, χαρδεντικὸ, ἀνήσυχον, πονετικὸ,

ζωογόνον, ἐνοχλητικὸ, ἡλεκτρικὸ, βλαστικὸ, τρεμουλιαστὸ, ἐκστατικὸ,

στενωμένο, πιστὸ, ναρκωτικὸ, ἐρωτικὸ, πελώριο,

ρομφηχτὸ, γλυκὸ, ἐντρομὸ, βάνισον, ἀνέρο, ἀγγε-

λικὸ, ξελιγιστικὸ καὶ... .. δὲ σημαίνεται!

Ὁ παπᾶς ἐνὸς χωριοῦ, θέλοντας κάποτε νὰ κά-

νῃ ἡθικὴ διδασκαλία σὲ μιὰ παρέα συχωριανῶν του,

ρώτησε ἕναν ἀπ' αὐτοὺς:

— Γιὰ πὲς μου ἐσὺ, Ἀντώνη, εἶσαι χριστιανός;

— Δὲν ξέρω, δέσποτά μου, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Πὼς; Δὲν ξέρεις τί εἶσαι; Τί εἶναι ὁ πατέ-

ρας σου;

— Αὐτὸς λέει πὼς εἶναι ταβερνιάρης, μὰ ἡ μάνα

μου τὸν φωνάζει ἐκκροσπατέρας!

— Καὶμῆνε Ἀντώνη! Σκέψου λιγάκι καὶ πὲς

μου τί εἶσαι;

— Εἰμαι... Εἰμαι σκοτισμένος, μὲ τὸ συμπάθειο,

ἀπάντησε ὁ νεαρὸς χωριάτης.

— Ὅχι, δὲν εἶσαι σκοτισμένος. Εἶσαι λιγάκι κου-

τός, εἶπε ὁ παπᾶς.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, κανεῖς λάθος, δέσποτά μου.

Ἰσα-ἰσα μάλιστα λένε πὼς εἰμαι ὁ πᾶν ἐξυπνὸς

γυιὸς τοῦ πατέρα μου.

— Καὶ πόσα ἀδέρφια εἶστε;

— Ὅσα κοντάλια ἔχωμε, ἀπάντησε ὁ χωριάτης

ποὺ δὲν ἦταν καθόλου κοντός.

— Ἀνδρά; Πόσα κοντάλια ἔχετε;

— Ὁ καθένας τὸ δικὸν του, παπᾶ μου...

Λένε, ὅτι ὁ παπᾶς, ὅτερεα ἀπ' τὴν τελευταία αὐτὴ ἀπάντησι τοῦ

πονηροῦ χωριάτη, μετῴσσε γιὰ πολλὰν ὥρα τὰ δάχτυλά του, ἀλλὰ

δὲν μπόρεσε νὰ μᾶθῃ πόσα ἀδέρφια εἶχε ὁ Ἀντώνης...

Κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον, ὁ Γάλλος συνταγματάρχης

κόμης Γκραμμόν ἔχασε τὴν τρομερὴ μάχη τοῦ Ρεζοφόρμ τὰ δεξί

του χερὶ, ὑπὸ τῆς ἐξῆς περιτάσεως:

Ὁ γενναῖος συνταγματάρχης ἐπολεμοῦσε, ἀνάλυτος ἐντελὸς,

στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρὸς, ὅταν ἔξαφνὰ μιὰ βόμβα τοῦ ἔκοψε

τὸ χερὶ καὶ τοῦ τὸ πέταξε μακριὰ.

Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ τότε ἐτορεῖ ἐντροπὸς καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγ-

καλιά του γιὰ νὰ τοῦ παρασχη τῆς πρώτης βοηθείας. Ἀλλ' ὁ κόμης,

χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀνταρξία του, τοῦ εἶπε:

— Ἀφ' ὅς με ἐμένα, φίλε μου, καὶ πῆρανε νὰ πῶς τὰ δάχτυ-

λάδια ἀπ' τὸ χερὶ μου ποὺ κόπηκε, φέρε μὴν τα γούρνα. Δὲν θέλω

νὰ τὰ χάσω, γιὰτὶ εἶναι οἰκογενειακά μου κεφάλαια!...

Στὸ Λόνδρον τῆς Ποσειδῶνος, κάθε χρόνῳ ἡ ἀστεινὴ δημοσι-

αὶ ἐκδόσις «Ζατάλα» τῶν... ἀπορροφῶν μεθυστῶν. Οἱ ταβερνι-

αὶδες λοιπὸν ποὺ θὰ συλλέγουν νὰ δύνανται, στοὺς συμπαθε-

νοὺς αὐτοὺς ἀπεκρίσεις, πληρῶσιν βαρὺτατο ποτόν.

Στὴν Κορέα, τὰ... γεροντοπαλλήκαρα ἀκόμα καὶ ὅταν εἶναι ἐ-

κατὸ χρόνον, θεωροῦνται πάντοτε παῖδι. Ἔτσι, ἀνεξαρτήτως πρὸς

τὴν ηλικία τους, κατέχουν θέσι ὑπο-

δεύσεως μπροστὰ στοὺς ἄλλους ἀν-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΡΟΚ

ΝΑΤΡΙΧΙΑΖΩ απ' τη φύξη μου, κάθε φορά που φέρνω στο μυαλό μου, την παλιά αυτή περιπέτεια μου με τον μπαρμπέρη του Μονρόου...

Ίδου τι μου συνέβη:

Πάνε δέκα χρόνια από τότε. Ήταν άρχες του Δεκέμβρη κι' έτρεπε να βρεθώ στο αγρόκτημα Πιτουά κατά τις όχθες ή όρα το βράδυ, για ν' ανταμώσω κάποιον έμπορο όφειλέτη μου. Ήταν κι' αυτός, όπως κι' εγώ, προσκαλεσμένος σε τραπέζι απ' τον εγγενικό ιδιοκτήτη του αγροκτήματος αυτού. Θά ήταν δυό ή όρα άπομήμερο, όταν ξεκίνησα πεζός απ' το χωριό μου Μπελγκράντ, για το Πιτουά, το οποίο ήταν μακρινό ως τέσσερες ώρες ποδοδρόμο. Ή παγονιά είχε κάνει τη γη σαν πέτρα, το ξεροβόρι μούγκριζε άπαιστα, καθώς φουσιόσε ανάμεσα στα πεύκα του δάσους, κι' ένα νερόχιονο, άραιό και τσουχτερό, μού βελόναζε τα μούτρα.

Καθώς περπατούσα κάτως βιαστικά, χωμένος στο βαθύ πατώ μου και περονιασμένος απ' το κρύο, έννοιωσα πως ήμουν άξυριστος τελείως. Άρκετά μαύρα και σκληρά γένεια, μούφερναν μια τόσο άνυπόφορη φαγούρα, ώστε στενοχωρήθηκα πολύ με την άφηρημά μου να φύγω άξυριστος απ' το χωριό μου.

Μά δεν ήταν αυτό μονάχα: Στο αγρόκτημα Πιτουά θα είχαμε παρεία στο τραπέζι και μερικά κυρίες. Όταν πειά τις θυμήθηκα κι' αυτές, βλαστήμησα την όρα και τη στιγμή που ξεκίνησα άξυριστος.

Τάχυνα τότε το βήμα για να προλάβω και να φτάσω στο χωριό Μονρόου, περνώντας ανάμεσα απ' το δάσος, μήπως κι' έβρισκα εκεί κουρείο. Καθώς περπατούσα τώρα κάτω απ' τα πεύκα, έφετταν στο κεφάλι μου τα χροστάλλα και τα κοκοινάρια, καθώς τα πίνανε ο άέρας, κι' αυτό το πράγμα μαζί με τη σκοτεινιά του βαρείας συννεφιασμένου ούρανού και του πυκνού δάσους, μεγάλωναν την κακοζωφία μου και πείζαν την ψυχή μου με θλιβερά και πένθημα προαισθήματα.

Θά ήταν 4 1/2 ή όρα όταν έφτασα στα ά-νάφηρα σταυρώμενα, στο δάσος μέσα, καλυδόμενα του Μονρόου. Είχε σκοτεινιάσει για καλά τώρα, ψυχρή δεν φωνόταν στα τραχεία μονοπάτια του χωριού και δεν έβρισκα κανένα να ρωτήσω που διάβολο καθόταν ο μπαρμπέρης.

Χτύπησα μια πόρτα και σε λιγνά φάνηκε μπροστά μου ένας γεροντομασμένος άνθρωπάκος, με βιλουία και φουδισμένα μάτια, ο οποίος σαν άκουσε την ερώτησή μου, μούπε κι' άνησυχία:

— Μπαρμπέρη ζητάτε τέτοια όρα; Μιμυ!...

Άλλον απ' τον Μπριντεβάν δεν έχουμε δωτέρα. Νά... Κάθεται στην άλλη άκρη του χωριού, στην άκρη του καλύβα, εκεί στο βάθος του λαχανοκήπου. Χαρά στο κουράγιο σας όμως, αν αποφασίσετε να μπήτε στο λημέρι του μιά τέτοια όρα...

Πρίν προλάβω να ζητήσω εξήγησεις, ή πόρτα μού κλείστηκε κατόπιοντα. Έβρινα το κεφάλι σκεπτικός κι' άρχισα να περπατάω μηχανικά προς την άλλη άκρη του χωριού, έχοντας το μυαλό μου πλημμυρισμένο με χλίες—δυό έννοιες για λογαριασμό του αληγματος εκείνου Μπριντεβάν.

Δεν τον ήξερα βέβαια στη φάσα, μιά όρα είχα άκούσει κατά καιρούς για την άρεντιά του, έφταναν να σηκώνουν την τσιζα του νομοίου κάθε τίμιον άνθρωπο: Μαχαροβγάλτης, κανατζής, με δέκα χρόνια κάτεργο στη ράχη του, ζούσε κάμποσο καιρό τώρα άποτρεφγμένος παρόμοια απ' τον κόσμο, χωμένος διαρκώς νύχτα και μέρα στην καλύβα του, σαν άρουραός στο λαχούμι του, δίχως να βγαίνει από εκεί. Ήταν και χήρος και είχε για μοναχή παρέα τον τότε έντεκαχρονίτιο μοναχοπαίδι του και τον άγριο, λιπόσαρκο μαντρόσκυλό του.

Το άδύναμο φως μιάς λάμπας πετρελαίου, που έδινε απ' τα δολωμένα τζάμια του παραθυριού μιάς καλαμπόχερης, άγροσκύστης καλύβας, στο βάθος ενός λαχανοκήπου, με χτύπησε έξαφνα στα μάτια και κι' έκανε να συνέλθω.

Ήμουν μπρός στο λημέρι του μπαρμπέρη!

Μ' έπιασε τότε κάποιον μούδιασμα, σωματικό και ψυχικό, και χωρίς να σκέπτομαι τί κάνω, σόρηκα μηχανικά ως την πόρτα της καλύβας, ή όποια άνοιξε στον ήχο των βηματίων μου, πρίν προλάβω να χυθήσω.

Γειά χαρά! Άδειάζεις να με ξυρίσης;... μονομούρισα σ' ένα φρικαλέο άγριόμυτρο με πλατειούς και τετράγωνους όμους, το ό-

ποίο αντίκρισα μπροστά μου μόλις διάδηκα το κατώφλι.

— Γειά σου και σένα... Κόπασε, κάτσε... Είμαι στους όρ-σμούς σου... μούπε ο κουρέας.

Μπήκα και κάθησα σ' ένα ξύλινο, ψηλό σκαμνί, ξεκομμένοντας το παλτό μου και βγάλοντας το καπέλλο μου, ενώ συγχρότως ή ματιά μου προσηλινόταν στα παχιά σαν μουστάκια και γρίζα σαν άλατοπίπερο φρύδια του Μπριντεβάν, στο άποπληκτικό, βλοσυρό-μένο πρόσωπό του και στα σαν τσακαλιού γερά και πελώρια σανά-νια του.

Είχε άρχισει τις προετοιμασίες του. Ένα μπρίκι με νερό άχνιζε καόλας στη φωτιά του τζακιού. Ένα πανέλο από άνάρηες, φαγωμέ-νες άλογόγριχες βρισκόταν σ' ένα κουτσό τραπέζακι κι' ένα ξεγυφί-παμπάλακι ξυράφια ξεθάφτηχαν απ' το βάθος μιάς παλιάς κα-σέλλας.

Ο Μπριντεβάν δυνάμωσε το φως της λάμπας, το όποιο χρομά-τισε τώρα κόκκινα σαν αμα όλα τα γύρω άντικείμενα. Κατόπιν, φτύνοντας με θόρυβο στο χέμα, έβλεψε με μια κλισιά την πόρτα της καλύβας κι' άρχισε ν' άνοιξη τα ξυράφια, μουμουρίζοντας συγχρότως:

— Σκυλόκαρος, κύριε, κακοχρονιάχη!... Σκυλόζωη κι' ή δική μας έδω στα κουτσόξυφια. Σκυλόχαρα χρόνια. Ίσα—Ίσα που κανο-περνάμε. Περιβόλδης κάθε μέρα, και μπαρμπέρης σαν το φέρι ή όρα. Άειντε να ζήσης έδω πέρα, σ' αυτό το χωριούδάκι. Ποιος θά λημπήσει τα λαχανικά σου, αφού όλοι τους οι έφταμνη χωριάτες του χωριού έχουν κι' ο καθένας τον δικό του κήπο; Και πως να προκόψης με το μπαρμπέρη-λίκρι, που έδω έσυρίζονται μονάχα τα Χριστού-γεννα και τη Λαμπτή;

Τόν κίτταζε άμυλτος κι' εκείνος παραξέ-μένος λίγο απ' τη σιωπή μου, σταμάτησε το ά-κόνισμα του ξυραφιού του και με κίτταζε λοζά-κάτω απ' τα παχιά του φρύδια.

Κοιτάζοντας στο βλέμμα του εκείνο κι' έν-νοιωσα στο πεσί μου κρύες κι' άπαύσιες άνα-τριχίλες. Τι μούθε, Θεέ μου, και βρέθηκα μο-νάχος μου κει μέσα; Μά σ' άφίνουν πάλι ή κου-φές και χαριτωμένες μουσαφίριστες του Πι-τουά, να παρουσιαστής άξυριστος μπροστά τους; Τις έστέλνα όμως τώρα στο γέρο διάλο με την καρδιά μου, κι' όρκιζόμουν μέσα μου να μην τα ξαναπαύω τα όσα τραβούσα τότε απ' την κου-ταμάρα μου κι' από την έπιτολαότητά μου.

Στο μεταξύ αυτό, ο Μπριντεβάν, άκούγοντας το τσίριγμα του καχλαστού νερού, καθώς ξεχεί-λιζε πειά απ' το μπρίκι και χυνόταν στη φωτιά, έτρεξε προς τα κει, το παραμύρισε λιγάκι και ριχνοντας μιά ματιά στο ρολόγι του —5 1/2 ή όρα πειά— άνοιξε την πόρτα, έβγαλε το πελώ-ριο κεφάλι του προς τα έξω και κίτταζε άνή-συχα κι' έπιμονα το σκοτεινό μονοπάτι.

Ψυχρή δεν άκούγονταν, μα ούτε και φανόταν πουθενά. Μιά ύπόκριση, σαν μούγκρισμα, φριχτή βριαλά βγήκε απ' τα σφιγμένα χείλη του μπαρμπέρη. Σανάκλεισε με πάταγο και νε-ρική την πόρτα και ξαναγύρισε άμυλτος στο τρώχισμα των ένω-φιών του. Έλειπα από λιγάκι ελτε ξαφνικά:

— Άδέρας είνε ή κόρη μου!... Σου πετσόκόδουν πέρα—πέρα το λαμό, πρίν προφτάσουν να ματώσουν... Άντιστοιμεί μήπως ο κύ-ριος;

Και δίχως να πορμένη την άπάντησή μου, ξανάτρεξε βιαστικός στην πόρτα, την άνοιξε και πάλι κι' έβρεξε καινούργιες, άνήσυχες ματιές έδω κι' εκεί όλόγυρά του, γουρλώνοντας τα μάτια του και στηλώνοντας προσεχτικά τ' αυτιά του.

Έννοιωσα μιά αναούθια να σφίγγει το λαρόγγι μου απ' την κα-κοδιαθεσία που με πλημμύριζε τότε όρα κι' ή άγονία μου κορυφώ-θηκε.

Ήταν φανερό, ότι έπρεσα σαν βλάκας στα χέρια ενός κακούργου, μέσα στην όδια τη λυκοφωλιά του κι' εκείνος, άποφασισμένος να με ξεμπερδέψει και να με ληστέψει, καυροφύλακτούσε την κατάντηλη στιγμή γι' αυτό.

Άλλοιώς δεν έξηγόντο και τ' άνήσυχα κινήματά του δεξιά κι' άριστερα στο όρδο, καθώς και το σκόμιο χασομέρι του με το να τροχίζει τα ξυράφια κάθε τόσο και ν' άφινει το νερό να κυλάει τόσο όρα, δίχως να κάνει σαπωνιάδα για το ξύρισμά μου.

Χλωμός ο μισός κι' άσπρος ο άλλος μισός, σηκώθηκα απ' το κά-θισμά μου, άποφασισμένος να πουλήσω το τομάρι μου άκριβά. Χούφτωσα το ραβδί μου με δύναμη, έστρεψα ξαφνικά τις πλάτες μου κατά τον τοίχο και κιντώντας κατάματα λαχνασμένους, τον ξαφνιασμένο Μπριντεβάν, άρχισα να γλιστρώ προς την πόρτα.

Ο Μπριντεβάν μούριξε μιά ματιά γεμάτη άπορία, σαν να του

Ο Λάμπρος Πορφύρας.

(Σκίτσο του κ. Σ. Σκίτη)

ΤΟΥ CHARLES FRÉMINÉ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)

Μία χαρακτηριστική γελοιο-γραφία της δημοφιλούς Γκα-μπι Μορλάι.

Πρίν Κόλμαν, ο Σαρλώ, ο Ντούγκλας Φάιρμπακς, κ.λπ.

— Όλοι οι άλλοι δίνουν μερικά σημειώσεις στους δημοσιογράφους κι' αυτά γράφουν τα άρθρα τους ή τα Άπομνημονεύματά τους.

— Άς έξουν λοιπόν αυτή τη μικρή λεπτομέρεια οι φανατικοί μέ-ρα τρέλας θανατοί των διαφό-ρων άστέρων.

— Νά κι' ένας συγγενικός και καλ-τεχνικός κανγιάς που λίγο έλειψε να καταλήξει σε διαζύγιο.

— Η Γκλόρια Σβάνσον πιάστηκε μέσα στο στούντιο με τον σημερινό σύζυγό της — τέταρτον κατά σειράν — Μπαρτ Φάριερ.

— Η Γκλόρια το είχε βάσει πεί-να να κάνει τον άντρα της ήθοποιό των κινηματογράφων. Και ο Φάριερ την άφησε να τον οδηγεί στο στούν-τιο, σαν υπάκουος σύζυγος.

— Έκεί όμως δεν τα κατάφερε καμιά και ο άντλης. Του είχαν πει να κάνει το ρόλο ενός σωφρο-νιστή που δεν κατόρθωσε ούτε να βά-λει έπαυση στο αυτοκίνητο.

— Η Κλόρια τότε θύμωσε και τον έβλεπε σαν ένα άνθρωπο! Μά κι' αυτός θύμωσε περισσότερο, κι' έτσι έπακολούθησε και ζωηρότερη σκηνή.

— Όσοι μάλιστα έξουν τον χα-ρακτήρα της Σβάνσον, φοβήθηκαν να μην σιγήσει μήπως οι δυό σύζυγοι περουν.

— Είτηνος όμως το καλλιτεχνικό γένημα σφιγμένο, το όποιο άποτέ-λεσμα της άδης της ιστορίας ήταν να μην έπιμένη πλέον ή Γκλόρια να κάνει τον άντρα της ήθοποιό.

— Θά ξαναπαντρευτεί λοιπόν ο Σαρλώ; Αυτή τουλάχιστον την πληροφορία μās μεταδίδει το Χόλλυγουντ.

— Λέγεται ότι ο μεγάλος κομικός είνε τρελλά έρωτευμένος με την άριστή Πωλέττα Γκούντμαν, ένα νέον άστέρα, πρώτον μεγέθους, της Μπρεντ.

— Θά ξαναπαντρευτούν κι' άλλοκοτα αυτά καμώματά μου και παρα-μένω τα ξυράφια του στο τραπέζι, κάτι έκανε να πη.

Μά εκείνη τη στιγμή, άποφασισμένος καθώς ήμουν να του τινά-ξω κατακέφαλα μιά μαγκουριά τρομακτική, στο πρώτο κίνημά του, άκουσα κατάντητος χαρούμενα γαγνίσματα σκαλιού και μιά παιδική φωνή να λέι:

— Έφτασα, μπαμπά! Έφερα και το σαπούνι!...

Μιά νύχτα γλυκιά κι' άνακουφιστική κυριέψε την ύπαρξή μου και το κατώφλι του φωτίστηκε παρηνθς από μιά άνέφραστη ετυχία...

Δεν έβγαλα μιλά, ντροπαλός μισός, και σκύβοντας τα μάτια μου και το κεφάλι, παράδωσα κι' έμπιστοσύνη τα μαλλιά μου μάγουλα στα φρύδια, μιά έπίδεξια χείρα του Μπριντεβάν, στον όποιο έδωκα κατό-πι, έπειτ' από το ξύρισμά μου διπλή και τριδιπλή άμοιβή, για να τον ευχαριστώ κάπως για όσα σκέφτηκα εις βάρος του...

Το χασομέρι του να με ξυρίσει, το νεύρισμα του κι' ή βλοπη — όπως μού φανόταν — άνησυχία του, είχαν άξηγηθεί όλοφάνερα: Το-μύρισμα σαπούνι για τη σαπωνιάδα, κι' είχε στείλει — με τέτοιον καιρό και τέτοια όρα — το μοναχοπαίδι του στην πόλη ν' αγοράσει!...

Το βράδυ, στο Πιτουά, έκανα έφφε πρώτης γραμμής, μιά το είχα έπιτολαρώσει — ανάθεμά το!...

— Στο Χόλλυγουντ έγινε τελευταία μιά σκανδαλώδης άποκάλυψη. Άπε-καλύφθη δηλαδή ότι τα περισσότερα άρθρα ήθοποιών του κινηματογράφου, καθώς και τα Άπομνημονεύματά τους και ή αυτοβιογραφίες τους, που δη-μοσιεύονται σε διάφορα άμερικανικά και ευρωπαϊκά περιοδικά, δεν γρά-φονται από τους ίδιους τους άστéρες, άλλ' από τους συντάκτες των έν λό-γυ περιοδικών.

— Πράγματι, ελάχιστοι είνε οι ά-στέρες — του Χόλλυγουντ ίδιως — που έχουν κάποια συγγραφική ικανό-τητα, μεταξύ αυτών δε συμπεριλα-μάνονται ή Έλίσσα Λάντι, ή Πόλα Νέγκρι, ή Γκρέτα Γκάμπρι, ή Σελ-βία Σίδνεϊ, ή Τζέιν Κρόφορντ, ο Ντόντς.

— Όλοι οι άλλοι δίνουν μερικά σημειώσεις στους δημοσιογράφους κι' αυτά γράφουν τα άρθρα τους ή τα Άπομνημονεύματά τους.

— Άς έξουν λοιπόν αυτή τη μικρή λεπτομέρεια οι φανατικοί μέ-ρα τρέλας θανατοί των διαφό-ρων άστέρων.

— Νά κι' ένας συγγενικός και καλ-τεχνικός κανγιάς που λίγο έλειψε να καταλήξει σε διαζύγιο.

— Η Γκλόρια Σβάνσον πιάστηκε μέσα στο στούντιο με τον σημερινό σύζυγό της — τέταρτον κατά σειράν — Μπαρτ Φάριερ.

— Η Γκλόρια το είχε βάσει πεί-να να κάνει τον άντρα της ήθοποιό των κινηματογράφων. Και ο Φάριερ την άφησε να τον οδηγεί στο στούν-τιο, σαν υπάκουος σύζυγος.

— Έκεί όμως δεν τα κατάφερε καμιά και ο άντλης. Του είχαν πει να κάνει το ρόλο ενός σωφρο-νιστή που δεν κατόρθωσε ούτε να βά-λει έπαυση στο αυτοκίνητο.

— Η Κλόρια τότε θύμωσε και τον έβλεπε σαν ένα άνθρωπο! Μά κι' αυτός θύμωσε περισσότερο, κι' έτσι έπακολούθησε και ζωηρότερη σκηνή.

— Όσοι μάλιστα έξουν τον χα-ρακτήρα της Σβάνσον, φοβήθηκαν να μην σιγήσει μήπως οι δυό σύζυγοι περουν.

— Είτηνος όμως το καλλιτεχνικό γένημα σφιγμένο, το όποιο άποτέ-λεσμα της άδης της ιστορίας ήταν να μην έπιμένη πλέον ή Γκλόρια να κάνει τον άντρα της ήθοποιό.

— Θά ξαναπαντρευτεί λοιπόν ο Σαρλώ; Αυτή τουλάχιστον την πληροφορία μās μεταδίδει το Χόλλυγουντ.

— Λέγεται ότι ο μεγάλος κομικός είνε τρελλά έρωτευμένος με την άριστή Πωλέττα Γκούντμαν, ένα νέον άστέρα, πρώτον μεγέθους, της Μπρεντ.

— Θά ξαναπαντρευτούν κι' άλλοκοτα αυτά καμώματά μου και παρα-μένω τα ξυράφια του στο τραπέζι, κάτι έκανε να πη.

Μά εκείνη τη στιγμή, άποφασισμένος καθώς ήμουν να του τινά-ξω κατακέφαλα μιά μαγκουριά τρομακτική, στο πρώτο κίνημά του, άκουσα κατάντητος χαρούμενα γαγνίσματα σκαλιού και μιά παιδική φωνή να λέι:

— Έφτασα, μπαμπά! Έφερα και το σαπούνι!...

Μιά νύχτα γλυκιά κι' άνακουφιστική κυριέψε την ύπαρξή μου και το κατώφλι του φωτίστηκε παρηνθς από μιά άνέφραστη ετυχία...

Δεν έβγαλα μιλά, ντροπαλός μισός, και σκύβοντας τα μάτια μου και το κεφάλι, παράδωσα κι' έμπιστοσύνη τα μαλλιά μου μάγουλα στα φρύδια, μιά έπίδεξια χείρα του Μπριντεβάν, στον όποιο έδωκα κατό-πι, έπειτ' από το ξύρισμά μου διπλή και τριδιπλή άμοιβή, για να τον ευχαριστώ κάπως για όσα σκέφτηκα εις βάρος του...

Το χασομέρι του να με ξυρίσει, το νεύρισμα του κι' ή βλοπη — όπως μού φανόταν — άνησυχία του, είχαν άξηγηθεί όλοφάνερα: Το-μύρισμα σαπούνι για τη σαπωνιάδα, κι' είχε στείλει — με τέτοιον καιρό και τέτοια όρα — το μοναχοπαίδι του στην πόλη ν' αγοράσει!...

Το βράδυ, στο Πιτουά, έκανα έφφε πρώτης γραμμής, μιά το είχα έπιτολαρώσει — ανάθεμά το!...

— Στο Χόλλυγουντ έγινε τελευταία μιά σκανδαλώδης άποκάλυψη. Άπε-καλύφθη δηλαδή ότι τα περισσότερα άρθρα ήθοποιών του κινηματογράφου, καθώς και τα Άπομνημονεύματά τους και ή αυτοβιογραφίες τους, που δη-μοσιεύονται σε διάφορα άμερικανικά και ευρωπαϊκά περιοδικά, δεν γρά-φονται από τους ίδιους τους άστéρες, άλλ' από τους συντάκτες των έν λό-γυ περιοδικών.

— Πράγματι, ελάχιστοι είνε οι ά-στέρες — του Χόλλυγουντ ίδιως — που έχουν κάποια συγγραφική ικανό-τητα, μεταξύ αυτών δε συμπεριλα-μάνονται ή Έλίσσα Λάντι, ή Πόλα Νέγκρι, ή Γκρέτα Γκάμπρι, ή Σελ-βία Σίδνεϊ, ή Τζέιν Κρόφορντ, ο Ντόντς.

— Όλοι οι άλλοι δίνουν μερικά σημειώσεις στους δημοσιογράφους κι' αυτά γράφουν τα άρθρα τους ή τα Άπομνημονεύματά τους.

— Άς έξουν λοιπόν αυτή τη μικρή λεπτομέρεια οι φανατικοί μέ-ρα τρέλας θανατοί των διαφό-ρων άστέρων.

— Νά κι' ένας συγγενικός και καλ-τεχνικός κανγιάς που λίγο έλειψε να καταλήξει σε διαζύγιο.

— Η Γκλόρια Σβάνσον πιάστηκε μέσα στο στούντιο με τον σημερινό σύζυγό της — τέταρτον κατά σειράν — Μπαρτ Φάριερ.

— Η Γκλόρια το είχε βάσει πεί-να να κάνει τον άντρα της ήθοποιό των κινηματογράφων. Και ο Φάριερ την άφησε να τον οδηγεί στο στούν-τιο, σαν υπάκουος σύζυγος.

— Έκεί όμως δεν τα κατάφερε καμιά και ο άντλης. Του είχαν πει να κάνει το ρόλο ενός σωφρο-νιστή που δεν κατόρθωσε ούτε να βά-λει έπαυση στο αυτοκίνητο.

— Η Κλόρια τότε θύμωσε και τον έβλεπε σαν ένα άνθρωπο! Μά κι' αυτός θύμωσε περισσότερο, κι' έτσι έπακολούθησε και ζωηρότερη σκηνή.

— Όσοι μάλιστα έξουν τον χα-ρακτήρα της Σβάνσον, φοβήθηκαν να μην σιγήσει μήπως οι δυό σύζυγοι περουν.

— Είτηνος όμως το καλλιτεχνικό γένημα σφιγμένο, το όποιο άποτέ-λεσμα της άδης της ιστορίας ήταν να μην έπιμένη πλέον ή Γκλόρια να κάνει τον άντρα της ήθοποιό.

— Θά ξαναπαντρευτεί λοιπόν ο Σαρλώ; Αυτή τουλάχιστον την πληροφορία μās μεταδίδει το Χόλλυγουντ.

— Λέγεται ότι ο μεγάλος κομικός είνε τρελλά έρωτευμένος με την άριστή Πωλέττα Γκούντμαν, ένα νέον άστέρα, πρώτον μεγέθους, της Μπρεντ.

— Θά ξαναπαντρευτούν κι' άλλοκοτα αυτά καμώματά μου και παρα-μένω τα ξυράφια του στο τραπέζι, κάτι έκανε να πη.

Μά εκείνη τη στιγμή, άποφασισμένος καθώς ήμουν να του τινά-ξω κατακέφαλα μιά μαγκουριά τρομακτική, στο πρώτο κίνημά του, άκουσα κατάντητος χαρούμενα γαγνίσματα σκαλιού και μιά παιδική φωνή να λέι:

— Έφτασα, μπαμπά! Έφερα και το σαπούνι!...

Μιά νύχτα γλυκιά κι' άνακουφιστική κυριέψε την ύπαρξή μου και το κατώφλι του φωτίστηκε παρηνθς από μιά άνέφραστη ετυχία...

Δεν έβγαλα μιλά, ντροπαλός μισός, και σκύβοντας τα μάτια μου και το κεφάλι, παράδωσα κι' έμπιστοσύνη τα μαλλιά μου μάγουλα στα φρύδια, μιά έπίδεξια χείρα του Μπριντεβάν, στον όποιο έδωκα κατό-πι, έπειτ' από το ξύρισμά μου διπλή και τριδιπλή άμοιβή, για να τον ευχαριστώ κάπως για όσα σκέφτηκα εις βάρος του...

Το χασομέρι του να με ξυρίσει, το νεύρισμα του κι' ή βλοπη — όπως μού φανόταν — άνησυχία του, είχαν άξηγηθεί όλοφάνερα: Το-μύρισμα σαπούνι για τη σαπωνιάδα, κι' είχε στείλει — με τέτοιον καιρό και τέτοια όρα — το μοναχοπαίδι του στην πόλη ν' αγοράσει!...

Το βράδυ, στο Πιτουά, έκανα έφφε πρώτης γραμμής, μιά το είχα έπιτολαρώσει — ανάθεμά το!...

— Στο Χόλλυγουντ έγινε τελευταία μιά σκανδαλώδης άποκάλυψη. Άπε-καλύφθη δηλαδή ότι τα περισσότερα άρθρα ήθοποιών του κινηματογράφου, καθώς και τα Άπομνημονεύματά τους και ή αυτοβιογραφίες τους, που δη-μοσιεύονται σε διάφορα άμερικανικά και ευρωπαϊκά περιοδικά, δεν γρά-φονται από τους ίδιους τους άστéρες, άλλ' από τους συντάκτες των έν λό-γυ περιοδικών.

— Πράγματι, ελάχιστοι είνε οι ά-στέρες — του Χόλλυγουντ ίδιως — που έχουν κάποια συγγραφική ικανό-τητα, μεταξύ αυτών δε συμπεριλα-μάνονται ή Έλίσσα Λάντι, ή Πόλα Νέγκρι, ή Γκρέτα Γκάμπρι, ή Σελ-βία Σίδνεϊ, ή Τζέιν Κρόφορντ, ο Ντόντς.

— Όλοι οι άλλοι δίνουν μερικά σημειώσεις στους δημοσιογράφους κι' αυτά γράφουν τα άρθρα τους ή τα Άπομνημονεύματά τους.

— Άς έξουν λοιπόν αυτή τη μικρή λεπτομέρεια οι φανατικοί μέ-ρα τρέλας θανατοί των διαφό-ρων άστέρων.

— Νά κι' ένας συγγενικός και καλ-τεχνικός κανγιάς που λίγο έλειψε να καταλήξει σε διαζύγιο.

— Η Γκλόρια Σβάνσον πιάστηκε μέσα στο στούντιο με τον σημερινό σύζυγό της — τέταρτον κατά σειράν — Μπαρτ Φάριερ.

— Η Γκλόρια το είχε βάσει πεί-να να κάνει τον άντρα της ήθοποιό των κινηματογράφων. Και ο Φάριερ την άφησε να τον οδηγεί στο στούν-τιο, σαν υπάκουος σύζυγος.

— Έκεί όμως δεν τα κατάφερε καμιά και ο άντλης. Του είχαν πει να κάνει το ρόλο ενός σωφρο-νιστή που δεν κατόρθωσε ούτε να βά-λει έπαυση στο αυτοκίνητο.

— Η Κλόρια τότε θύμωσε και τον έβλεπε σαν ένα άνθρωπο! Μά κι' αυτός θύμωσε περισσότερο, κι' έτσι έπακολούθησε και ζωηρότερη σκηνή.

— Όσοι μάλιστα έξουν τον χα-ρακτήρα της Σβάνσον, φοβήθηκαν να μην σιγήσει μήπως οι δυό σύζυγοι περουν.

— Είτηνος όμως το καλλιτεχνικό γένημα σφιγμένο, το όποιο άποτέ-λεσμα της άδης της ιστορίας ήταν να μην έπιμένη πλέον ή Γκλόρια να κάνει τον άντρα της ήθοποιό.

— Θά ξαναπαντρευτεί λοιπόν ο Σαρλώ; Αυτή τουλάχιστον την πληροφορία μās μεταδίδει το Χόλλυγουντ.

— Λέγεται ότι ο μεγάλος κομικός είνε τρελλά έρωτευμένος με την άριστή Πωλέττα Γκ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου)
ΚΑΛΠΕ σαν μικρό παιδί κι ε-
δγαζε όλοένα στεναγμούς οδύνης.

Έξαφνα, καθώς βρισκόταν έ-
κει, ολομόναχος μέσα στη νύχτα,
μαζύ με την απόγνωση του, διέ-
κρινε ένα φως. Ναι, ένα φως ελ-
χε φανεί απέναντί του, πίσω απ'
τά δέντρα, που έκρυβαν το σπίτι.

Υπήρχε λοιπόν κάποιος μέσα
στην κατοικία του κόμητος Νε-
ρατώφ ;

Ο Ίβαν γλίστρησε ως τον
φράχτη, άρπαξε ένα κλαδί κάποι-
ου δέντρου και υπερπηδώντας τον
βρέθηκε στον περιβολό του σπιτι-
ού. Μέσ' απ' τα δέντρα τότε άρχισε να προχωρή προς το φως. Ο
κηπος όλος φαινόταν έρημος. Όταν πλησίασε κάπως, πρόσεξε ότι
το φως έλαμπε πίσω απ' το τζάμι ενός παραθύρου του πρώτου πα-
τώματος.

Ένα λούκι ανέβαινε κατά μήκος του τοίχου, που κατέληγε σ'
έναν εξώστη, κοντά στο παράθυρο αυτό. Με κίνδυνο να σπάσει τα
κόκκαλά του, ο Ίβαν έπεριέργησε να σκαρφιάσει και το κατάφερε
μ' έξαιρετική ευκολία, γιατί ή θέλησή του να φτάσει κοντά σ' αυτό
το φως, του έδινε φτερά.

Η πόρτα του εξώστου ήταν κατάκλειστη. Ο μέγας δούξ τραν-
ταξε τα φύλλα της, μα δεν κατόρθωσε παρά μόνο να κάνει θόρυβο.
Δεν ήθελε όμως να τον άκουσουν και σκέφτηκε, ότι μια άπονουσία
μπορούσε να τα καταστρέψει όλα, τη στιγμή μάλιστα που όλοένα με-
γάλωνε μέσα του ή πεποίθηση, ότι ή Πρίσκα βρισκόταν σ' αυτό
το σπίτι.

Θόρυβος πιάτων και ποτηριών έφτασε ως αυτόν. Άκουσε μάλι-
στα και φωνές. Μά έξω, τίποτε δεν σάλευε. Ο Ίβαν είχε την εν-
τύπωση, ότι σιγά-σιγά το σπίτι γέμισε από ζωή, ενώ έξω όλόγυρά
του, άπλωνόταν πάντα ή σιωπή κι ή έρημια.

Από πού τάχα έμπαιναν οι άνθρωποι μέσα
στο κατάκλειστο σπίτι ; Από ποιά μυστηριώδη
δρόμο ; Από κανένα υπόγειο διάδρομο ίσως...
Έλεγαν σχετικώς στην Πετρούπολη, ότι το
σπίτι αυτό ήταν περίεργα χτισμένο κι ότι με-
ριστές νέες είχαν πάει εκεί κι είχαν ξαναφύγει,
χωρίς ν' αντιληφθούν κι ή ιδίε πώς...

Σε μια στιγμή, ο Ίβαν θέλησε να περάσει
απ' το μπαλκόνι στο πεζούλι του παραθύρου,
πίσω απ' το οποίο φαινόταν το φως κι απ' το
οποίο άκουγόταν ο θόρυβος, μα για να το πε-
τύχει αυτό, έπρεπε να προσέξει πολύ, γιατί άλ-
λοιώς θα σκοτωνόταν.

Έπειδή όμως δεν μπορούσε να συγκρατήσει
πεινά την άνωπονησία του, αποφάσισε να ρι-
ψοκινδυνεύσει. Μά πέτυχε και κατόρθωσε να
φτάσει ως το πεζούλι του παραθύρου.

Από εκεί μπόρεσε να δει τι γινόταν μέσ' στο
δωμάτιο, που, όπως άντελήφθη απ' την πρώτη
ματιά που έβριζε, ήταν τραπέζαρια.

Γύρω από ένα τραπέζι, σεοβρισμένο, βρι-
σκόνησαν τέσσερες άντρες και δυο γυναίκες.
Ο κόμης Νερατώφ ήταν κι αυτός εκεί, ευγε-
νικάτατος στις κυρίες, διαχτυλός, με δυή με-
φροσφελική. Ο Ίβαν άναγνώρισε επίσης τον
νεαρό Άλέξανδρο Νίκιτς, φίλο του μακαρίτη
Σομπεργκ νιού, για τον οποίο έλεγαν πως έρω-
τοτροπούσε με την δεσποινίδα Άγάθη Κιρκώφ,
τη νέα που ήθελαν να επιβάλουν ως μηροστή στο
μεγάλο δούκα.

Ο νεαρός Νίκιτς καθόταν πλάι στην πριγ-
κήτισσα Καραματσέφ, την επίσημη φίληνά
του, που ή σχέσεις του μαζύ της είχαν δημιουρ-
γήσει σκάνδαλο σε όλη την Πετρούπολη.

Ήσαν ακόμα εκεί και δυο—τρία άλλα πρό-
σωπα, μα ο μέγας δούξ, ο οποίος τά έβλεπε και
τ' άκουγε όλα, δεν τους έδωσε καμιά σημασία.
Τίποτε άλλωστε, ως τη στιγμή εκείνη, δεν του
είχε φανεί ύποπτο. Είχε μπροστά του μερικούς
άνθρώπους, οι οποίοι έτρωγαν, έπιναν και φλυα-
ρούσαν με το φυσικότερο τρόπο του κόσμου.

Έξαφνα, ο πρίγκιπ άκουσε να γίνεται λό-
γος για κάποια «εκατήξια», την οποία ο οικοδε-
σπότης προετοίμαζε στους προσκεκλημένους του

για τα επιδόρπια. Αυτό έφτασε για να κάνει όλο το αίμα του ν' ανε-
βή στο κεφάλι του. Δεν μπορούσε πια να κρατηθή στη θέση του.

Τό γεύμα είχε τελειώσει, όταν έξαφνα ή πόρτα της τραπεζαρίας
άνοιξε και μπήκαν μέσα τρεις άντρες, οδηγώντας μια γυναίκα,
τυλιγμένη σε πέπλους που της έκρυβαν το πρόσωπο.

Ο μέγας δούξ, βέβαιος πως ή γυναίκα αυτή ήταν ή Πρίσκα,
δεν μπόρεσε να κρατηθή πειά. Έδωσε μια σπρωξιά μ' όλη τη δύ-
ναμή του στο παράθυρο, που τον χώριζε απ' την τραπεζαρία, το έ-
σπασε και μέσα από ένα τρομακτικό θόρυβο τζαμιών, βρέθηκε έξα-
φνα μπρός στους περιτρώμενους προσκεκλημένους.

Περισσότερο απ' όλους τρώμαζε ή νεοφερμένη γυναίκα, ή τυ-
λιγμένη στους πέπλους. Έβγαλε μια κραγινη τρόμου και φανέρεσε
το πρόσωπό της. Ο Ίβαν άναγνώρισε τότε τη Ναταλία Ίβερτασι-
γκίν, ή οποία ήταν γνωστή σ' όλη την Πετρούπολη για την περίλη ή
ποιότητά της στο Ρασπούτιν.

Συνερχόμενος απ' αυτή την αποκάλυψη, κούταζε ξαφνιασμένος ο
λόγος τους συνδυαζόμενος, οι οποίοι δεν ήσαν λιγότερο κατάπληκτοι
απ' αυτόν. Ο μέγας δούξ Ίβαν είχε πέσει απ' τον ουρανό μ' ένα
τροτό τόσο άπροσδόκητο, ώστε οι προσκεκλημένοι του κόμητος Νε-
ρατώφ δεν ήξεραν πώς να εξηγήσουν το πράγμα.

Ο κόμης, ο οποίος στην άρχή είχε καταφύγει πίσω απ' τους ή-
πηρετες του, προχώρησε ώστόσο πρώτος προς την αυτού ύψηλότητα
και την έρώτησε σε τι ώφειλε στην τιμή της έπισκέφεινώς της.

Ο Ίβαν έφερε τα χέρια του στο πρόσωπό του κι άρου κούταζε
άκόμα μια φορά τη Ναταλία, για να βεβαιωθεί ότι αυτή ήταν πράγ-
ματι, άπάντησε :

— Σας ζητώ συγγνώμη, κόμη... Θά ήθελα να σας πω δυό λόγια.
Ο κόμης είτε άμέσως, ότι ήταν έτοιμος ν' άκούσει δυό λόγια ή-
θελε ή ύψηλότης του. Μα έπειδή ο Ίβαν του εξέφρασε την επιθυμία
δ.τι ήθελε να κουβεντιάσουν ιδιωτέρως, τον ώδήγησε μέσα σ' ένα
μικρό κατινστήριο για να εξηγηθούν μ' όλη τους την άνεση.

Ωστόσο, πριν από κάθε εξήγηση, ο Ίβαν ζήτησε ένα ποτήρι νερό.
Μά δεν τό ήπε. Βούτηξε μόνο ένα μαντίλι σ' αυτό κι έβρεξε τους
κροτάφους του. Έπειτα, με φωνή που έτρεμε, είπε :

— Κόμη, μου είπαν ότι κρατάτε έδω, ά-
φου προσηγομμένος την άταράχτη μ' ένα
τρόπο εγκληματικό, μια γυναίκα, για την ό-
ποια ενδιαφέρουμαι περισσότερο απ' το καθετί
και την οποία έζορε πολύ καλά, γιατί ύπη-
ρετούσε άλλοτε στο σπίτι σας.

— Φαντάζομαι, άπάντησε ο Νερατώφ, κυ-
τίζοντας τον μεγάλο δούκα με μια περιέργεια
άρετά τολμηρή, ότι πρόκειται για τη δεσπι-
νίδα Πρίσκα !

— Μάλιστα, κύριε !

— Έ λοιπόν, ύψηλότητε, άν σας τό είπαν
αυτό, βεβαιώθηκαν από δίλογον μόνος σας, ότι
σας είπαν ψέμματα. Έζορε πολύ καλά, ότι
καινείς δεν σας περιμενε έδω, ούτε απ' το δρό-
μο που προτιμήσατε ν' άκολουθήσετε, ούτε από
κανένα άλλον. Έδινά άπάντε, όπως κάνω έλ-
λωστε συχνά, ένα σουπτε στους φίλους μου
και τους είχα έτοιμάσει μια μικρή έκπληξη για
τα επιδόρπια, την οποία έζορε τώρα. Δεν έ-
κανα τίποτε μυστικό και δεν θέλω να έχω
κανένα μυστικό για την ύψηλότητά σας...

» Η πριγκίπισσα Καραματσέφ, εξακολου-
θισε ο Νερατώφ με τη μεγαλύτερη γαλήνη,
είχε στοιχηματίσει μαζύ μου, ότι ή Ναταλία
Ίβερτασιγκίν, την οποία είχα προσκαλέσει
πολλές φορές στις μικρές μου εορτές, δεν θα
πατούσε ποτέ το πόδι της έδω. Έν τούτοις
ήρθε άπάντε, χωρίς να την πείσει κανείς. Όλ'
αυτά είν' άσημαντα πράγματα, καθώς βλέπε-
τε, και ή διασκέδασή μας θα τελειώσει με τον
πύ φυσικό τρόπο του κόσμου πριν έμμερθεί,
άφου χαρτοπαίζουμε λίγο κι αδειάσουμε μερι-
κές μπουτίλιες σαμπάνιας. Δεν τολμά να προ-
τείνω στην ύψηλότητά σας να μάς κάνει την
τιμή να προσεδρεύει σ' αυτή τη μικρή εορτή,
γιατί βλέπω πως ή ύψηλότης σας είνε προκα-
τευημένη έναντίον μου...

— Ορκιστήτε μου, ότι δεν άνακατεψήκατε
καθόλου στην άπαγογή της Πρίσκα ! είπε ο
μέγας δούξ με φωνή βαθειά.

— Άπαιχγον λοιπόν την δεσποινίδα Πρί-
σκα !... Έψηλότητε, έζω το ένδιαφέρον
σας γι' αυτή κι από τότε που τό έμαθα, σας
όραζομαι, έπαυα ν' άσχολεύομαι μαζύ της.

— Άγρια ή ζωή, που άπλώνεται
και σκουίζει μέσ' στην πόλη,
δεν θα χτυπή τ' άπάνεμο
κλειστό σου άραξοβάκι,

μα θα μάς πνίξει ή πιο βαθειά
γαλήνη, ή άγια λήθη,
που κυβερνά των λιμανιών
και τ' ουρανού τα βόθρη.

ΔΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ
ΕΝΑ ΔΙΜΑΝΙ

Κάποτε θάρω πλάι σου
μέ τ' άλλα χελιδνία,
κείνα θα φύγουν ύστερα
κι εγώ θα μείνω αιώνια...

Θάρω σαν κύμα κάποτε,
που στην άνεμοζάλη
αναζητεί τη μοίρα του
σε' άμυδιαστό άερογιάλι.

Τό γυρισμό όνειρεύομαι,
τό δρόμο που θα πάρω,
τό λυχνό σου που θέ να ιδώ
μακριά σαν κάποιο φάρο,

και τη στιγμή, που ανάλαφρα,
χωρίς να σε ταραξώ
ο ναυαγός στα πόδια σου
θα πέσω και θ' άράξω.

Άγρια ή ζωή, που άπλώνεται
και σκουίζει μέσ' στην πόλη,
δεν θα χτυπή τ' άπάνεμο
κλειστό σου άραξοβάκι,

μα θα μάς πνίξει ή πιο βαθειά
γαλήνη, ή άγια λήθη,
που κυβερνά των λιμανιών
και τ' ουρανού τα βόθρη.

ΔΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

— Δεν κάνετε καλά που όραζέστε, κόμη, γιατί έζω κι έκάνετε
για να την τραβήξετε διά της βίας στη Μόσχα, όταν ακόμα κατο-
ύσε στο κανάλι της Αβατερίνης.

— Και μπορώ να ρωτήσω την ύψηλότητά σας πούδς της είπε μια
τέτοια σνοφαντία ;

— Θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό μαζύ με τον Γκράτ, κόμη...

— Α ! Ρωτε ο Γκράτ σας τό είπε ; Τότε εξηγούνται όλα ! Όλα
εξηγούνται. Έκάνετε καλά που μου μιλήσατε με τόσο ειλικρίνεια,
ύψηλότητε ! Γιατί, άφου ο Γκράτ άνακατεψήκε σ' αυτή την ύπο-
θεση, θα μπορούσα κι' εγώ να σας δώσω μερικώς πληροφορίες, για
τις άποψές θά μ' άγαριστήσετε κι' ή άποψή δεν θα σας φανούν ά-
χρηστες για να ξαναβρήτε αυτήν που άναζητάτε...

— Μιλήστε, κύριε, μιλήστε...

— Έν πρώτοις, ύψηλότητε, έπατρέψατέ μου να σας ρωτήσω άν
είστε τώρα βέβαιος, ότι ή δεσποινίς Πρίσκα δεν βρίσκεται έδω.
Σας βλέπω να κυττάτε όλοένα γύρω σας τόσο άγρια και καχύπο-
πτα !... Έμψήκατε στο σπίτι μου μ' ένα τρόπο τόσο μανιασμένο,
ώστε δεν θα ήσυχάζεστε, είμαι βέβαιος, παρά άφου βεβαιωθήτε και
μόνος σας για την πλάνη σας. Μπορείτε, ύψηλότητε, να έπισκεφθήτε
άλλοιμω το σπίτι μου απ' τα ύπογεία του ως τις σοφίτες του.

Ο Ίβαν σωριάστηκε σε μια
καρέκλα και ψιθύρισε συντριμ-
μένος :

— Σας πιστεύω, κύριε, σας
πιστεύω ! Μά, προς Θεού, μιλή-
στε μου γρήγορα ! Πού είνε ή
Πρίσκα ; Πού είνε ; Πού μπο-
ρεί να είνε ; Τι μπορεί να την
έκαναν ; Πού να την άναζη-
τήσω ;

Κι' έπειδή ο κόμης του έ-
πρότεινε πάλι να έρευνήσει την
κατοικία του, φώναξε άναγνώ-
στων :

— Καλά ! Καλά ! Άς μ' μι-
λήσουνε πειά, κύριε, γι' αυτό...
Σας πιστεύω...

— Τότε δεν πιστεύετε πειά
το Γκράτ ; έπέμεινε ο κόμης.

— Πούδς λοιπόν λέει την ά-
λήθεια ; Πούδς λοιπόν λέει την ψή-
μια ; φώναξε ο μέγας δούξ.
» Ά ! έμενε μπροστά σας έναν
πολύ δυστυχισμένο άνθρωπο, κό-
μη. Γιατί ο Γκράτ να μου πη
ψέμματα ;

— Α ! Απολύστατα, γιατί ο
Γκράτ κι ή Κουλίγκιν έχουν γί-
νει τώρα ένα... Δεν τό έζορετε ;

— Κι' έπειτα ; ρώτησε ο Ί-
βαν, ο οποίος δεν ήξερε πού ή-
θελε να καταλήξει ο κόμης. Τι
σέση μπορεί νάχη αυτό με την
άγνη μου προς την Πρίσκα ;

— Ο Γκράτ κάνει ό,τι θέλει
ή Κουλίγκιν.

— Κι' έπειτα ;

— Έπειτα ; Ο Γκράτ, ά-
πολύστατα, για να ευχαριστήσει
την Κουλίγκιν, άτήγαγε την
Πρίσκα...

— Τι λέτε, κόμη ; Για ποιά
λόγο ή Κουλίγκιν να ζητήσει ένα
τέτοιο πράγμα ;

— Για ένα λόγο, τον οποίο
δεν είπε βέβαια στο Γκράτ, μα τον οποίο έζω εγώ...

— Μά πέστε τον !... Πέστε τον λοιπόν !... Με κάνετε τρελλό !...

— Γιατί ή Κουλίγκιν σ' άς ά γ α π ά !

— Η Κουλίγκιν αγαπάει έμένα ;

— Ό ! δεν έπαψε ποτέ να σας αγαπά !

— Μα πώς έζορετε ότι μ' αγαπά ;

— Μου τό είπε ή ίδια !

— Τό είπε σε σας ;

— Ναι, τό είπε σε μένα, όπως και σε πολλούς άλλους. Η ύψη-
λότης σας μπορεί να είνε περιήφανη για τον έρωτα αυτόν, τη στιγμή
που τόσο και τόσο χάνονται για την άγάπη της Κουλίγκιν...

— Α ! μην κοροιδεύετε, κόμη ! φώναξε ο Ίβαν. Μη χαμογελάτε.
Σας όραζομαι πώς ή στιγμή δεν είνε καθόλου κατάλληλη για ά-
στεϊότητες !

— Μά τό Θεό και μα τους άγίους Άρχαγγέλους, δεν άστεϊεύο-
μαι ! Λέω απλώς, ότι έζω...

— Μά, δυστυχισμένε, δεν έζεις λοιπόν, ότι ή Κουλίγκιν ήταν έ-
— Α ! μην κοροιδεύετε, κόμη ! φώναξε ο Ίβαν. Μη χαμογελάτε.
Σας όραζομαι πώς ή στιγμή δεν είνε καθόλου κατάλληλη για ά-
στεϊότητες !

— Μά, δυστυχισμένε, δεν έζεις λοιπόν, ότι ή Κουλίγκιν ήταν έ-
— Α ! μην κοροιδεύετε, κόμη ! φώναξε ο Ίβαν. Μη χαμογελάτε.
Σας όραζομαι πώς ή στιγμή δεν είνε καθόλου κατάλληλη για ά-
στεϊότητες !

— Μά, δυστυχισμένε, δεν έζεις λοιπόν, ότι ή Κουλίγκιν ήταν έ-
— Α ! μην κοροιδεύετε, κόμη ! φώναξε ο Ίβαν. Μη χαμογελάτε.
Σας όραζομαι πώς ή στιγμή δεν είνε καθόλου κατάλληλη για ά-
στεϊότητες !

— Κι' αυτή μονάχα, τον διέκοψε ο κόμης, μπορούσε να σας πω
— Κι' αυτή μονάχα, τον διέκοψε ο κόμης, μπορούσε να σας πω

ρη την Πρίσκα. Κατά βάθος, ύψηλότητε, όλ' αυτά δεν θα με άφο-
ρούσαν καθόλου, άν δεν έπρεπε να υπερασπίσω τον έαυτό μου έναν-
τιον του άτίμου αυτού άστυνομικού που με κατηγορεί για ένα έγκλη-
μα, τό οποίο δεν διέπραξα ! Ούτε καν σκέφτηκα την Πρίσκα εγώ !

Μά έκείνη, ή Κουλίγκιν, την σκεφτόταν πάντοτε, σας βεβαιώνω...
» Αν σας φυγάδευσε, τό έκανε γιατί νόμιζε πως έτσι θα χορταίνατε
τη δεσποινίδα Πρίσκα και θα την εργαταλείατε. Αυτό άλλωστε διέ-
διδε παντού : «Θά την βαρεθή, έλεγε, θα την βαρεθή !...». Αυτό τό
είπε μια μέρα και μπροστά στη μητέρα σας, τη μεγάλη δούκισσα.

— Είδοποιήσε λοιπόν τη μητέρα μου για τό μέρος, στο οποίο βρι-
σάμουν κρυμμένοι μαζύ με την Πρίσκα ;

— Μά δεν σας είπα ένα τέτοιο πράγμα εγώ, ύψηλότητε, άφου
άγνοώ ακόμα άν ή μεγάλη δούκισσα έμαθε τό μέρος όπου βρισκό-
σαστε κρυμμένοι.

Ο Ίβαν είχε άνορθωθεί, ζαλισμένος απ' τα κινούμενα αυτά χτυ-
πήματα που τον χτυπούσαν. Ρωτε ή Κουλίγκιν, στην οποία νόμιζε
πως χρωστούσε τό πάντα, είχε κάνει τέτοιες άτιμίες ;

Ναι, ναι, τώρα πιστεύε πως ή Κουλίγκιν τον είχε προδώσει ! Τον
είχε προδώσει, γιατί τον άγατούσε ! Ο κόμης δεν έβλεπε την ά-
γάπη της. Θυμόταν όμως τώρα
πώς ή χορευτριά είχε προσπαθή-
σει, πολλές φορές, να τον τραβή-
ξη στην άγκαλιά της.

Η άναμνήσεις του αυτές τον
βαρύναν. Θυμόταν ένα φιλήμα
της στο σπίτι του Σεργίου τό βοά-
δυ του θανάτου του φίλου του, ένα
φιλήμα τόσο φιλοεργό, ώστε ή
Κουλίγκιν, άφου του τό έδωσε σο-
φιστηρε μισολοιόβηση σ' ένα ντι-
βάν.

Θυμόταν ακόμα με ποιά πάθος
τον είχε άγκαλιάσει την ήμερα της
φυγής του.

Ο Ίβαν ήταν τόσο συντριμ-
μένος απ' τις αποκλίσεις αυτές,
ώστε για πολλή ώρα είχε άπομεί-
νει άκίνητος, χωρίς να λή λείξει.
Τέλος έκανε σαν ποελλός και σαν
μεθυσιμένος μερικά βήματα έμπρός,
ψάχνοντας να βρη την πόρτα.

— Υψηλότητε, από δώ ! του
είπε ο Νερατώφ. Έπατρέψατέ μου
να σας οδηγήσω από ένα μυστικό
δρόμο, ο οποίος σε κάθε άλλη πε-
ρίπτωση, θα διασκόδαζε πολύ την
ύψηλότητά σας.

Μά ο Ίβαν δεν του άπαντούσε.
Δεν είχε πειά περιέργεια για τί-
ποτε και δεν ξαφνιάστηκε καθό-
λου όταν ο κόμης, άφου τον πέ-
ρασε από ένα γκαζόν, τον κατέ-
δασε σ' ένα ύπόγειο και τον έβγα-
λε σ' ένα σιδερένιο, κοντά στο δρό-
μο, σ' ένα μέρος όπου περιμενε
έτοιμα ένα άμάξι.

Έκει ο κόμης Νερατώφ θέλη-
σε να του πη μερικά λόγια ακό-
μα, μα ο μέγας δούξ είχε ληθή-
σει κιόλας στ' άμάξι.

— Στο Σκοτλντον—Ντβόρ ! φώναξε στον άμάξι.

IX
Ο ΜΕΓΑΣ ΔΟΥΞ ΚΙ' Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Πού πήγαινε ; Απολύστατα, να βοηθ ή Κουλίγκιν. Ξαναγύριζε
στο Σκοτλντον—Ντβόρ, με την έλπίδα, ότι ή γοητή Κατερίνα θα είχε
έπιστρέψει στο μαγαζί της και ότι αυτή θα μπορούσε να τον πη πού
θα έβρισκε τη χορευτριά. Ό ! ήθελε να την ιδή άμέσως ! άμέσως !
Και θα την έπαινε σίγουρα με τα χέρια του, άν του φανερώσε τί είχε
κάνει την Πρίσκα.

» Ό ! Θεέ μου ! πώς είχε άφήσει να τον ξεγελάσουν έτσι ! Άλή-
θεια λοιπόν δεν ήταν ακόμα παρά ένα παιδί ; Βέβαια, για μια στιγ-
μή είχε διατάσει για την ειλικρίνεια του Γιουρί. Μά ή Ίβαν, ότι ο
Γιουρί και μαζύ του ή Κουλίγκιν είχαν όργανώσει την άπαγογή της
Πρίσκα, του φάνηκε τόσο τερατικό, ώστε την άπέσυρε με σφοδή
(Άκολουθεί)

Η περίφημη βεντέτα του κινηματογράφου Βίλμα Μάινκν, στην
άρογιά της Φλωρίδος.

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

Η λεηλασίες μιάς ληστευμφορίας 'Ατσιγγάνων στο Παρίσι κατά το 1437. Μπάρο Πάνι, ο «Δούξ της Αιγύπτου». Η μαγείες της Πριγκήπισσας του Καΐρου. Μία ιστορική δίκη στο Σατλέ. Τα μαρτύρια της μάγισσας απ' τους εξέταστές της. Η καταδίκη της να ταφεί ζωντανή. Πώς εξεδίκασε τους δικαστές της. Ο έρωας του γραμματέως Κασμαρέ. Η νεκροθάλασσα της Πριγκήπισσας του Καΐρου. Δύο άνατριχιαστικά έγκληματα. Η σύλληψη κι' ο διαμελισμός του Κασμαρέ. Ο τραγικός θάνατος της όμορφης μάγισσας.

Ο παλαιός χρονικογράφος αναφέρει ότι στα 1437 έπιασε ένας άγιος χειμώνας στο Παρίσι. Η βροχές, το χαλάσι και τα χιόνια κατέστρεψαν όλες τις έσοδες. Η πείνα έθέρριζε τον κόσμο κι' όσοι κατοικούσαν στην έξοχη κατέφυγαν πανικόβλητοι στο Παρίσι, γιατί εκτός από την άπεριόριστη δυστυχία που έτρεβοσαν, υπέφεραν κι' από ληστοσυμφορίες των 'Ατσιγγάνων, που έδημιουργαν τα χωριά με τις κλοπές τους και τους φόνους τους. «Αυτοί οι μαύροι διαβόλοι, λέει ένας χρονικογράφος, που είχαν έρθει από τη χώρα της Αιγύπτου, μιλούσαν μια άκαταστατη γλώσσα κι' ήξεραν τόσες μαγείες, ώστε υποσχόταν να καλέσουν όλους τους δαίμονες της Κολάσεως να παρουσιαστούν μπροστά σου. «Ολοι τους ήσαν κλέφτες και δολοφόνοι. Όσο για τις γυναίκες τους, αυτές με τα φλογερά μάτια τους ξετρελλαναν τους άπλοίκους και τους έπαιρναν τα λεπτά τους. Η όρεξής αυτές των Τσιγγάνων είχαν άρχισον τους κάποιον Μπάρο Πάνι, ένα σκληρό κι' άπάνθρωπο δολοφόνο, που λεγόταν Δούξ της Αιγύπτου!».

Ο 'Αρχισίγγανος αυτός ήταν πραγματικώς ένας άνθρωπος επολύ πονηρός και τετραπέτατος, άδύνατος, με μακριά μαύρα μουστάκια και με δυο μαχαίρια στη ζώνη κι' άσημένιες λαβές. «Έφερνε πάντα μαζί του ένα διάκκι, γεμάτο φαρμακικά βότανα, με τα όποια έδηλητηρίαζε το νερό που έπιναν τα ζώα κι' έτσι άφάνιζε τις άγέλαδες και τ' άλλα των χωρικών».

Τό περίεργο όμως εινε ότι ο πραγματικός άρχηγός αυτής της ληστευμφορίας δεν ήταν ο Μπάρο Πάνι, αλλά μια νέα κι' όμορφη μάγισσα, ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου», όπως την έλεγαν οι 'Ατσιγγανοί. Αυτή τους έλεγε τι έπρεπε να κλέβουν και ποιους έπρεπε να σκοτώσουν, αυτή έδειχνε στις άλλες Τσιγγάνες πώς «έδενουν» έναν άνθρωπο με τα μάγια.

«Ήταν μια μελαχροινή καλλονή εικοσιτεσσάρων περίπου ετών, άναφέρει ο χρονικογράφος Γέχαν Μωταίν, ή όποια φορούσε έναν μακρό χιτώνα, στολισμένο με άργυρά άνθη και μια πλατιά και πλεχτή χρυσή ζώνη. Τα μαύρα μάτια της είχαν μια παράξενη λάμψη που εμπαγνήτιζαν άμέσως όποιον τολμούσε να την κοιτάξει. Συννόθενε πάντα τα λόγια της με ζωηρές χειρονομίες. Η φωνή της ήταν βραχνή κι' έσφύριζε καθώς έβγαίνε από τα σφιγμένα δόντια της, σαν τη φωνή του φειδιού...».

Η «Πριγκήπισσα του Καΐρου» λοιπόν και ο «Δούξ της Αιγύπτου» τρομοκρατούσαν τα περίχωρα του Παρισιού ως την ήμερα που ο πρεβότος (ο άρχιδικαστής) διάταξε να συλλάβουν αυτές τις όρεδες των «Βοημών» και να τις κλείσουν στις φυλακές.

Η όμορφη μάγισσα και ο σύντροφός της, ο Μπάρο Πάνι, δεν μπόρεσαν να ξεφύγουν και οίχθηκαν σιδηροδέσμιοι στη φυλακή του Σατλέ. «Υστερα δε από λίγες ήμέρες άρχισε ή δίκη τους, μια τραγική δίκη που έμεινε ιστορική στα έγκληματικά χρονικά του Μεσαίωνα. Η «Πριγκήπισσα του Καΐρου» ώδηγήθηκε μπροστά στο δικαστήριο για ν' άπολογηθεί «για τους φόνους, τις κλοπές και τις μαγείες που είχε διαπραξεί».

Έκεινη όμως άρχισε να βοίζει τους δικαστές της και να μην άπαντά στις ερωτήσεις τους. Τότε θέλησαν να τη γυμνώσουν «για να την εξαγαγκάσουν να όμολογήσει τα έγκλημάτα της». Μα ή μάγισσα άντιστεκόταν με λύσσα και χρειάστηκε να μεταχειριστούν βία για να της βγάλουν τον μεταξωτό χιτώνα, που είχε στο στήθος τη σφραγίδα του Σολομώντος. «Έπειτα την έδεσαν σφιχτά σ' ένα μεγάλο στοίποδο και την έβουσαν μ' έναν κομβά παγωμένο νερό. «Η «Πριγκήπισσα του Καΐρου» ζήτησε τότε να τη λύσουν και όποσέθηκε ότι θα όμολογούσε τα πάντα». Όταν όμως την έπιγαν στην κουζίνα

της φυλακής για να ζεσταθεί, έχωσε τα μαύρα μαλλιά της μέσα στο στόμα της και δεν ήθελε να έλπι τίποτε... Την ξανάδεσαν λοιπόν στο στοίποδο κι' άρχισαν να την ποτίζουν και να την καταβροχύνουν με παγωμένο νερό, ώπου πια με δάκρυα στα μάτια, παρακάλεσε να τη λύσουν και να της επιτρέψουν να φορέσει τον μαγικό χιτώνα της, γιατί ήταν άποφασισμένη πια να έλπι διη την αλήθεια.

Οι δικαστές της είπαν τότε ότι πολλοί από τους συντρόφους της είχαν δικαστεί κιόλας κι' ότι ο Μπάρο Πάνι είχε καταδικαστεί σε θάνατο κι' είχε διαμελιστεί. Όσο για τους άλλους Τσιγγάνους, αφού ποτίζονταν τους βασάνισαν, τους έκαψαν κατόπιν ζωντανούς. Δεν θα κέρδιζε λοιπόν τίποτε ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου» αν έλεγε ψέμματα. Έπρεπε να έλπι την καθαρή αλήθεια, αν είχε κάνει ή όχι τα έγκλημάτα, για τα όποια την κατηγορούσαν, γιατί μόνο μ' αυτόν τον τρόπο υπήρχε έλπίδα να γλυτώσει από τα χέρια του δήμιου...

Η μάγισσα, όταν άκουσε τα λόγια αυτά, άρχισε να φωνάζει από τη λύσσα της και να ροβερίζει ότι θα τους εκδικηθεί όλους με τα μάγια της.

Κι' έφαψαν, πριν προφτάσει κανείς να την κρατήσει, ώρμησε κοντά στους δικαστές κι' άγγιξε με τα χέρια της δυο απ' αυτούς στο λαμό και στο μέρος της καρδιάς. «Έπειτα, καθώς την έδεσαν πάλι, τους είπε ότι θα τους βασάνιζαν τη νύχτα φοιχτές άγωνίες κι' ότι θα τους έστραγγάλιζαν με προδοσία... Σε λίγο, άρχισε να κλάει και να φωνάζει τον Μπάρο Πάνι, τον σύντροφό της και τέλος εξαπλημένη όμολόγησε πολλά έγκλημάτα της.

Μαζί με τους Τσιγγάνους είχε λεηλατήσει, όπως είπα, όλα τα παρισινα προάστεια, και ιδίως τη Μον. άφορτη και το Σαντιγύ. Έκλεβαν τα μοναστήρια και τα πανδοχεία, και τη νύχτα έφαιγαν φαρμακικά βότανα στο νερό που έπιναν οι άνθρωποι και τα ζώα, για να τα δηλητηριάσουν...

Υστερα απ' αυτές τις όμολογίες της, οι δικαστές συμφώνησαν ότι ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου» ήταν «μεγάλη λαοπλόγη και δολοφόνος κι' ότι έπρεπε να καταδικαστεί σε θάνατο. Άποφάσαν λοιπόν, όπως ήταν ή συνήθεια, να τη θάψουν ζωντανή σ' έναν τάφο!».

Όσο για τις μαγείες της, θα δικάζονταν την άλλη μέρα, γιατί ή δίκη θα συνεζήταν.

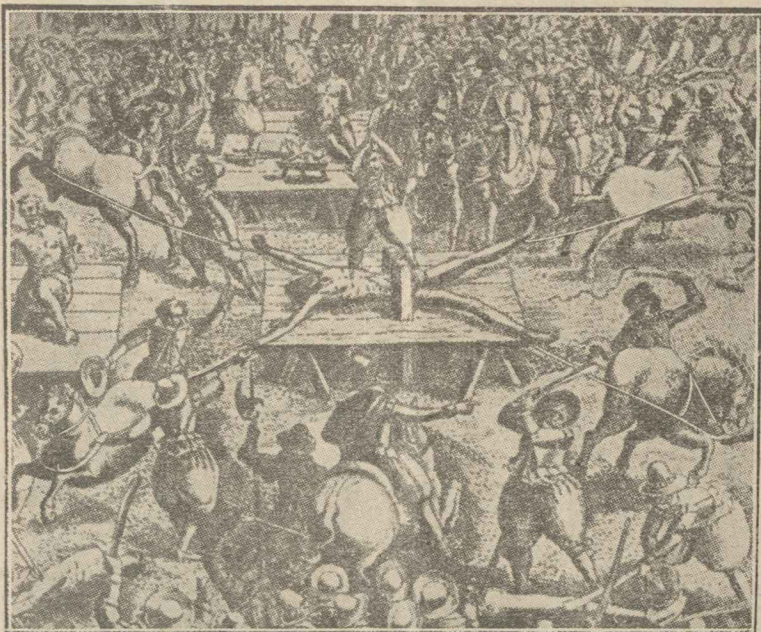
Ο χρονικογράφος Γέχαν Μωταίν όμως αναφέρει ότι εκείνη τη νύχτα συνέβησαν «φριχτά και άτροπία πράγματα». Οι δυο δικαστές, τους όποιους είχε άγγιξει ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου», εξαπλησαν τα μεσάνυχτα κι' άρχισαν να ξεφωνίζουν σπαρακτικά, γιατί έννοιωθαν σκληρούς κι' ιδάστα χτους πόνους στην καρδιά. «Ως τα έμμερώματα έστοιφογύριζαν στα κρεβάτια τους σαν κολασμένοι, κι' όταν μπήκαν οι ύπνρέτες τους, τους βρήκαν κατάχλωμους και μαζεμένους σε μια γωνία του τοίχου, με το πρόσωπο αλλοκαμένο από βαθείς εντίδες...

Όταν έπιγαν το πρωί στο δικαστήριο, διάταξαν να φέρον πάλι τη μάγισσα και να τη θέσουν γυμνή επάνω στο μεγάλο στοίποδο. Μα μόλις τους αντίκρυσε ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου», άρχισε να γελάει σαρκαστικά και τους έξήγησε ότι αυτή τους είχε στείλει τα φριχτά έκείνα μαρτύρια της νύχτας.

Η άδελφή μου, είπε, έχει σ' ένα κοινό μέρος δυο βατράχους και τους ταΐζει με ψυχούλα ψωμιού, μουσκεμένα σε γυναικείο γάλα. Τους φωνάζει λοιπόν με τα δνόμάτα σας και τρώει το σώμα τους με μεγάλες καρφίτες. Κι' ενώ οι βατράχοι γράζουν άφροσύ από το στόμα τους, νοιώθετε την ίδια στιγμή και σεις τους ίδιους σουβλερούς πόνους να σας έσοχίζουν την καρδιά...!

Τό δικαστήριο παρέδωσε τότε στα χέρια του γραμματέως 'Αλεξάνδρου Κασμαρέ την «Πριγκήπισσα του Καΐρου», με τη διαταγή να την άδηγήσει στα βασανιστήρια και κατόπιν να τη θάψει ζωντανή σ' έναν τάφο.

Φαίνεται όμως ότι ο Κασμαρέ είχε έρωτευθεί τρελλά την όμορφη μάγισσα, γιατί προσπάθησε να τη γλυτώσει από τα χέρια του δήμιου κι' όταν είδε ότι δεν μπορούσε, τον άωροδόκησε για να ή βασανισ

Τα βασανιστήρια και ή εκτέλεσις του 'Αρχισίγγανου Μπάρο Πάνι.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ο 'Αγγλος φιλόσοφος Βάκον έχει γράψει φρονιμότες και λογιώτερες σκέψεις για τό ζήτημα της εκλογής της συζύγου και του γάμου.

Τη λαϊκή παροιμία, σύμφωνα με την όποια καθένas που θέλει να παντρευτεί πρέπει να έπαφεται στη Θεία Πρόνοια, ο 'Αγγλος φιλόσοφος δεν την παραδέχεται ως λογική.

Και πρώτα-πρώτα ο Βάκον έπιμένει ότι ή εκλογή της συζύγου πρέπει να γίνεται κατόπιν σοβαρής σκέψεως.

«Βεβαίως, λέει, πρέπει κανείς να έπικαλείται και τη συνδρομή της Θείας Προνοίας, προκειμένου για μια τόσο σπουδαία άποφασί. Δεν πρέπει όμως να κλειστά μάτια να εκλέγει κανείς τη γυναίκα του, γιατί, κατά πάσαν πιθανότητα, άργότερα θα μετανοήσει πικρά γι' αυτό...».

Μην παντρεύεστε κυρίως άνεξέλεγκτα μια όμορφη γυναίκα. Η καλλονή της συζύγου δεν αποτελεί καμιά έγγυηση εύτυχίας. Γι' αυτό οι γάμοι που σπνρίζονται σε κεραυνόδολο και σφοδρόν έρωτα, καταλήγουν σε άπογορευτική και πικρή.

Μια γυναίκα σχεδόν άσχημη ή μετωίως όμορφη, δεν έχει καμιά πεποίθηση στα άμφιβολα θέλησή της και συνεπώς δεν συγκινείται και πολύ με τους έπαινους. Ένώ μια όμορφη γυναίκα, έπειδή από μικρή έχει συνηθίσει ν' άκούει έκπαισεις θαυμασμού και λατρείας, εινε πολύ δύσκολο να ύπομνη τον άσχημο κύνλο της οικονειαικής ζωής.

Κατ' ανάγκην θα επιζητήσει τους εύρεϊς όμύθους της κοσμοπολιτικής ζωής, όπου τό άσπρο της άωροφίας της μπορεί να μεσορραφήση, κι' έτσι θα άνηκνι πολύ πολύ στους άλλους, παρά στον σύζυγό της.

Επίσης πρέπει κανείς να δυσπιστεί και στην καλή έξυπνη γυναίκα. Διαλέξτε καλύτερα για γυναίκα σας ένα κορίτσι μετρίως διανοητικότητας. Ποτέ μην παντρεύεστε γυναίκα υπερόχον διανοίας. Γιατί ή εξαίρετική διανοητική ανάπτυξις, μονάχα τον θαυμασμό μπορεί να προκαλέση, ποτέ όμως τό έρωτα.

Προφυλαχθείτε ακόμα έπιδό να παντρευτείτε γυναίκα, ή όποια έχει ιδέες περί χειραφετήσεως και ίσότητας των δυο φύλων. Η γυναίκα αυτή ύποκαυτώντας στην πεποίθησή της ότι μπορεί να ζήσει με τη δύναμή της και να άντεπεξέλθι στις βιωτικές άνγκες μόνη της, διαπνέεται από την ιδέα της έλευθερίας και ένα όμορφο πρωϊ έγκαταλείπει τη συνική στέγη...

Μή θέλετε γενικώς ή γυναίκα που θα πάρει να εινε βασίλισσα της καλλονής ή φαινόμενον εύτυχίας. Προσέξτε κυρίως να εινε σεμνή και άβιατη. Δεν πρέπει δε να την άγαπήσετε μονάχα, αλλά και να την τιμήσετε και να τη σεβάσθητε.

«Και προπαντός μη ζητάτε γυναίκα χωρίς έλπιότητα. Δεν θα τη βρείτε!».

Τι λαντούν σ' αυτά ή άναγνώστριές μας;

Γυναίκα και να την παραδώσει πάλι όμορφη και γερή, όπως πρώτα. Ο Γέχαν Μωταίν, ο χρονικογράφος, εινε της γνώμης ότι ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου» είχε κάνει μάγνα με Κασμαρέ. Άλλοιως δεν έφτανε πώς ο δικαστικός αυτός γραμματέως έγινε συνένοχος της μάγισσας και τη βοήθησε να κάνει δυο φριχτά έγκληματα.

Ο Κασμαρέ, όταν έτελειώσε ο δήμος τα ψευτικά βασανιστήρια, άδηγήσε την «Πριγκήπισσα του Καΐρου» σ' έναν καλό τάφο και την έθαψε. Τα μεσάνυχτα όμως έπιγε κορυφα και την έλευθερώσε... Καταπν, δεν έφερε κανείς τί συνέβη. Τό πρωϊ όστόσο, οι δυο δικαστές του Σατλέ βρέθηκαν σφαγμένοι στα δωμάτια τους από κάποιον μυστηριώδη δολοφόνο...

Οι δυο άμέσως ύποψιάστηκαν την «Πριγκήπισσα του Καΐρου» κι' όταν άναέκλιναν ότι ο τάφος της ήταν άδειος, ζήτησαν να βρουν τον Κασμαρέ, για να τους δώσει έξηγήσεις. Ο δικαστικός γραμματέως όμως είχε εξαφανιστεί μαζί με τη μάγισσα.

Ο πρεβότος τότε διάταξε να γίνουν έξοντες παντού και μέσα στο Παρίσι και στα προάστεια και τέλος, ύστερα από δυο ήμέρες, ο Κασμαρέ και ή μάγισσα βρέθηκαν κρυμμένοι σ' ένα μακρινό πανδοχείο της άγλης του Σηκουάνα. Τους συνέλαβαν λοιπόν και τους εκλείσαν στη φυλακή του Σατλέ. Και τό χρονικό άναφέρει με λίγα λόγια τό χρονικό τους: «Στις 13 'Ιανουαρίου του 1438, ο κύρ 'Αλεξάνδρος Κασμαρέ, δικαστικός γραμματέως, ώδηγήθηκε στην πλατεία της Παναγίας και διαμελισθηκε. Την ίδια ήμερα, ή «Πριγκήπισσα του Καΐρου» θάθηκε σ' έναν κοινό δένδρου, στο μέρος του Φονταινεμπλώ, για να κατασπαράξη από τους λύκους...».

Κι' έτσι έτελειώσε ή περιπετειώδης ζωή της όμορφης αυτής μάγισσας που ήταν άρχηγός μιάς τρομερής ληστευμφορίας Τσιγγάνων.

Η προπολεμική Τουρκία.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

(Της ΔΕ-ΤΑΑ-ΧΑΝΟΥΜ)

Οι Έθωπαίοι ποιητάι μās παρουσίασαν την Τουρκία και ειδικά τη γυναίκα των χαρεμιών, με χρώματα τόσο φανταστικά κι' άνύπαρκα, ώστε πολύ θ' άπορούσε εκείνος όταν θα γνώριζε τη γυναίκα αυτή στην πραγματικότητα, αφού θα την είχε γνωρίσει πρώτα στα μυθιστορήματα. Δεν άδικώ όμως τους Έθωπαίους συγγραφείς για τις ύπερβολικές αίσθηματικές εκφράσεις που μεταχειρίζονται όταν πρόκειται να μιλήσουν για τις 'Οθωμανίδες.

Γιατί δεν εινε δυνατόν ένας άνθρωπος, όσο κι' αν είχε έξυπνος και παρατηρητικός, να σχηματίσει γνώμη για τη χαουμ, μονάχα από ένα βλέμμα που θα του ρίξε πίσω απ' τό γυαμάκι της, ή απ' τα λίγα μουνοβάλα λόγια που θα του πη κορυφα από τον είνουχο της.

Η νεανική μου ήλικία επέφερε σχεδόν όλόκληρη άνάμεσα σ' αυτά τα δυστυχή πλάσματα των χαρεμιών, τα όποια με περιέβαλλαν πάντοτε με την έμπιστοσύνη τους.

Αυτό άκριβώς μου επέτρεψε να σπουδάσω λεπτομερώς τον χαρακτήρα πολλών γυναικών των διαφόρων άνατολικών φυλών, από τις όποιες συνήθως οι άνώτεροι Τούρκοι και ιδίως ο Σουλτάνος, διαλέγουν τις γυναίκες τους. Από τις πολλές μου αυτές παρατηρήσεις, έσχημάτισα μια γενική γνώμη για τις γυναίκες των χαρεμιών. Και τη γνώμη αυτή την εκθέτω πιο κάτω, έλπίζοντας ότι ίκανοποιά έτσι την περιέργειά σας:

Η Κιρκασία εινε ψηλή, έξανθη με πλούσια χρυσά μαλλιά, που σχηματίζουν άπαλές μπούκλες και φτάνουν μέχρι τα γόνατά της. Τα μάτια της έχουν συνήθως χρώμα γαλαζοπράσινο κι' ή επιδερμίδα της εινε χνουδωτή. Η Κιρκασία εινε προσωρινή στην είνε νοσηλή έρωτα, λές και τον βύαζε μαζί με τό γάλα της υμνας της. Δεν έφερε τίποτε άλλο στον κόσμο, δεν γνωρίζει άλλο Θεό, άλλον Παράδεισο εκτός από τον έρωτα. Γι' αυτόν ζει και πεθαίνει. Και μολονότι φαινεται κάπως άφροσύ, κατά βάθος παθαίνει από άγάπη. Μια μονάχα φορά όταν τη γνώρισε ο άνδρας, δεν την ξεχνάει ποτέ...

Η Γεωργιανή εινε μελαχροινή. Τα μαύρα μεγάλα της μάτια, με τα ζωρά φρύδια εκφράζουν μια άγριοπη μεγαλοπρέπεια που ύπόκειται ματωμένες ή δονες. Τα μαλλιά της εινε λεπτά και μαλακά σαν μετάξι και τόσο πολύ μαύρα, ώστε παίρνουν την απόχωση του μπλέ. Η σάρκα της εινε χροσστή και τό κορμί της εύδυστο σαν λιστιχένο. Όταν χορεύει, τα μέλη της κινούνται ήδωταώς. Τίποτε άλλο δεν ποθεί παρά μονάχα ν' άρέσει στον άγένη της και γι' αυτό μεταχειρίζεται κάθε μέσον για να τον γοητεύσει.

Η Σιμωνιανή έχει πλαστικό σωμα και πρόσωπο και επιδερμίδα άπαλη σαν αλάτι. Τα μαλλιά της εινε καστανά, τα μάτια της μαύρα σπινθηροβόλα και με μακρές βλεφαρίδες. Εινε χαδιάρια σαν τη γάτα, ποσάτινα, αλλά και άπιστη. Πολλές φορές παίξει επικίνδυνα με τον έρωτα. Άλλοτε δίνεται ολόκληρη σ' αυτόν και άλλοτε παίζογελεί με τις καρδιές που πληγώνει. Της άρέσει γενικά ο θάνατος και πολύ συχνά πέφτει σ' αφανταστικές έπιπολαώτητες.

Η γυναίκα της Δαρμσκι εινε χαμηλή και δειλή. Μοιάζει με ένα άνθρωπο μικρό παιδί. Εινε μακρόσωμη, αλλά τόσο χαριτωμένη, που δίνει την εντύπωσι ενός πολύτιμου εύθραστου άντικειμένου. Ο χαρακτήρας της εινε άβιατος, ή καρδιά της εύαίσθητη κι' ή ψυχή της αεσιανής, αλλά χωρίς όρμη. Έφερε όμως να μεταβώση τον έρωτα, τον όποιον αιάλανετα, και ν' άναμνη μεγάλες φωτιές πάθους...

Η Αρμενιανή εινε εύλασση, πονηρή και έχει συνείδησι της έλαστικότητας των μεγάλων ματιών της. Έφερε με τό παράστημα της και με τις κινήσεις της να κάνει την καλύτερη εντύπωσι, όταν βολοκεται άνάμεσα σ' άλλες γυναίκες...

Και τέλος, ή Τουρκία εινε άσχημη σαν τό γάλα, εύσχημη, μετρίον άνασθηματις, με καστανά μαλλιά και μαύρα γινικά μάτια. Τα χέρια της εινε μικρά και τα γύμια της βαμμένα με κίνα. Η άφέλειά της εινε παρωμοδής, αλλά ή καρδιά της εινε πονηρή και αεσιανής. Εινε τόσο φιλόδοξος, ώστε δεν μπορεί ποτέ να αισθανθεί βαθύ αίσθημα άγάπης. Άγάπη γι' αυτόν εινε ή γάλα, τό χυμό, ή άπόλασι...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Η γυναίκα εινε σαν τό κουτόφθαλο. Πριν τό χτυπήσει κανείς, δεν μπορεί να καταλάβη από τί μέταλλο εινε.

Πώς ντε Κλά. Η γυναίκα που θέλει ν' άρνηθή πραγματικά κάτι, άρνείται κι' ένα άλλο και σταθεί σ' ήν. Έκείνη όμως που καταρρεύει σ' έξηγήσεις και δικαιολογίες της άρνήσεώς της, κατά βάθος θέλει να ύποχωρήσει. Άλφρεντ Μυσσέ.

Είτε παντρεύεσαι, είτε δεν παντρεύεσαι, και για τα δυο θα μετανοήσεις.

Σωκράτης. Όταν ο έρωας κυριάρχησει, τυφλώνει τη ντροπή.

Β. Ούγκω.

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩΝ ΤΟΥ

Πώς εργαζόταν ο συγγραφέας της «Ανθρώπινης Κωμωδίας». Ένας «πρωτομάστορας» της τέχνης. Τι ήταν το ταλέντο για τον Μπαλζάκ. Οι καλλιτέχνες και η γυναικεία. Γιατί συγχωρούσε την ερωτική αλληλεγγύη. Ο Μπαλζάκ και η τυπογραφική διερώση. Πώς έγραφε ο «Καίσαρ Μπρετώ». Πόσες διερώσεις έκανε ο Μπαλζάκ. Ρεκόρ ταχύτητας και ρεκόρ παραγωγής. Το τελευταίο κεφάλαιο της «Σεραφίτας», κτλ. κτλ.

ΣΦΑΛΩΣ κανείς συγγραφέας δεν εργάστηκε τόσο σκληρά και με τόσο μόχθο, όσο ο μεγαλύτερος Γάλλος μυθιστοριογράφος του περασμένου αιώνα. Όσοι ντε Μπαλζάκ. Ήταν κυριολεκτικά ένας γίγας της δουλειάς. Δεν έτρωγε μισό πορτοφόλι, αλλά όλο. Ήταν καθόλου στο γραφείο του, μισή μέρα, να πελάει φιλτράζοντας καφέ, από τον οποίο έβγαζε αδιάκοπα, μπορούσε να εργαστεί, χωρίς καμία αμφιβολία, δεκαπέντε και είκοσι ώρες, πνιγμένος στον ιδρώτα και με τα νύχια σε υπερένταση από τον πυρετό της έμπνευσης. Ήταν ένας «πρωτομάστορας» που ήξερε όσο κανένας άλλος τη δουλειά του. Έπιστευε πάντα ότι χρειαζόταν να γράφει καλώς, να μην γράφει κακώς. Και γι' αυτό, έγραφε στην αρχή με ψευδώνυμο, χρονία δολόκληρα «για να συνηθίσει το χέρι»...

«Αν ο καλλιτέχνης, επανειλόμενα κάθε τόσο, δεν ερχεται με τα μούτρα στο έργο του, αν δεν βυθίζεται σ' αυτόν τον κρατήρα, σαν τον μεταλλωρύχο που θάβεται ζωντανός μέσα στα σπλάχνα του βουνού, τότε καταδικάζεται το ταλέντο του σε αυτοκτονία. Ακόμα είναι ο λόγος που η ίδια αμοιβή, η ίδια δάφνη στέφει τον ποιητή και τον στρατηγό».

Το ταλέντο για τον Μπαλζάκ δεν ήταν μια επιφοίτηση του Άγιου Πνεύματος... Κάθε άλλο! Για να γράφει κανείς καλά, πρέπει να δουλέψει σαν «σκιαστής»...

Κάθε φορά μάλιστα που ένας καινούργιος έφωσ τον παρέσυρε από την εργασία του σε περιπέτειες, σε τρελλές σπατάλες και σε χημικά δεινρά, του έδινε κι' ένα μικρό μάθημα... Κι' ο Μπαλζάκ έγραφε στο «εφημερίδιο» του απογοητευμένος και καταριόταν τον έαυτό του και τις αδυναμίες του. «Οι καλλιτέχνες», έλεγε στους φίλους του, πρέπει να ζουν εντέλως χωρίς γυναικεία! Τις φίλες σας πρέπει να τις βλέπετε μισή ώρα μόνο το χρόνο. Η αλληλεγγύη όμως συγχωρείται, γιατί τα ερωτικά γραμμάτια ξεσκονίζουν το στυλ».

Το στυλ! «Όσο κι' αν έγραφε βιαστικά, για να προφύγει τις παραγγελίες των εκδοτών, πνιγμένος στα χρέη και καταδικασμένος διαρκώς από τους δανειστές του, δεν λησμονούσε ποτέ την επεξεργασία, τη διορθωτική και της πιο μικρής και της πιο άσημνης φράσης».

Σαν την άκορδα που γλύφει τα μικρά της, έτσι φρόντιζε κι' ο Μπαλζάκ για τα χειρόγραφα του.

Σ' ένα απάνιο βιβλιαράκι που επιπώθηκε εδώ και πενήντα χρόνια με τον τίτλο «Ο Μπαλζάκ, η μέθοδος της εργασίας του, μελέτη επί των χειρογράφων του», ο συγγραφέας του Σανφλερύ μας δίνει ένα πλήθος αγνώστων πληροφοριών γι' αυτό το πάθος της διορθώσεως των χειρογράφων που έβασάνιζε τον Μπαλζάκ σ' όλη του τη ζωή.

«Η Διορθώσεως! λέει ο Σανφλερύ. Θεέ μου! Τι διπλός Γολγοθάς για τον Μπαλζάκ και τον τυπογράφο του! Τι απερίγραπτα μαρτύρια τραβούσαν κι' οι δύο τους μ' αυτές! Ή διορθώσεις (ή τυπογραφικές) του μυθιστοριογράφου είχαν γίνει κιόλας θρυλικές κατά το 1830. Ένας τυπογράφος «εδούλευε Μπαλζάκ», όπως ένας κατόδικος κάνει τις πιο βαρείες άγγραρες. Δεν άπτεχε περισσότερο στην εργασία αυτή από δυο ώρες. Ήπειτα του έδιναν να κάνει μια εύκολη δουλειά, για να ξεκουραστεί».

Ο Σανφλερύ δεν έχει φήμη παρρησιολόγου. Ήταν ένας ενσυνείδητος μελετητής, ένας από τους πιο αξιοπρόσεκτους ιστορικούς του Μπαλζάκ, και μας έδωσε τα πιο πολύτιμα δεδομένα για τη μέθοδο της εργασίας του.

«... Κάθε τυπωμένη λέξη εξερέθιζε σ' αφάνταστο βαθμό τον οίστρο του συγγραφέως. Είτε του έστελναν από το τυπογραφείο τη

διορθωτική μιας σελίδας του, είτε μιας σελίδας της Βίβλου, το αποτέλεσμα ήταν πάντα το ίδιο. Και η μία και η άλλη ξαναερχόταν στο τυπογραφείο γεμάτες διορθώσεις!... Δεν έμενε πια τίποτα από το κείμενο που είχε στοιχειοθετηθεί!... Η φράση είχε τροποποιηθεί. Η σκέψη είχε αλλάξει. Μερικές μόνο λέξεις είχαν διασωθεί εδώ κι' εκεί, μέσα σ' εκείνον τον κινεμά των παραπομπών και των διορθώσεων».

Ένα τέτοιο κλασικό υπόδειγμα της επεξεργασίας που έκανε ο μεγάλος συγγραφέας της «Ανθρώπινης Κωμωδίας» στα έργα του, μας δίνει και η έκδοσις του «Καίσαρος Μπρετώ», ενός από τα πιο χαρακτηριστικά μυθιστορήματα του Μπαλζάκ.

Ο «Καίσαρ Μπρετώ» θα προσεφύρετο τότε ως δώρον στούς συνδρομητές του «Φιγανώ». Είχαν λοιπόν αναγγείλει ότι θα τον έβγαζαν στις 15 Δεκεμβρίου του 1837.

Το τυπογραφείο ήταν έτοιμο κι' επερίμενε να δώσει τη μεγάλη μάχη!... γράφει ο Σανφλερύ. Οι τυπογράφοι νεύοντο, ανήσυχον, περιμεναν τα χειρόγραφα του Κυρίου ντε Μπαλζάκ. Επί τέλους!... «Υστερ' από πολυήμερη αγωνία, σπνάνουν διακόσια μικρά χειρόγραφα, γραμμένα βιαστικά με το μολύβι, μέσα σε πέντε νύχτες πυρετού και εξάντλησης. Τα δεχόταν όμως με άπληστια... Ξέρουν πως δεν είναι παρά ένα σχέδιο, ένα απλό σκετσάρισμα... Μόλις ερχόντο σ' αυτό μια ματιά στο πρώτο χειρόγραφο, χάνουν το χρώμα τους κι' αρχίζουν να τρέμουν... Δεν «βγάζουν» ούτε μια λέξη! Είναι ένα χάος! Ένα κείμενο σανογκιτικό!...

Οι τυπογράφοι ανασκουμπώνονται, σφίγγουν τα δόντια από τη λύσσα κι' αρχίζουν να στοιχειοθετούν... Η φράση είναι σαμωδική. Η περιγραφή σύντομη. Η ιδέα ακατάληπτη! Τι να γίνει!... Πρέπει να εξημερώσουν αυτό το «τέρας»... Το μεταμορφώνουν λοιπόν σιγά-σιγά σε κείμενο. Μα δουλεύουν σαν ατμάματα. Κι' οι πιο έμπειροι δεν καταλαβαίνουν τίποτα».

Όταν καμιά φορά τελειώσαν, βγάζουν τις διορθώσεις και τις στέλνουν στον συγγραφέα. «Ως τη στιγμή όμως είχαν αφήσει μόνο μαζί του. Από δω και πέρα αρχίζει ο πόλεμος!...

Ο Μπαλζάκ τους στέλνει πίσω τις διορθώσεις, κολημένες επάνω σε τεράστια φύλλα, που μοιάζουν με φύλλα ενός παρθένου ή με ρεκαμίες του τοίχου!... Βλέποντας τα οι τυπογράφοι, άναγαν χιάζουν και χύνουν μαδρα δάκρυα... Αδύτης πεία δεν εινε διορθώσεις! Εινε γρίφοι του αυτοκράτορος της Κίνας!... Από κάθε στενό, από κάθε λέξη τυπωμένη, κινείται μια γραμμή που φθάνει στο περιθώριο, ύστερ' από ένα λαβύρινθο ελιγμών, για να αναλύσει σε αναρίθμητες άκτινες!... Όπως σκάει μια ροκέτα και απλώνει γύρω της μια φωτεινή βροχή άστρων, έτσι και κάθε γραμμή της διορθώσεως μεταβάλλεται, στην άκρη της, σε μια άκτινωτή ροή από φράσεις, από επιθέτα, από ουσιαστικά, υπογραμμισμένα, διαστεγνωμένα, μισοσβυσμένα και μπερδεμένα το ένα με τ' άλλο».

Φαντασθήτε τετρακόσια ή πεντακόσια τέτοια αραβουργήματα που γλιστρούν και μπερδεύονται σαν φρέδια από το ένα περιθώριο στο άλλο, προς όλες τις διευθύνσεις, όπου υπάρχει λίγος λευκός χώρος... Φαντασθήτε δώδεκα τυπογραφικούς χώρους με ανακατεμένους τους ποταμούς, τις πόλεις και τα βουνά... Φαντασθήτε ένα κοτσάρι ξετυλιγμένο από ένα γατάκι, όλα τα ιερογλυφικά της δυναστείας των Φαραώ ή τα αυτοτεχνήματα είκοσι εθνικών εορτών.

Μόνο έτσι θα μπορούσε να σχηματιστεί μια ιδέα για το θάμα που επαρουσίαζαν η διορθώσεως του κ. ντε Μπαλζάκ».

Το τυπογραφείο μεταβάλλεται σε μια φορική κλάση. Οι στοιχειοθετά χτυπούν το στήθος τους. Ο άρχειρράτης τραβά τα μαλλιά του. Οι δόκιμοι τα χάνουν και κυττάζουν τις «κιάσες» σαν αποελακωμένοι... «Αχ! Κύριε ντε Μπαλζάκ! Φαίνεται πως ο διά-

Ο Όνορε ντε Μπαλζάκ.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΙ ΝΑΕΙΠΕΣ;

(ΤΟΥ FONTENEA)

Τι νάειπες τάχα στ' άστρα τα σμαράγδινα
και κρυβόνται στα σύννεφα θλιμμένα;
Τι νάειπες στα λουλούδια και λυγίσανε
στον κήπο σου χλωμά και μαρμαμένα;
Τι νάειπες στο πουλάκι σου και σίγησε
και χαροπά τραγούδια πειά δεν ψάλλει;
Τι νάειπες στο χαδιάρικο το ξέφυρο
κι' έτσι φοιχτή έχει γίνει άνευζάλη;
Έμαθα τί τους είπες, παιγνιδαίικο,
θέλοντας τα φτωχά να τα περάσεις...
Δέ μ' αγαπάς, τους είπες, και το πιστεύω
και πως ποτέ πειά δε θα με ντράξεις.
Πές τους πως εινε ψέμμα στα δά, άγαπη μου...
Κόιμα! Δεν τα λυπάσαι να πονούν;
Πές τους πως μ' αγαπάς όπως μ' αγαπάγες
να ίδης πως στη στιγμή θ' αναστηθούν!...

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΤΥΦΛΗΣ

(ΤΗΣ ΓΚΑΛΛΕΡΟΝ)

Κι' αν δόλγυρα δε βλέπω όταν κάθεται κοντά μου,
ροδονιές ν' ανθοβολούν, δε με μέλλει—κι' αν λυ-
δμως κάποια ανδοσλήμ- (πούμαι
μυρα
μου γεμίζει την καρδιά, εινε σά να βλαστήσει. —
Κι' αν δόλγυρα δε βλέπω Κι' αν τα κάλλη σου δε
ροδονιές ν' ανθοβολούν, (βλέπω
δμως πάλι με μεθάει
κάποια απόκοσμη ευωδιά, όταν κάθεται κοντά μου,
Κι' αν τα κάλλη σου δε με τα δλόθεμα φίλά σου
(βλέπω κείνα πώχασα ξεχνώ.

ΤΟ ΓΝΩΡΙΜΟ ΔΑΣΟΣ

(ΤΟΥ PAUL VALERY)

Πλάσαμε κάποια όνειρατα μαζί
στο δρόμο, πλάι-πλάι, αερατώντας
κι' ύστερα πλανήθηκαν περσι
κι' ως πέρα μακριά, κρυφολιώντας.

Ήμασταν δυό, θαρρείς, ερωτευμένοι
γεννώντας μέσ' στη νύχτα μοναχοί μας;
και το φεγγάρι ως άρχισε να βγαίνει
στεφάνωσε με φως την κεφαλή μας.

Καθήσαμε κατάμαζα στη γλήη
κι' άκούσαμε σιωπτό το μοιρολόι
των δέντρων, μέσ' στο δάσος το βαθύ.

Κι' έκει, χωρίς μιλά πλέον να τοίμε,
χωρίς ο ένας τον άλλον να κυττούμε,
δειλά σε δρόμους είχαμε λυθεί...

Μεταφρ. Α. ΦΑΝΤΑΖΙ

ΑΓΑΠΗ ΜΗ

(ΤΟΥ ΧΑΤΙΝΕ)

Όπου πέσει ένα μαν δάσος
κι' όπου πέσει ένα μαν δάσος
κι' όπου πέσει ένα μαν δάσος
γιγν' άηδονίου τραγούδι.

Ελα, άγαπη μου, να γίνω
τα λουλούδια όλα δικά σου
και να τραγουδούν τ' άηδονία
έξω απ' τα παράθυρά σου.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΓΑΠΗ

(ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ)

Όπως πρωταγαπά εινε Θεός
κι' ως αγαπάει απεπισημέντος.
Όπως ανέλπιστα ξαναγαπά
εινε τρελός... εινε δαπανισμένος.

Τέτοιος, τοιόλος έγω, ξαναγαπώ
χωρίς άγάτη να προσμένω...
Ήλιος, φεγγάρι, άστρα με γελούν
κι' έγω γελώ μαζί τους και πεθαίνω.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ)

Μάτι με μάτι σε δωρώ;
Ξεχωί τη λυπή και τον πόνο...
Φιλώ τα χείλη σου; Θάρα
ξαναγεννιέμαι, ξαναεινώνω.

Στ' άσπρα σου στήθη ως άκουμπώ,
ό σφραγός έμπρος μου άνοίγει...
Μού λές άγάπη: «Σ' αγαπώ!...»
Και κλαίω... Τό δάκρυ μου με πνίγει.

ως γράφει με το χέρι σας!...».

Κι' όμως η διορθώσεως γίνονται και το γράψιμο του «Καίσαρος Μπρετώ» προχωρεί αλματωδώς. Σε δέκα μέρες έχουν στοιχειοθετηθεί όλα τα χειρόγραφα, και τώρα αρχίζει η ιστορία των νέων διορθώσεων, της επεξεργασίας, του στυλ... Πέντε φορές τα τεράστια έ- κείνα φύλλα πηγαυόερχονται από το σπίτι του συγγραφέως στο τυπο- γραφείο. Τότε δε μόνον η φράσεις αρχίζουν να παίρνουν κάποια έν- νοια, κάποιο είκομ... Κι' ο σκληρός πόλεμος του Μπαλζάκ με τους τυπογράφους συνεχίζεται ακατάπαυστα ακόμη επί δεκαπέντε δλόκλη- ρες ημέρες.

Ο «Καίσαρ Μπρετώ», αναφέρει ο Σανφλερύ, έγραφε κι' ε- διορθώθηκε δεκαπέντε φορές από τον κ. ντε Μπαλζάκ με εσα σε ε- ικοσι ή με ρεε και στοιχειοθετήθηκε δεκαπέντε φορές, στο ίδιο χρονικό διάστημα!...

Ο Μπαλζάκ ήταν μια εποχή τυπογράφος κι' ήξερε πόσο εστοίχι- ζαν αυτές οι διορθώσεις. Έκείνο τον καιρό εστοίχιζαν πενήντα λεπτά την ώρα. Κι' όμως αυτά τα έξοδα δεν τα συλλογίζονταν ποτέ. Προτι- μούσε να χάσει τα συγγραφικά του δικαιώματα, παρά να εγκαταλείψει τις διορθώσεις.

Μού φαίνεται ότι άδικα κατηγορούν τον κ. ντε Μπαλ- ζάκ, παρατηρεί ο Σανφλερύ, ότι εστατάλησε τεράστια πο- σά... Έπληρωνόταν συνήθως διακόσια φράγκα το τυπο- γραφικό φύλλο, στις δεκαέξι σελίδες. Έ, λοιπόν! Έξω- δινε τα διπλάσια στις διορθώσεις. Οι εκδόσεις τις περ- νούν στο λογαριασμό του. Η πρώτη και η δεύτερη διορ- θωση δεν άκουδσαν στον άκαταπάνητο συγγραφέα. Η- βελ δεκαπέντε με είκοσι! Κι' η ίδια ιστορία ξαναέρχε- ται, όταν τότε! από ένα χρόνο, ένα μυθιστόρημά του που προ- τοδημοσιεύθηκε σ' ένα περιοδικό, τυπωνόταν σε βιβλίο!...

Συντά όμως ο Μπαλζάκ ξεπερνούσε και τα ίδια του τα γεύρα. Μία ημέρα, μέσα στον πυρετό της παραγωγής του, εινε να περμένουν έτοιμοι οι τυπογράφοι ως τις ένδεκα τη νύχτα, κι' ετελειώσε ως την ώρα εκείνη το κεφάλαιο του σφαιρικού ταξιδιού της «Σεραφίτας», δυό δλόκληρα τυπο- γραφικά φύλλα, με όλες τις διορθώσεις!...

Με τέτοιον αγώνα εργάσθηκε ο Μπαλζάκ ως την τελευ- ταια του στιγμή, επί είκοσιδυό δλόκληρα χρόνια, κι' έγραψε άπάνω από έκαστο μυθιστόρημά του.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

Το χορτασμένο στόμα γρήγορα ξεχνάει εκείνον που τοΰ-
δωσε να φάει. Ιαπωνική.

Το ξένο σπίτι που σε στέγασε, ποτέ να μην το λές κα-
λώς. Ινδική.

Το να ξεπληρώνης γρήγορα τη χάρη που σου κάνανε,
εινε κι' αυτό ένα είδος άγνωμοσύνης.

Αναμνηστική. Δανική.

Αναμνηστική. Γερμανική.

Η άχαριστία εινε κόρη της περηφάνειας. Ισπανική.

Όταν πεις έναν άνθρωπο άχάριστο, εινε σαν να τοΰ λές-
όλες τις βροσιές μαζί. Γιουβενάλης.

Τον άχάριστο άνθρωπο, όταν τον καθίσεις στον ώμο σου,
θα προσπαθήση ν' ανέβη στο κεφάλι σου. Δανική.

Η άχαριστία σκοτώνει τη φιλανθρωπία. Γερμανική.

—ΓΙΑ ΤΗ ΖΗΛΕΙΑ

Ο βιαστικός άνθρωπος χάνει τη σοδεία του κι' ο ζήλιάρης τη γυ-
ναίκα του. Αγγλική.

Η ζήλια γυναίκα βάζει φωτιά σ' όλόκληρο το σπίτι. Λατινική.

Όποιος αγαπάει πραγματικά, πάντοτε ζηλεύει. Ιταλική.

Η ζήλεια κλείνει μια πόρτα κι' άνοίγει δυό. Γερμανική.

Του γείτονα το μάτι, εινε πάντα γεμάτο ζήλεια. Δανική.

Όποιος εινε γλεντζές μεπικάρης, όταν παντρευτεί γίνεται ζη-
λιάρος. Αγγλική.

Απ' όλους τους διαβόλους, ο πιο μεγάλος ειν' η ζήλεια. Γερμανική.

—ΓΙΑ Τ' ΑΣΤΕΙΑ

Όποιος κάνει πολλά άστεία, μπορεί νάχη πνέμα,
μα όχι και σοφία. Αγγλική.

Το άστείο που πάει πολύ μακριά, φέρνει μίσος με-
σα στο σπίτι. Γερμανική.

Μέ τ' άστεία ποτέ σου δεν μπορείς έναν έχθρο να τον
κάνης φίλο, μά έναν φίλο μπορείς εύκολα να τον
κάνης έχθρο σου. Αιτινική.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

..... Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Η μιλάτε δυνατά, είπε ο ναύαρχος Κολινού. Σας όμολογώ, ότι αυτή την ώρα δεν θα ήθελα να με ιδή και να μ' αναγνωρίσει κανείς. Μά βλέποντάς σας, φίλε μου, ύστερ' από ένα τόσο μαζών χωρισμό κ' ύστερ' από τόσες άνησιχίες για την τύχη σας, δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ στην επιθυμία να σας φωνάξω και να σας σφίξω το χέρι. Πότε ξαναγυρίσατε στο Παρίσι;
— Σήμερα το πρωί, απάντησε ο Γαβριήλ, κ' έχω μόνον ακριβώς για να σας συναντήσω στο Λούβρο.
— Έ, τότε, αν δεν είστε πολύ βιαστικός, ελάτε να κάνουμε μερικά βήματα μαζί. Θά μου πείτε τι γίνεται τόσον καιρό.
— Θά σας τὰ πω όλα, αγαπητέ μου ναύαρχε, είπε ο Γαβριήλ, μ'ι προηγούμενος θά ήθελα να σας κάνω μιὰ ερώτησι, πού μ' ενδιαφέρει εξαιρετικά.
— Καταλαβαίνω αυτή την ερώτησι, είπε ο ναύαρχος. Θά με ρωτήσετε αν κράτησα την ύπόθεσί μου κ' αν άνφερα στο βασιλέα τους ήρωϊκούς σας κατά την άμυνα του Σαιν Κεντέν.
— Όχι, κύριε ναύαρχε, απάντησε ο Γαβριήλ, δεν είν' αυτό. Γιατί είμαι βέβαιος, ότι μόλις ξαναγυρίσατε στο Παρίσι, όχι μόνο τὰ δηγηθήκατε όλ' αυτά στο βασιλέα, αλλά και του τὰ παραστήσατε ός υπερβολικά. Μά αυτό πού άγνώω, αυτό πού θά ήθελα να μάθω, είνε τί απάντησε ο βασιλεύς στα καλά σας λόγια.
— Άλλοίμονο, Γαβριήλ! είπε ο ναύαρχος. 'Ο 'Ερρίκος Β' μ'ε ρώτησε άλλως τί άπογίνετε. Έγώ τότε, μ'ι ξέροντας τί ακριβώς να του απαντήσω, του είπα, ότι κατά πάσαν πιθανότητα θά είχατε αχμαλωτισθεί.
— Και ο βασιλεύς; ρώτησε ο Γαβριήλ με άγωνία.
— 'Ο βασιλεύς, φίλε μου, είπε: «Καλά!» κ' ένα χαμόγελο ικανοποίησης πέρασε άπ' τὴν χεὶλὴν του. Έπειτα, καθώς εγώ έξακολουθοῦσα να εκθειάζω τους ήρωϊκούς σας και να λέω, ότι ο βασιλεύς και ή Γαλλία είχαν ύποχρεώσεις απέναντί σας, με διέκοψε και μου είπε: «Λο-κατά είπατε για τὸ ζήτημα αυτό, και άλλαξε θέμα συζητήσεως.
— Ω! αυτό τὸ περίμενα! είπε ο Γαβριήλ με ειρωνεία και με πικρία.
— Θάρος, φίλε μου! είπε ο ναύαρχος. Θά θυμάστε άλλωστε, ότι άπ' τὸ Σαιν Κεντέν σας είχα ειδοποιήσει, ότι δεν πρέπει να ύπολογίζη κανείς στην εύγνωμοσύνη των Ισχυρῶν τῆς γῆς.
— Ω! έκανε ο Γαβριήλ με ύφος άπειρη-τικό. 'Ο βασιλεύς μπορεί να έξασε τις ύποσχέ-σεις του, γιατί νόμιζε πὼς ήμουν σκοτωμένος ή αχμαλώτος. Μά όταν θά πάω σε λίγο να του πῶς ύπενθύμιός ο ίδιος, πρέπει να τις θυμηθῶ! Άλλοιώς!....

VII
ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η
ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ

Έκείνο τὸ πρωί ήταν Ιστορικὸ για τὸ Γα-βριήλ, γιατί όταν κατά τὸ μεσημέρι έφτασε μαζί με τὸν ναύαρχο στο Λούβρο, είχε μνηθεϊ πειά άπ' τὸ σύντροφό του στὸν καλνισιμό. Ναι, ο γηραιὸς ναύαρχος, ο οποίος ήταν ένας άπ' τοὺς άρχηγούς των Ουγενότων, είχε κάνει και τὸν ύποκόμητα ντ' Έξμιές όπαδὸ τῆς νέας θρησκείας. Τὸν είχε πῶς στο μυστικὸ σπίτι, όπου συγκεντρώνονταν οί Ουγενότοι και τὸν είχε παρουσιάσει και στὰ άλλα επιφανή μέλη τῆς αἰρέσεως.
Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα των άνακτόρων, χλώμασε άπ' την πρώτη λέξι πὸν άκουσε. 'Ο βασιλεύς δεν δεχόταν την ήμερα εκείνη.

Χάρις στο ναύαρχο όστόσο, κατόρθωσε να μπη μέσα στο παλά-τι. Μά όταν έφτασαν στη μεγάλη γαλερία πὸν ήταν μπρὸς άπ' τὸ γραφεῖο τοῦ 'Ερρίκου Β', είδαν πὼς ήταν αδύνατο να προσωρήσουν παραμέσα. 'Ο βασιλεύς, κλεισμένος μαζί με τὸν κοντόσταυλο Μον-μορανὸ και την είνουσιμένη του Άρτέμιδα τὸ Πονατιέ, είχε δώσει τις πὸ αὐτοήρὸς διαταγές να μὴ τὸν ἐνοχλήσῃ κανείς.
Έπρεπε ο Γαβριήλ, για να γίνη δεκτὸς σε άκρόασι, να περιμένη τοῦλάχιστον ὡς τὸ βράδυ. Μά είχε χάσει πειά τὴν ύπομονή του.
Χωρὶς ν' άκούη τὰ καλά λόγια, με τὰ οποία ο ναύαρχος προσπα-θοῦς να τὸν παρηγορήσῃ, κῆτταξε άπ' τὸ παράθυρο θλιβερά τὴ βορρῇ πὸν είχε άρρίσει να πῆγῃ άπ' τὸν συνηφασμένο οὐρανὸ και

κυριευμένος ἀπὸ δόγη και άγωνία, έσφιγγε νευρικά τὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.
Έξαφνα, ή πορτιέρα τοῦ βασιλικῦ ἀντιθαλάμιου ἀνασπῶθήκε και σάν μιὰ γοητευτικὴ ὀπτασία, πὸν φώτισε τὴ σκοτεινιασμένη ἀτμο-σφαῖρα, ή μικρούλα βασίλισσα τῆς Σκωτίας και σύζυγος τοῦ διαδό-χου τῆς Γαλλίας, Μαρία Στουαρτ, παρουσιάστηκε.
'Ο Γαβριήλ τὴν είδε και με μιὰ ένστικτικὴ κίνησι, ἄπλωσε τὰ χέρια του πρὸς αὐτήν.
— Ω! ὑψηλότητι! τῆς φώναξε.
'Η Μαρία Στουαρτ γύρισε πίσω, ἀναγνώρισε τὸ ναύαρχο και τὸ Γαβριήλ και πρόβηξε άμέσως πρὸς αὐτούς, χαμογελαστή, δπως πάντα.
— Ξαναγυρίσατε, ἐπὶ τέλους, κύριε ύποκόμη ντ' Έξμιές; είπε. Είμαι πολὺ εύτυχημένη πὸν σας ξαναβλέπω. Άκούσα να γίνεται πολὺς λόγος για σας τὸν τελευταῖο καιρό. Μά τί ζητάτε στο Λούβρο τέτοια ὦρα;
— Νά μιλήσω στο βασιλέα! Νά μιλήσω στο βασιλέα, ὑψηλότη-τι! απάντησε ο Γαβριήλ με φωνὴ πνιγμένη.
— 'Ο ύποκόμης ντ' Έξμιές, έπρόσθεσε ο ναύαρχος, έχει πράγματι ἀνάγκη να μιλήσῃ άμέσως στο βασιλέα. Πρόκειται περὶ μιᾶς σπου-δαιοτάτης ύποθέσεως και ὅλοι αὐτοί οί σκολοί τοῦ ἀπαγορεύουν τὸ πέρασμα, παραπέμποντάς τον για τὸ βράδυ.
— Σάν να μπουρῶσα να περῶμε ὡς τὸ βράδυ! φώναξε ο Γα-βριήλ.
— Μά μου φαίνεται, είπε ή Μαρία Στουαρτ, ότι ή αὐτοῦ Μεγα-λειότης ο βασιλεύς έχει δώσει τέτοιες διαταγές. 'Ο κ. κοντόσταυλος ντ' Μονμορανὸν συνεργάζεται ακόμα μαζί του και νομίζω....
Μά ένα βλέμμα έκτεντικὸ τοῦ Γαβριήλ τὴν έμπόδισε ν' ἀποτε-λειώσῃ τὴ φράσι τῆς.

Η Μαρία Στουαρτ.
(Σπάνιο πορτραίτο)

Τὸ πρότερό της όμως τοῦ Γαβριήλ ήταν ή στα-θερότης. 'Υποκλίθηκε μπροστὰ στο βασιλέα και είπε:
— Μεγαλειότατε, εύαρεστηθίτε να δεχθίτε την διαβεβαίωσι τοῦ βασιλιάτου μου σεβασμοῦ.
Έπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν ναύαρχο Κολινού, έπρόσθεσε:
— Ελάτε, κύριε ναύαρχε, και εύαρεστηθίτε να ύπενθυμίσετε στην αὐτοῦ Μεγαλειότητα, σύμφωνα με την ύπόθεσι πὸν μου δό-σατε, τὸ ὄλο πὸν έπαιξα στην άμυνα τοῦ Σαιν Κεντέν.
— Τί σημαίνει αυτό, κύριε; ρώτησε ο 'Ερρίκος Β', άρχίζοντας ν' ἀνακτὰ την ψυχραιμία του. Πὼς έφτάσατε ὡς ἐδῶ, χωρὶς τὴν άδειά μας και χωρὶς ν' ἀναγγεληθίτε προηγούμενος;
Μά ο Γαβριήλ, τολμήθηκε πάντοτε, απάντησε με τὸν γεμάτο σε-βασμό, μὰ σταθερὸ:
— 'Υπέθετα, ότι ή Μεγαλειότης σας είνε πάντοτε έτοιμὴ ν' ἀπο-δώσῃ δικαιοσύνη και στὸν τελευταῖο ακόμα ὑπῆκό της.
Έντονα εἰς τὸν έλεγχο τῆς συγχύσεως τοῦ βασιλέως για να μὴ τὸν πλημυρᾷ μέσ' στο γραφεῖο τοῦ βασιλέως, ὅπου ή Άρτεμις τοῦ Πονατιέ, κατάκλημ και μισοαναγκραμένη στην πολυθρόνα τῆς, δεν μπουρῶσε ν' ἀφθόρῃς λέξι άπ' την δόγη τῆς και την κατάπληξί τῆς.
'Ο Κολινὸν είχε μπει πίσω άπ' τὸν τοίμηρὸ φίλο του κ' ο Μον-μορανὸν, κατάπληκτος κ' αὐτός, τὸν είχε μνηθεϊ.

Μά στιγμὴ σιωπῆς έπακολούθησε. 'Ο 'Ερρίκος Β', γυρισμένος πρὸς την είνουσιμένη του, τὴ ρωτοῦσε με τὸ βλέμμα του τί έπρεπε να κάνει. Μά πρὶν ἐκείνος ή ἐκείνη λάβουν μιὰ ἀπόφασι, ο Γαβριήλ, ξε-ροντας ότι ἐκείνη τὴ στιγμὴ παιζόταν ένα ύπέρτατο παιχνίδι, είπε πάλι στὸν Κολινὸ με τὸν έκτεντικὸ και άξιοπρεπὲς συγχρόνως:
— Σας έξορκίζω να μιλήσετε, κύριε ναύαρχε.
'Ο Μονμορανὸν έκανε ένα νόημα στὸν άνεψιό του, συνιστώντας του να μὴ πῇ τίποτε. Μά ο γενναῖος Γασπάρ ντ' Κολινού, χωρὶς να τοῦ δώσῃ καμιά σημασία, είπε:
— Θά μιλήσω πράγματι, γιατί αὐτὸ είνε τὸ καθήκον μου κ' ή ύποχρέωσί μου.
Και ἀπευθινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα, έπρόσθεσε:
— Μεγαλειότατε, θά σας ἐπαναλάβω σύντομα μπροστὰ στὸν κύ-ριο ύποκόμητα ντ' Έξμιές, αὐτὰ πὸν θεωρήσα καθήκον μου να σας δηγηθῶ με κάθε λεπτομέρεια πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του. Σ' αὐτὸν μο-νάχα χρωστάμε τὸ ότι παρετάθη ή άμυνα τοῦ Σαιν Κεντέν περὰ άπ' την προσθεσία πὸν είχε ὀρίσει ή Μεγαλειότης σας....
'Ο κοντόσταυλος ἀναήκωσε τοὺς ὤμους του, με δυσκολία συγ-χεράτοντας την μανία του. Μά ο Κολινού, κῆτταζόντάς τον κατάματα, έξακολουθῶσε με την ίδια γα-λήνη:
— Ναι, Μεγαλειότατε, τρεῖς φορές ο ύποκόμης ντ' Έξμιές έσωσε τὸ Σαιν Κεντέν και χω-ρὶς αὐτὸν, ή Γαλλία θά ήταν σε πὸν άσχημὴ θέση σήμερα.
— Ελάτε δά!... Εἰσθε πολὺ μετρίφωρον, αγαπητέ μου άνε-ψιέ, καί ξεχνάτε, θέλοντας να φανήτε εύχάριστος στὸν κύριο ντ' Έξμιές, τὸ σπουδαῖο ὄλο πὸν παίζατε σεις ο ίδιος, στην άμυνα τοῦ Σαιν Κεντέν.
— Όχι, θετε μου, απάντησε ο Κολινού. Είμαι δικαίος και λέω την αλήθεια. Έκανα βέβαια δ,τι μπουρῶσα για να ύπερασπιστὸ την πόλι πὸν μου είχε ἐμπιστευ-θεῖ ο Μεγαλειότατος. Μά ο κ. ντ' Έξμιές ἐμφήρωςσε τὸ θάρ-ρος των κατοίκων, τὸ ὅποιο εγὼ θεωροῦσα ἐμπνευσμένο ὀριστι-κά. 'Ο κ. ντ' Έξμιές κατόρθω-σε να μπάσῃ μέσα στην πόλι μιὰ έκπαικτα, την οποία εγὼ άγνο-οῦσα κ' ή ὁποία ἐν τούτοις βρι-σκόταν τόσο κοντὰ μας. 'Ο κ. ντ' Έξμιές έσωσε την πόλι ἀπὸ ένα αἰφνιδισμὸ των ἐχθρῶν, πὸν εγὼ δεν τὸν είχα προβλέψει. Δεν μιλάω καθόλου για τὸν ή-ρωϊσμὸ σὲς διάφορες μάχες: κάναμε ὅλο, σ' αὐτὲς δ,τι μπο-ρούσαμε. Μά δ,τι ο κ. ύποκόμης έκανε μόνος του, τὸ διακηρύσσω δυνατὰ και μπροστὰ σ' ὅλους....
Και γυρίζοντας πρὸς τὸ Γα-βριήλ, ο γενναῖος ναύαρχος τὸν ρώτησε:
— Έτσι έπρεπε να μιλήσω, ἀνδρείε μου φίλε! Εἰσθε εύχ-ροστημένος ἀπὸ μένα;
— Ω! σας εύχαριστῶ και σας εὐλογῶ, κύριε ναύαρχε, για τὴν τόσο ἀρετὴ σας, είπε ο Γαβριήλ συγκινημένος, σφίγγοντας τὰ τὴν πόσι ἀρετὴ σας, είπε ο Γαβριήλ συγκινημένος, σφίγγοντας τὰ χέρια τοῦ Κολινού. Δεν έπερίμενα λιγότερα ἀπὸ σας. Σας παρακα-λῶ, να με θεωρεῖτε αλωνίως ύποχρεωμένο απέναντί σας.
Έντονα εἰς τὸν έλεγχο τῆς συγχύσεως και με τὰ μάτια ριγ-μένα κάτω, χτυποῦσε με τὰ πόδια του νευρικά τὸ παρκέτο. 'Ο κον-τόσταυλος είχε πλησιάζει σιγά-σιγά την Άρτέμιδα τοῦ Πονατιέ καὶ άλλαξε χαμηλόφωνα μερικὲς λέξεις μαζί τῆς. Φάνηκε μάλιστα σε λίγο πὼς είχαν πάρει μιὰ ἀπόφασι, γιατί ή Άρτεμις χαμογέλασε.
Αὐτὸ τὸ διαβόλῳ χαμόγελο έκανε τὸ Γαβριήλ ν' ἀνατριχιάσῃ.
'Οστόσο, βρῆκε τὴ δυνάμιν να πῇ:
— Δεν σας κρατῶ πειά, κύριε ναύαρχε. Κάνετε για μένα πε-ρασότερα άπ' ὅσα σας ύπαγόρευε τὸ καθήκον σας. Τώρα θά παρα-κάλεσω την αὐτοῦ Μεγαλειότητα να εὐδοχήσῃ να μὸς παραχωρήσῃ ὡς πρῶτῃ ἀνταμιβιβή μιὰ στιγμὴ ιδιαιτέρως άκρόασεως.
— Δεν σας άνομιμα, κύριε, μὰ ἀργότερα.... ἀργότερα.... είπε ο 'Ερρίκος Β' ζωγράφ. Για τὴ στιγμὴ, τὸ πρᾶγμα είνε αδύνατον....
— Αδύνατον! φώναξε με δόνη ο Γαβριήλ.
— Και γιατί είνε αδύνατον, Μεγαλειότατε; ρώτησε γαλήνια ή Άρτεμις, πρὸς μεγάλη έκπληξι τοῦ Γαβριήλ και τοῦ βασιλέως τοῦ ίδιου.
— Πὼς, κυρία; τραύλισε ο 'Ερρίκος. Νομίζετε....

ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

(Τὸς λατὸς).

— Κύριε!... είπε ο 'Ερρίκος Β' δισταχτικὸς. Καί κῆτταξε την Άρτέμιδα, τῆς ὁποίας ή γαλήνη δεν είχε τα-ραχθεῖ καθόλου.
'Ο βασιλεύς θεωροῦσε τὸ Γαβριήλ νεκρὸ ή αχμαλώτο και δεν είχε προβλέπει πὼς απάντησι θά εἶνε στην τρομερὴ του ἀπαιτήσι.
— Μεγαλειότατε, ἐπανελάβε μ' ἀπειρία, είνε αδύνατον να έ-χετε ξεχάσει την ύπόθεσί σας....
'Ο βασιλεύς, χωρὶς να θέλῃ συγκινηθῆκε άπ' τὸν τὸν τῆς φωνῆς του και νοιώθοντας να ζωνοῦν μέσα του αίσθησιν μεγαλοφυ-χίας, είπε:
— Τὸ θυμάμαι όλα....
— Ω! Μεγαλειότατε, εύχαριστῶ! φώναξε ο Γαβριήλ, τοῦ ὁ-ποιοῦ τὸ βλέμμα έκαμνε ἀπὸ γορά.
Μά την ίδια στιγμὴ, ή Άρτεμις τοῦ Πονατιέ είπε με γαλήνη:
— Βέβαια, ο βασιλεύς τὰ θυμάται όλα, κύριε ντ' Έξμιές. Μά μου φαίνεται, ότι σεις ξεχάσατε κάτι....
Ότε κραταιὸς αν έπρεπε μπροστὰ στὰ πόδια του, δεν θά τὸ ὡ-μαζε τόσο τὸ Γαβριήλ.
— Πὼς; ψιθύρισε. Τί ξεχάσα λοιπὸν, κυρία....
(Άκολουθεῖ)

— Νομίζω, Μεγαλειότατε, ότι τὸ πὸ έπείγον για ένα βασιλέα είνε ν' ἀποδίδῃ σε καθένα άπ' τοὺς ὑπῆκόους του δ,τι τοῦ ἀρεῖται. Αρπὸν, τὸ χρέος σας πρὸς τὸν κύριον ύποκόμητα ντ' Έξμιές μου φαίνεται πὼς είνε ιερὸ και νόμιμο.
— Βέβαια, βέβαια, είπε ο 'Ερρίκος, προσπαθώντας να διαβάσῃ μέσα στα μάτια τῆς είνουσιμένης του τὴ σκέψῃ τῆς. Καί θέλω....
— Θέλετε ν' άκούσετε άμέσως τὸν κύριο ντ' Έξμιές, δεν είν' έ-ται; τὸν διέκοψε ή Άρτεμις. Αὐτὸ άλλωστε είνε δικαίω.
— Ναι!... είπε ο Γαβριήλ, τοῦ ὁποιοῦ ή έκπληξι μεγαλώνε ο-λόένα. Μά ο Μεγαλειότατος ξέρει, ότι πρέπει να τοῦ μιλήσω μόνος.
— 'Ο κύριος Μονμορανὸν έτοιμαζόταν κίλως ν' ἀποσυρθεῖ όταν μπήκατε μέσα, κύριε.... είπε ή Άρτεμις. 'Όσο για τὸν κύριο ναύα-ρχο, λάβετε μόνος σας τὸν κόπο να τοῦ πῆτε, ότι δεν τὸν κρατᾶτε πειά. 'Όσο για μένα, φαντάζομαι, ότι θά μὸς ἐπατρέψετε να παρα-μείνω, ἀφοῦ ήμουν άλλωστε μάρτυς τῆς συμφωνίας σας με τὸν βα-σιλέα.
— Βέβαια, κυρία!... Σας παρακαλῶ μάλιστα! είπε ο Γαβριήλ.
— 'Ο άνεψιός μου κ' εγὼ φεύγοιμε, κυρία, είπε ο κοντόσταυλος. Καί καθὼς ύποκλίθηκε μπρὸς τῆς, τῆς έκανε ένα ένθαρρυντικὸ νόημα, τοῦ ὁποιοῦ ὡστόσο ἐκεί-νη φαινόταν πὼς δεν είχε ἀ-νάγκη.

'Ο Κολινὸν πάλι, έσφιξε τὸ χέρι τοῦ Γαβριήλ κ' ἀκολούθη-σε τὸ θεῖο του.

'Ο βασιλεύς κ' ή είνουσιμέ-νη έμειναν μόνον με τὸ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος είχε άτοιμειν περιτρο-μος άπ' τὴ μυστηριώδη κ' ἀ-πρόσπη προστάσι τῆς μητέρας τῆς Άρτέμιδος ντ' Κάστρο.

VIII
Η ΑΛΛΗ ΑΡΤΕΜΙΣ

'Ο Γαβριήλ ήταν κατάχλω-μος, όταν έπαιτ' ἀπὸ λίγα λεπτά σιωπῆς, είπε στο βασιλέα με φο-νὴ βαρειά:
— Μεγαλειότατε, τρέμοντας κ' ὡστόσο με βαθιὰ έμπιστοσύ-νη στο βασιλικὸ σας λόγο, τολ-μῶ να ύπενθυμίσω στη Μεγαλειό-τητά σας την ύπόθεσί σας. 'Ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ, ο πατέ-ρας μου, ζει ακόμα, Μεγαλειότα-τε, γιατί αν δεν συνέβαινε αὐτὸ, θά μ' είχατε ἐμπόδισει πρὸ πολ-λῆς ὥρας να μιλάω.
Στάθηκε με τὸ στήθος φου-σκωμένο. 'Ο βασιλεύς είχε άπο-μεινι ἀκίνητος κ' ἀμήλητος.
— Έ λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προθεσμία πὸν μου δόσατε, την άμυνα τοῦ Σαιν Κεν-τέν, ἀφοῦ εξαράτησα την ύπόθεσί-μου, κρατείστε κ' εἰσεῖ τὴ δική- σας.... Μεγαλειότατε, δώσε μου τὸν πατέρα μου.
— Ε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, έξακολουθῶ... ο Γαβριήλ, ἀφοῦ ο κόμης ντ' Μονγκωμερὸ είνε ζωντανὸς ακόμα κ' ἀπὸν, σύμ-φωνα με τὴ βεβαίωσι τοῦ κυρίου ναύαρχου, παρέτεινα περὰ άπ' την ὀρισμένη προ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΕΙΡΑΤΗΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΣΕΩΣ

(Τό πιό ενδιαφέρον αστυνομικό ανάγνωσμα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χόλμς, προχωρώντας αθόρυβα, έφτασε μπρός στην πόρτα του ξενοδοχείου. Έτοιμαζόταν να χρησιμοποιήσει την κλειδαριά, αλλά η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Την έσπρωξε αθόρυβα και μπήκε σε μια εσωτερική αλλη. Άναψε κατόπιν ένα κέρινο σπώτο και έβριξε μια ματιά γύρω του. Βλέποντας τότε μια ξύλινη σκάλα που σήκωνε τον ανώγειο και προχώρησε σε ένα δωμάτιο, μέσα στο οποίο δεν υπήρχε κανένα έπιπλο.

— «Α! να ένα άκατοίχητο σπίτι! Είπε μέσα του ο Χόλμς. Πρέπει ο Μπλάκμπελ να έχει κάποιο λόγο που έρχεται εδώ. Άλλά πού είναι; Μήπως ανέβηκε στο επάνω πάτωμα; Μια άλλη σκάλα οδηγούσε στο δεύτερο πάτωμα. Ο Χόλμς την ανέβηκε, αλλά κι εκεί δεν ανακάλυψε κανένα ίχνος του Μπλάκμπελ. Άνέβηκε έπειτα στο τρίτο, μα ούτε κι εκεί υπήρχε ίχνος ζωντανή. Τότε ο αστυνομικός κατέβηκε πάλι στο πρώτο πάτωμα. Έξαφνα όμως στάθηκε κι άφουγκράστηκε. Είχε ακούσει ένα παράδοξο θόρυβο, κάτι σαν φλοίσβο νερού που κυλάει.

— «Ο Τάμεσς! Ήνθις. Φαίνεται πως το πίσω μέρος αυτού του σπιτιού βρίσκεται πάνω απ' το ποτάμι.

Ένα μυστηριώδες χαμόγελο φάνηκε τότε την ενεργητική φυσιογνωμία του Σέρλοκ Χόλμς. Και διασχίζοντας ένα διάδρομο, μπήκε σε ένα δωμάτιο, απέναντι στην πόρτα του οποίου βρισκόταν ένα παράθυρο άνοιχτο. Ο Χόλμς έτρεξε άμέσως εκεί και σιμώντας πάνω απ' αυτό, είδε να κυλούν από κάτω τα μαύρα νερά του Τάμεσς. Μα συγχρόνως έκανε και μια άλλη σπουδαία ανακάλυψη. Μια οροινία να σκάλα ήταν δεμένη στο παράθυρο κι έφτανε ως κάτω στο ποτάμι.

— Άπό δω χωρίς άλλο, θα κατέβηκε ο Μπλάκμπελ! σκέφτηκε ο Χόλμς. Δεν χάθηκε βέβαια μέσα στο νερό. Σίγουρα θα τον περίμενε από κάτω κανένα ποταμόλοιο και τον παρέλαβε. Διάβολε! Μου φαίνεται άρκετά μυστηριώδης η έκδρομή αυτή του Μπλάκμπελ στο ποτάμι. Για να διευκρινίσω το μυστήριο αυτό, πρέπει να περιμένο εδώ την επιστροφή του. Άλλά μπορεί ν' άρνηση. Μπορεί να γυρίσει αργά το πρωί. Μπορεί όμως και να γυρίσει άμέσως. Πάντως πρέπει να είδοποιήσω το Χάρρυ.

Και με τη σκέψη αυτή, ο Χόλμς βγήκε απ' το σπίτι κι έτρεξε στο τηλεγραφείο της οδού Ντέπφορντ. Έκει έγραψε κι έστειλε το έξης τηλεγράφημα:

«Οικίαν Σέρλοκ Χόλμς, Βικτώρια-Στρήτ. — Ο Χάρρυ πρέπει να έλθει άμέσως εις οδόν Ντέπφορντ, εις οικίαν με τρεις σταυρούς, εις άπόστασιν είκοσι βημάτων από πάροdon Ρέμινγκτον. Να περιμένη προ της θύρας απέναντι, μέχρι επανόδου μου ή διαβίβασως οδηγίων».

Κατόπιν ο αστυνομικός έκανε μια μικρή λωτοδυσία μέσα στο τηλεγραφείο. Ύψεζαίρεσε ένα κόκκινο μολύβι, το τσέπωσε και βγήκε έξω. Μόλις έφτασε μπρός στο εγκαταλειμμένο σπίτι, χάραξε με το κλειμένο μολύβι τρεις κόκκινους σταυρούς άριστερά στην πόρτα του. Κατόπιν μπήκε μέσα, άποφασισμένος να περιμένη την επιστροφή του Μπλάκμπελ διόλωση τη νύχτα. Άνεκάλυψε σε μια γωνία κάποια μεγάλη κάσσα, στην όποια και κάθισε, άφου προηγουμένως τοποθέτησε δίπλα του, το περιστόφορό του.

Είχε όμως κι ένα άλλο έπιπλο: το μαχαίρι που είχε κλέψει ο Χάρρυ απ' το Μπλάκμπελ. Το έβγαλε κι αυτό και το τοποθέτησε επάνω στην κάσσα, άποφασισμένος να το χρησιμοποιήσει στην ά ανάγκη.

Δύο ώρες πέρασαν, χωρίς να συμβεί τίποτε άπολύτως. Ο Χόλμς, άκουμπισμένος στον τοίχο, άφουγκράζόταν και τον ελάχιστο κρότο. Άλλά έντός απ' το θόρυβο μερικών περιέργων ποντικών που ρυθμίζονταν κι έβγαζαν έξω απ' τις τρύπες τους και απ' τον μονό-

Ένα έκτυφλωτικό φως πλημμύρισε όλη την επιφάνεια του νερού...

τονο φλοίσβο των κυμάτων του Τάμεσς που έσπασαν κάτω απ' το παράθυρο, δεν άκουγόταν τίποτ' άλλο. Κάθε τόσο μερικά συννεφια έφταναν το φεγγάρι.

Έξαφνα, ο Χόλμς έννοιωσε πως τον έκυριε ο ύπνος. Άλλά ένδο έλπιζε, ότι μπορούσε ν' άντισταθί άκόμα στη νύχτα του, τα μάτια του έλεισαν βαρειά και — πράγμα που δεν του είχε συμβεί ποτέ από τότε που κατέδινε έγκληματίας — άποκοιμήθηκε.

Η σελήνη, που είχε προβάλλει πάλι άνάμεσα' απ' τα σύννεφα, φώτιζε το κεφάλι του άστυνομικού και τότε τα άπιαστά χαρακτηριστικά της ενεργητικής του μορφής.

ΣΤ'

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ

— «Ε, συνάδελφε... κατά τον ύπνο που έχεις, θάλεγε κανείς πως εξαγούνησες έφτά νύχτες.

Ο άστυνομικός ξύπνησε έξαφνα, άκούγοντας αυτά τα λόγια ν' άντηχούν στ' αυτιά του. Καθώς άνοιξε τα μάτια του, τα βλέμματα του έπεσαν σε ένα κοντόχοντρο άνθρωπο με ρούχα ναυτικού, που το πρόσωπό του ήταν βλοσυρό, ή μήτη του πλακωνιστή και τα μάγουλά του φουσκωμένα.

— Έσένα έβγαλε άπόψε ο «Μπός» (δ άρχηγός) να φυλάξεις;

Τότε ο Χόλμς άπάντησε άδιστακτα:

— Ναι... Ο Μπός έφυγε με το πλοίο και τον περιμένο να γυρίση...

— Τότε, θα περιμένης πολύ. Δεν ξέρεις, ότι ο Μπός θα μείνει τρεις μέρες εκεί κάτω; Έχει να κανονίσει πολύ σπουδαίες υποθέσεις. Πάω να τον βρω. Έρχεσαι κι' εσύ μαζί μου;

— Μα την πίστι μου, ναι, άπάντησε ο Χόλμς.

Άκριβώς κι' εγώ σκεφτόμουν να πάω εκεί κάτω.

Ο Χόλμς τα έβλεπε αυτά, χωρίς να ξέρη διόλου τί έσημαινε αυτό το εκεί κάτω. Φρόνιζε όμως ν' άπαντά με τέτοιο τρόπο, όποτε ο άγνωστος να μη συλλοβή την παραιμική ύποληψη.

— Άλήθεια! Είπε ο κοντόχοντρος άνθρωπος. Είπε περιέργω πως δεν σε γνωρίζω. Έχεις πολλή καιρό που είσαι στη συμμορία;

— Έγώ; Έκανε ο Χόλμς. Ναι, έγω πολύ καιρό. Έσένα σε ξέρω.

— Γιατί σ' έχω δει πολλές φορές...

— Διάβολε! Κι' εγώ να μη μπορώ να θυμηθώ το πρόσωπό σου... Έσύ όμως με ξέρεις, γιατί όλοι στη συμμορία ξέρουν τον «Σερλοκ Χόλμς».

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο άγνωστος έβγαλε το καπέλο του. Ο άστυνομικός, απ' τον όποιο δεν διέφυνε τίποτε, κατάλαβε άμέσως γιατί τον άνέμαζαν έτσι. Ο άνθρωπος αυτός είχε πέσει φανελά, στο Φάρ-Ούεστ της Άμερικης στα χέρια των ένοχλοδέρμων, οι όποιοι, κατά τη συνήθειά τους, του έδωσαν το κρανίο.

— Πρέπει, εξακολούθησε ο Σερλοκ Χόλμς, να θεωρήσεις τον έαυτό σου εύτυχημένο, γιατί είδα το μαχαίρι αυτό κρυμμένο επάνω στην κάσσα. Άλλωθως, αν δεν το έβλεπα, θα σ' άνάγκαζε να κάνεις ένα μπάνιο στον Τάμεσς!...

— Το ίδιο θάνατο κι' εγώ, είπε ο Χόλμς, αν έβλεπα κανένα να κοιμάται σ' αυτή την κάσσα, χωρίς το μαχαίρι δίπλα του, γιατί αυτό θα σήμαινε, ότι δεν είχε δικός μας.

— Φυσικά, άπάντησε ο Σερλοκ Χόλμς, το μαχαίρι αυτό είν' ένα από τα σημεία άναγνωρίσεως των μελών της συμμορίας μας. Άμα το είδα, κατάλαβα ότι άνήκεις και σ' αυτήν έταιρεία των πειρατών του Τάμεσς.

Ο Χόλμς έννοιωσε μέσα του μια άπέραντη χαρά, γιατί ή τύχη τον είχε φέρει στα ίχνη των φοβερών εκείνων πειρατών, των όποιων το κρησφύγετο άδυνατούσε ν' ανακάλυψη ή άστυνομία. Άσφαλώς δε κι' ο Μπλάκμπελ θα είχε κι' αυτός πειρατής του Τάμεσς, ίσως μάλιστα... όχι ίσως, αλλά σίγουρα, θα είχε ο άρχηγός της συμμο-

ρίας, ο «Μπός».

Ο Σερλοκ Χόλμς πλησίασε έντονα με το παράθυρο κι' άρχισε να κοιτάζει τη σκηνή μέσα από το παράθυρο.

— Άλλά πού πάει; άναρωτήθηκε ο Χόλμς. Δεν βλέπω πλοίο ή βάρκα πουθενά. Δεν πιστεύω ναχη σκοπό να πηδήσει μέσα στον Τάμεσς.

Επαθί όμως ήξερε, ότι ή άπλοικότης καμιάς έρωτήσεως μπορούσε να τον προδώσει, προτίμησε να σιωπήσει κι' άκολούθησε τον Σερλοκ Χόλμς, ό όποιος είχε κατέβει σε ύψος τριών δακτύλων απ' τα νερά του ποταμού.

— Περιμένο λίγο, του' ελε, να τραβήξω προς τα έξω καμιά βάρκα.

Κι' άμέσως ο Χόλμς τον είδε να κρατιέται με το ένα χέρι του απ' τη σκάλα, να σιμύει πολύ χαμηλά και προς μεγάλη του έκπληξη, να τραβά από κάποιο μεγάλο κούφωμα, που βρισκόταν κάτω απ' το σπίτι, μια βάρκα.

Ο Σερλοκ Χόλμς πήδησε πρώτος σ' αυτή κι' ο Χόλμς τον έμυη- ηρε άμέσως.

— Όταν κάθισαν ο ένας απέναντι στον άλλο, ο πειρατής είπε στον άστυνομικό:

— Και τώρα, έμπρός, σύντροφε. Σ' εγώ θα πιάσω το τιμόνι. Φρόντισε να κάνεις γρήγορα, για να φτάσουμε στο νησί σε άποσι λεπτά...

Η πληροφορία αυτή ήταν πολύ ενδιαφέρουσα για τον άστυνομικό, γιατί μάθαινε έτσι, ότι ή φωνή των πειρατών βρισκόταν σ' ένα νησί, που πιθανόν θα βρισκόταν στο στόμιο του Τάμεσς.

Ο Σέρλοκ Χόλμς κοιλούτοσε γρήγορα κι' ή βάρκα πετούσε επάνω στο νερό. Ο Σερλοκ Χόλμς έπαιξε τώρα προς το στόμιο του Τάμεσς.

— Έχεις πολύ καιρό να πιάς στο νησί; τον ρώτησε.

Είπαθς όμως, χωρίς να περιμένη άπάντησι, έρωτούσθες:

— Έγώ έχω δυό μήνες που δεν πάτησα το πόδι μου εκεί. Δεν το ξέρεις λοιπόν πως έχω δυό μήνες στο πρόσκο;

— Σε βοηθούσαν τα λαγωνικά της άστυνομίας; ρώτησε ο Χόλμς γελώντας. Άκουσα το Μπλάκμπελ να μιλά για σένα...

— Ναι, με πιάσανε για το τίποτε και με πήγα στο πρόσκο. Έπειδή πιάστηκα μ' ένα ναυτικό κι' ένα ταβάνι και του έσπασα μια μπουτίλα στο κεφάλι, έβεις, καθώς μαθαίνω, τώρα τελευταία, να με χασίς δουλειές...

— Ναι... Βέβαια... Το χρυσάφι δεν λείπει ποτέ απ' τους πειρατές του Τάμεσς.

— Άλήθεια, έκανε ο Σερλοκ Χόλμς, αυτός ο Μπλάκμπελ είναι καταχθόνιος. Είπε μοναδικός για να τραβά τους ανθρώπους ως τις όχθες του Τάμεσς, ή να τους άναγκάζει να κάνουν ένα περίπατο με τη βάρκα. Μόνο σ' ένα πράγμα δεν είμαι σύμφωνος μαζί του...

— Σε τί; τον ρώτησε ο Χόλμς.

— Στη μουσική τέχνη με τις βελόνες!...

Ο Χόλμς, άκούγοντας την άπάντησι αυτή, ταβήκανε τόσο, όποτε τα κουτιά του χτύπησαν δυνατά τα νερά κι' ή βάρκα λίγο έλειψε να τοιμιάσει.

Λίγους όμως ο άστυνομικός με μια επάδεια κι- ηρε άποκατέστησε την ίσοροπία της κι' άπάντησε:

— Βρίσκες λοιπόν, ότι δεν είναι σωστό να κώνη ο Μπλάκμπελ βελόνες στο μυαλό των θυμάτων του, για να τα κάνει έτοιμα να μ' άποδώσουν;

— Ναι... Το βασανιστήριο αυτό είχε φρικώδες. Έπειτα δεν είχε καί άγνοια. Άν κανένας απ' αυτούς τους ανθρώπους, τους όποιους κατέλαμψε ν' άφάνιωσε στους δρόμους, έπανακτούσε το λογικό του, έπαινε έμμεσοι...

— Ναι, έκανε ο Χόλμς. Είπε όμως άδύνατο να επαναστήση κανείς απ' αυτούς το λογικό του.

— Άδύνατο! Έγώ θα προτιμούσα άπλοίστατα να τους πνίξω μέσα στον Τάμεσς. Ένα σκηνί στο λαυό κι' ένα μακροβούτι μέσα στο νερό... Αυτό είναι το πιο σίγουρο απ' όλα.

— Έξεις, Σερλοκ Χόλμς, γιατί ο Μπλάκμπελ δεν σκοτώνει τα θύματά του;

— Ο! γιατί, άπλοίστατα, θέλει ν' άναστατώσει το Λονδίνο. Σε κατέλαβε στα γέλια, βλέποντας, ότι ή άστυνομία δεν κατορθώνει ν' άναγκάσει τον Μπλάκμπελ να πειράξει κανέναν άνθρωπο. Άς τώρα όμως δεν κατάλαβε πως έχασαν το λογικό τους τόσο άνθρωποι...

— Άλλά, διάβολε, διακρίνω το νησί εκεί κάτω... Καλό κουτί τραβάς, πάλι πον... Άλλά πως διάβολο σε λένε; Δεν ξέρω τ' όνομά σου...

Ο Χόλμς, ό όποιος είχε προβλέψει την έρώτησι αυτή, άπάντησε άπλοίστατα:

— Είμαι το «Σινδερένο Χέρι».

Συγχρόνως σκέφτηκε, ότι ήταν καιρός να ενεργήσει. Δεν μπορούσε βέβαια ν' άποβιβάσθι στο νησί μαζί με τον Σερλοκ Χόλμς. Άλλά πως να τον ξεφορτωθί; Ένα μόνο μέσο υπήρχε. Να τον καταστήσει άνικανο να κάνη το παραμικρό.

Βρισκόντουσαν σ' άπόστασι ενός τετάρτου του μιλίου απ' το νησί, το όποιο ξεπροβάλε μέσ' απ' την πυκνή βούχλη του Τάμεσς.

— Γκόνταμ! φώναξε ο Χόλμς και σήκωσε το κουτί του έξω απ' το νερό. Νομίζω πως έσπασε το κουτί αυτό. Το ρεύμα εδώ είχε πολύ δυνατά.

— Έσπασε; είπε ο Σερλοκ Χόλμς κι' έγειρε πάνω απ' την κουπαστή για να κοιτάξει. Έσπασε, Σινδερένο Χέρι, το κουτί; Μα εγώ δεν βλέπω τίποτε.

Ο Σερλοκ Χόλμς δεν είχε πει τίποτε. Έβγαλε μόνο μια βαρεία κραυγή.

Ο Σέρλοκ Χόλμς είχε σηκωθεί μ' άσπρασια ταχύτητα κι' είχε καταφέρει μ' όλες του τις δυνάμεις ένα προμερό χτύπημα επάνω στο κεφάλι του πειρατού, ό όποιος σωριάστηκε κάτω άναίσθητος. Τότε ο άστυνομικός, χωρίς να χάσει καιρό, του έδεσε τα χέρια και τα πόδια κι' έχωσε ένα μαντίλι μέσα στο στόμα του.

Κατόπιν ο Χόλμς προσπάθησε να προσεγγίσει στο νησί και ν' άποβιβάσθι σ' ένα μέρος που θα τον έφταναν οι θάνατοι. Άρχισε λοιπόν να κωπηλατεί έντελως αθόρυβα.

Βρισκόταν τώρα σε 200 γαρδών άπόστασι. Άπ' εκεί διέκρινε ένα σπίτι χτισμένο επάνω σε σινδερένια βράχια, για να προσφύγεται απ' τις παλλίβορες του Τάμεσς, κατά το φθινόπωρο. Κανένα φως δεν φαινόταν στα παράθυρά του.

Ο Χόλμς εν τούτοις, έκανε φρόνιμο να διευθύνη τη βάρκα του προς τ' άριστερό.

Έξαφνα όμως άκουσε ένα έλαφο θόρυβο. Έκίτταξε προς το σπίτι και είδε ένα απ' τα παράθυρά του ν' άνοιγη.

Συγχρόνως ένας άνθρωπος φάνηκε στην άκτι και του φώναξε:

— Τό σύνθημα! Το σύνθημα!

— Διάβολε! συλλογίστηκε ο Χόλμς. Δεν σκέφτηκα, ότι για να προσεγγίσω κανείς στο νησί, πρέπει να ξέρη το μυστηριώδες σύνθημα. Άν το ήξερα, θα το μάθαινα απ' τον Σερλοκ Χόλμς, άπειλώντας τον πως θα τον σκοτώσω.

Και ήφώνοντας το μαχαίρι του, φώναξε άδιστακτα:

— Να το σύνθημα!... Δυό μήνες τώρα βρίσκομαι στη φυλακή... Δεν μ' άναγνωρίζετε; Είμαι ο Σερλοκ Χόλμς.

Ο Χόλμς έλπιζε, ότι, χωρίς στο σκότος, δεν θα τον άναγνωρίζαν οι πειρατές. Άλλ' οι κωπηλγοί είχαν λάβει όλα τους τα μέτρα. Γιατί, την ίδια στιγμή, απ' τη στέγη του σπιτιού εκείνου πετάχτηκε ένα έκτυφλωτικό φως, που επλήρωσε όλη την επιφάνεια του νερού γύρω.

Ασφαλώς στο φως αυτό οι πειρατές άναγνωρίζαν πως δεν ήταν ο Σερλοκ Χόλμς. Ο Χόλμς κατάλαβε, ότι δεν έπρεπε να διατάξει κι' έπρεπε να σωθί με κάθε τρόπο.

Πήρανε τη βάρκα του πίσω κι' άρχισε κατόπιν να τραβάει κουπί μ' όλη του τη δύναμη.

Η βάρκα του άστυνομικού γλιστρούσε ανάλαφρα επάνω στα κύματα του Τάμεσς, όταν έξαφνα, άλλεπάλληλοι πυροβολισμοί άντήχησαν κι' ένα σωρό σφαίρες σφύριξαν γύρω απ' τ' αυτιά του.

Ο Χόλμς, για να προσφύγεται απ' τις σφαίρες, έβγαλε τον μπαγιάκι κι' ήθελε να τον τοποθέτησε στο πίσω μέρος της βάρκας.

Μα την ίδια στιγμή άκουσε να φωνάζουν πίσω του:

Είπε απαγωγός!... Είπε απαγωγός!... Πρέπει να τον ξεπερνάμε, τον άθλιο!

Ο Χόλμς γύρισε πίσω και κίτταξε. Τα διατετακτά του βλέμματα διέκριναν τότε κάτι που έκανε τις τρίχες του κεφαλιού του ν' άνορθωθούν από φόβο.

Ολόκληρος συλλογισμός από δεκαπέντε και περισσότερες βάρκες βρισκόταν σε άπόστασι πενήντα γαρδών πίσω του. Οι πειρατές του Τάμεσς τον κατέδιωκαν. Στην πλώρη της βάρκας που βρισκόταν πιο κοντά, ο άστυνομικός διέκρινε έναν άντρα, ό όποιος βρισκόταν δρόμος και άπειλητικός, με το περιστόφορό του στο χέρι. Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος απ' το Μπλάκμπελ, τον άρχηγό των πειρατών του Τάμεσς.

(Άκολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

βουναλάκια, γεμάτα ξερούς θάμνους κ' άρχαία, μέσα στα όποια είχαν τις φωλιές τους τα πιο φαρμακερά φειδιά.

Ο Χέντρικ κάθε τόσο χτυπούσε τα βόδια του με το μακρύ του καμουτσάκι. Μπροστά απ' τον άρουα πηγαίνει ο Ζάμ, ένας γιγαντοσώμος Κάφρος, μαύρος σαν έβενος, οδηγώντας με το χέρι του το πρώτο ξενάρι.

Έξαφνα, καθώς περνούσε ο άρουα κοντά απ' το τελευταίο βουναλάκι που ύψωνταν πιο πέρα λίγο απ' την άρεπια, τα βόδια σταμάτησαν απότομα κ' άρχισαν να ταραζώνται απ' τον τρόμο τους.

Ένα μεγάλο φειδί, σκουρόχραιο, είχε φανεί πάνω στις πυλωμένες πέτρες του δρόμου. Ήταν ένα εμπλάκ-μαμπά, ένα απ' τα τρομακτικά κείνα φειδιά, που οι μαύροι τα λένε «φονιάδες των ανθρώπων».

Μόλις τ' αντίκρισε ο Σάμ, παύτησε τα βόδια κ' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός προς τα πίσω, για να σκαρφαλώσει επάνω στον άρουα.

Ο Χέντρικ όμως που ήταν γεναίος, όπως όλοι οι απόγονοι των Μπόρς, πήδησε, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή απ' τη θέση του, με την απόφαση να κόψει το δρόμο του φειδιού.

Το εμπλάκ-μαμπά στάθηκε για μια στιγμή ξαφνιασμένο κ' έπειτα στήλωθηκε όρθιο σχεδόν και κάρφωσε τη φονική ματιά του επάνω στον λευκό άνθρωπο, που τοίμυσε να τ' αντίκριση.

Ύστερα, βγάζοντας ένα διαπεραστικό σφύριγμα λίσσας, έκοψε για να πάρη φόρα και να κυνήξει επάνω στον έχθρο του. Μα ο Χέντρικ δεν έχασε το θάρρος του.

Σήκωσε γρήγορα το λυγρό καμουτσάκι του και με το πίσω μέρος το χτύπησε με δύναμη στη μέση.

Το εμπλάκ-μαμπά σοβάστηκε άμέσως στις πέτρες κ' άρχισε να σφραδάζει και να σαλεύει άτελειστα το κεφάλι του με τα μυτερά και φαρμακερά του δόντια.

Ο Χέντρικ τότε άρχισε να το χτυπά δυνατά κ' αδιάκοπα.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε βρεθεί αντίκρου σ' ένα φειδί. Ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Έσπασε λοιπόν όλους τους σπονδύλους του, τον ένα ύστερ' απ' τον άλλο, απ' το κεφάλι ως στην ουρά, καταφέροντας κάθε φορά κ' απ' ένα σταθερό και δυνατό χτύπημα με τη λαβή του καμουτσάκι του.

Έπειτα έβγαλε το πλατύγρονο καπέλλο του και σκούπισε με το μαντήλι του το κιάδιό του μέτωπό του.

Φώναξε μετά τον Κάφρο, πούτρεμε ακόμα απ' τον φόβο του, να κατέβη απ' τον άρουα. Ο γιγαντοσώμος μαύρος, όταν είδε ότι το μεγάλο εκείνο φειδί δεν έσάλευε πια, δεν μπόρεσε να κρατήσει τη χωρά του και δείχνοντας μ' ένα πλατύ χαμόγελο τα κάστανα δόντια του, άρχισε να χορεύει σαν τρελλός τραγούδο του και να ρίχνει σκληρές κ' άπαισίες κραγιές θορύβου. Έτίναξε έδω κ' εκεί τα χέρια του και τα πόδια του, σαν ένας μαύρος διάβολος που στροβιλιζεται μέσα σ' ένα πυκνό σύννεφο σκόνης.

Από το θόρακα ήταν βέβαια πολύ περίεργο, μα ο Χέντρικ ήταν συνηθισμένος σ' αυτούς τους άσυγκράτους ένθουσιασμούς των Κάφρων.

Πιτινούς από ώρα κ' ήθελε να φτάσει γρήγορα στο κτήμα του. Με μια καμουτσάκι λοιπόν, έκαμε τον μαύρο γάρφη στα σκαλιά του και τον πρόσταξε να πάρη τη θέση του μπρος στον άρουα.

Όταν όμως ο Κάφρος πήρε πάλι τη θέση του μπροστά στα βόδια, απ' το μυαλό του Χέντρικ πέρασε μια παράξενη ιδέα.

Έδωσε στο μαύρο υπηρέτη του ένα σφύριγμα που βρισκόταν στον άρουα και τον πρόσταξε να δέσει με την άκρη του άρουα το φειδί απ' το κεφάλι και να τυλίξη την άλλη σφιχτά σε μια ξύλινη σφήρα, πίσω απ' τ' άμιας.

Κι έτσι, όταν ξεκίνησαν τα βόδια, τραβώντας πάλι για την άρεπια, το εμπλάκ-μαμπά που ανατηδούσε κάθε τόσο απ' τα τραντάγματα του άρουα, έμεινε σαν ξοντανό φειδί, που είχε χυθεί από πίσω τους και τους κυνηγούσε.

Ο γιγαντοσώμος στην άρεπια έσκόρπισε παντού τον πανικό. Όλοι οι μαύροι υπηρέτες του Χέντρικ ούρλιαζαν απ' το φόβο τους, όταν είδαν το εμπλάκ-μαμπά κ' άρχισαν να κρυφτούν σαν πανικοί μέσα στα ξύλινα σπιτάκια τους.

Ο Χέντρικ γέλασε με την καρδιά του. Μα δεν τούφτανε μονάχα αυτό. Ήθελε να κάνει κ' ένα όμορφο άστειο στη γυναικά του. Τέτοιες ευκαιρίες δεν τις βρίσκεις κανείς κάθε μέρα, όταν ζεις μέσα στην καρδιά του κάμπου.

Η δούσση κ' όμορφη Μαρία, η γυναίκα του, δεν είχε ακόμα καταλάβει τίποτε. Ήταν μια καλή νοικοκυρά, που κένταζε πάντα το σπίτι της. Άπλωει και ήσυχη, βρισκόταν στην τραπέζια κ' έτοιμαζε το τραπέζι, για να τα βρή όλα έτοιμα, όταν θα γινόσε ο άντρας της.

Ο Χέντρικ λοιπόν, σαν να μη είχε συμβεί τίποτε, μίληκε στην τραπέζια με το πιο φυσικό ύφος του κάμπου. Καλημέρες τη γυναίκα του, όπως πάντα, και άφησε για να φάνε.

Μίλησαν κ' οι δύο τους για διάφορα πράγματα, όπως συνήθιζαν την ώρα του φαγητού. Όταν όμως σιωπήθηκαν απ' το τραπέζι, ο Χέντρικ έκανε πως έφαγε να βοηθή την πείρα του.

Μοι φαίνεται πως την έχαλα στην τσέπη του σακακιού μου, που το άφησα στο πίσω μέρος του άρουα, είπε με ψεύτικη στενοχωρία.

Κι έκανε για να πάη να την πάρη.

Η όμορφη Μαρία όμως τον πρόλαβε κ' έτρεξε για να το φέρη την πείρα. Τον άγαπούσε με μια αφάνταστη λατρεία κ' έμεινε άμέσως την κάθε επιθυμία του. Θα τον άφανε λοιπόν να πάη να την πάρη εκείνος, τώρα που έπρεπε να ξεκουραστή λιγάκι απ' τη βαρεία δουλειά;

Ο Χέντρικ κάθισε πάλι χαμογελώντας και περίμενε να γυρίσει η γυναίκα του. Δεν θ' άργησε δίχως άλλο. Φοβόταν τόσο πολύ τα φειδιά, που έτρεμε κ' όταν άκουγε μονάχα να γίνεται λόγος

για τα εμπλάκ-μαμπά. Τώρα λοιπόν, μόλις αντίκριζε το φειδί που ήταν δεμένο στον άρουα, θάβαζε τις φωνές και θάτρεχε να πύση τρομαγμένη μέσα στην άγκαλιά του αντρός της. Α! θα ήταν τόσο κομικό! Τόσο άστείο!...

Έπέρασε όμως ένα ολόκληρο λεπτό της ώρας, έπειτα δύο, έπειτα τρία... κ' η Μαρία δεν είχε ακόμα ξαναγυρίσει.

Ο Χέντρικ άρχισε να παρανεύεται και τέλος έπεσε μέσα του με κάποια λύπη:

—Θα είδε φαίνεται, ότι το εμπλάκ-μαμπά είχε φύγει και κάθεται και το κεντάει με περιέργεια... Δεν έπαινε τ' άστείο! Κρίμα!...

Έπέρασαν ακόμα πέντε λεπτά. Ο Χέντρικ τώρα άρχισε ν' άνασταίνει ανήσυχος, τι μπορούσε να είχε συμβεί. Μήπως έπαυε άραγε τίποτε η Μαρία απ' την ξανική συγκίνησή της; Μήπως λιποθύμησε απ' τον τρόμο της; Κι ο Χέντρικ, που άρχισε να βασανίζεται από τύψεις, άρχισε έξω απ' την τραπέζια. Τη στιγμή όμως που έκανε να βγή στην αλή, έσκόρπισε επάνω στο Σάμ. Ο Κάφρος, με το πρόσωπο παραμορφωμένο απ' τη φρόνη, άρχισε να φελλίζη με πένθημη φωνή:

—Το άλλο εμπλάκ-μαμπά ήρθε να βοηθή το εμπλάκ-μαμπά

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ Ο ΑΝΝΙΒΑΣ

Ο φίλος μου ο Άννιβας ήταν ένας από τους άνδρες εκείνους που άρέσουν στις γυναίκες και γλεντούν μια χαρά τη ζωή τους.

Γι' αυτό είχε αποφασίσει να μην παντρευτεί. Τού έκαναν, φυσικά, ένα σωρό προτάσεις, μα τις απέριπτε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, κ' όταν γινόταν λόγος για γάμο, κατακεραυνώνει με την πιο χειμαρρώδη ευλογητία τον προαίτιο αυτόν θεσμό. Μια μέρα όμως... την έπαυε κ' αυτός άσχημα. Τό πώς έμπεξε, είνε ολόκληρη ιστορία, την οποία θα σας διηγηθώ όπως ακριβώς μου τη διηγήθηκε ο φίλος μου ο Άννιβας.

Μια μέρα λοιπόν ο Άννιβας χύνηξε σαν σίφουνας στην αίμαρά μου και πριν ακόμα με χαρητήρη, μου φώναξε:

—Παντρεύου!

Αν μου έλεγε ότι είχε κατακτήσει την Γκρέτα Γκάρμπο, θα ήταν η καλύτερη η έκκλησή μου. Όστόσο, τού έαριξα μηχανικά το χέρι του για να τον συγχωρώ.

—Φυσικά, τού είπα, δεν είνε ακόμη έντελώς αποφασισμένος ο γάμος σου...

—Είνε κάτι περισσότερο από αποφασισμένος, μου απάντησε.

—Και είσαι ευχαριστήσιμος; Ξαναρώτησα.

—Ναι και όχι.

—Μα αν δεν είσαι έντελώς ευχαριστήσιμος, τότε γιατί παντρεύου;

—Γιατί δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

Η τελευταία αυτή φράση του φίλου μου, μ' έκανε να υποθέσω ότι θα έπαιθε και όποσδήποτε άλλος στη θέση μου.

Μου ανταπάνη, μου ανταπάνη, τού είπα, χαμογελώντας πονηρά, πως έξερε τι ιστορία του σκάωσες τού κοριτσάκι και τώρα αναγκάζου να την πάρη, για να έπανορθώσει το λάθος σου, όπως λένε.

—Κάθε άλλο, γεμάσε, φίλε μου. Δεν έγινε τίποτε από αυτός απ' αυτά που φαντάζεσαι.

—Μα τότε λοιπόν, τι συνέβη; ρώτησα άνυπομονος και σιχρόν έννευρισμένος απ' την περιέργεια.

—Κάτι πραγματικά έξοφρενικό. Άκουσε το.

—Γνωρίζεις την Εύα... Χ., αυτή τη λεπτοκαμωμένη καπέλλα, με τα κατάξανθα μαλλιά και τα βαρβάρια όλογάνα μάτια, που είνε, θαρρείς, διαρκώς θυμωμένα σ' έκτασεις και ρεμβασμούς; Με την καπέλλα λοιπόν αυτή φλετώριζα, όπως φλετώριζα και μ' όλες τις άμορφες, η τις απλώς νύστιμες, η τις άλως χαριτωμένες καπέλλες που μου τυγναινε να γνωρίσω.

Ότσο, ρέει να σου πω, ότι το άδω αυτό φλέρι, για να είνε κάπως άποτελεσματικό, μου έδινε άκετό αίσια. Πά ν' άρέσω στη ρομαντική αυτή Εύα, αναπλάττω να παραστήσω κ' εγώ τον ρομαντικό. Δεν της μιλούσα παρά μόνο για ποητικά πράγματα, για ποίηση, για καλλιτεχνία, για περιπάτους στο φως του νηγαριού, για αόνια άγάπη, για έννοιες των ψυχών και για όλα τα σχετικά, με τα όποια τρέφονται άκομα στην έποχή μας μερικές πολύ λεπτές και πολύ αίσθαντικές νεαρές ύπαρξεις.

Όπως ήταν φυσικό, ο ρομαντισμός μου έπασε. Κάθε μέρα κέραια έφαρος στην καρδιά του άγγελικού αυτού πλάσματος, κάθε μέρα έπαισθησε πως της γινόμουν και πιο σημαντικός, όταν έδω και μια βουναλάκι έδωκαν στο σπίτι τους μια έσπεριδα.

Καουχία, θά πης. Δεν ξέρω, αλλά το βράδυ εκείνο μου συνέβη η πιο τρομερά συναχωμένος. Ότσο δεν ήταν δυνατόν να λείψω απ' την έσπεριδα. Ύαρχε κινδύνος να με παρεξηγήσουν, εκτός δε απ' αυτό, είνε και μεγάλη επιθυμία να παρεφθώ στην έσπεριδα αυτή.

Έπαιρνα λοιπόν με την απόφαση να είμαι τη βραδεία αυτή πιο διαχυντικός, πιο θερμός και να κάνω, έπ' τέλους, την έρωτική μου έξομολόγηση στη ρομαντική κόρη.

Και πραγματικά, πολλές φορές, κατά τη διάρκεια της έσπεριδος, της έαριξα με σημασία το χέρι και βύθισα τα μάτια μου στα μάτια της, έντελως ξελιγωμένος...

Κατά τα μεσάνυχτα, η Εύα κάθισε στο πιάνο για να παίζη με ένα κομμάτι. Άρχισε μ' ένα βάλς του Στράους. Κατ' άπαιτησή της, είνε σταθεί κοντά της όρθιος και γύριζε τα φύλλα των κομματιών.

Που έσκόττωσε ο αέρας; (ο άρέντης).

Κι έπειτα έπρόσθεσε ανατριχιάζοντας:

—Το άλλο εμπλάκ-μαμπά έπήδησε επάνω στην κυρία!...

Ο Χέντρικ επάργωσε από φρόνη. Τρελλός απ' την άπαισία του, έβγαλε σαν άταραχη στην αλή κ' έτρεψε κοντά στον άρουα, η γυναίκα του σκαρταρούσε ξεφυγώντας δίπλα στο φούφο φειδί!...

Άλλοίμονο! Ο Σάμ είχε είπει την αλήθεια. Ο Χέντρικ είχε σπασήσει ένα θηλυκό εμπλάκ-μαμπά. Και το άρεστικό φειδί τού είχε πάρει από πίσω κ' είχε έκδικηθεί το ταίρι του, σκοτώνοντας με αυτό, με τη σειρά του, την πολυαγαπημένη γυναίκα του έχθρου του...

ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ

Το πρόσεξε αυτό; Όρθιος, είπα, και συναχωμένος, γύριζε τα φύλλα των κομματιών! Άγαπήτέ μου, έχω να σου κάνω μια σύσταση: Όταν είσαι συναχωμένος, μην πηγαίνεις στις έσπεριδες!

Λοιπόν, που λές, σε μια στιγμή, καθώς γύριζε τις σελίδες, έσκηνα για να λιώσω ένα φύλλο λιγάκι τασσμένο, όταν έξαφνα μια σταγόνα έπεσε από τη μύτη μου στο βιβλίο της μουσικής. Με μια άστασια ταχύτητα, έβγαλα το μαντήλι μου και σκούπισα τη σταγόνα εκείνη. Η Εύα γύρισε και με κένταξε... Τα μάτια της έξέφραζαν μια βαρεία συγκίνηση, κάτι σαν ευγνωμοσύνη, ένα αίσθημα πλήρους επικοινωνίας δύο ψυχών, ενώ τα δάχτυλά της έτρεχαν πάνω στα πλήκτρα... Έξακολούθησε να παίζη το βάλς μ' ένα αφάνταστο μπρίο.

Έξαφνα — κατόρα!... — νέα σταγόνα έξφυγε απ' τη μύτη μου... Τη φορά όμως αυτή, η καταραμένη ή σταγόνα δεν έπεσε πάνω στο βιβλίο της μουσικής. Έπεσε... Α, φίλε μου!... Έπεσε πάνω στους αλαβάστρινους ώμους της Εύας και γλύστρησε μέσα στον κόφρο της!...

Αυτή τη στάλα δεν μπορούσα πια να τη σφουγγίσω, όπως την προηγούμενη. Ντροπασμένος λοιπόν, πλησίασα το μαντήλι μου στο πρόσωπό μου και σκέπασα τα μάτια μου. Έντοιαταξό το βάλς είχε τελειώσει. Γρήγορα τότε, ενώ οι προσκεκλημένοι συναχόροντο την Εύα, άποτραβήχτηκα στο κούφωμα ενός παραθύρου.

—Καταραμένο συναχί! ψιθύριζα. Πάει, είμαι χαμένος!... Η Εύα θα με συναχίσει...

Έξαφνα, είδα την Εύα να με πλησιάζη. Με μάτια όγρὰ από τη συγκίνηση, μου έδωσε το χέρι της.

Έτοιμαζόμουν να της τραλίσω κάποια δικαιολογία και να της ζητήσω συγνώμη. Μα εκείνη, πριν προφτάσω να της μιλήσω, μου είπε με την πιο γλυκειά της φωνή:

—Ποτέ δεν θα ξεχάσω το δ α κ ρ υ σας! Βρίσκεται έδω άπάνω, πρόσθεσε δείχνοντας την καρδιά της. Τώρα πια είμαι βέβαιη για την άγάπη σας... Έσεί μονάχα με νοιάζετε. Πάρε το χέρι μου, το θέλετε;

Αποσβολωμένος από την έκκλησή, χωρίς να καταλαβαίνω τί έκανε, έπιασα το όμορφο της χεράκι και το σίμωσα στα χείλη μου. Η μητέρα της, έντοιαταξό, είχε πλησιάσει.

—Ω, είνε αλήθεια, είπε, ότι σεις μόνο καταλαβαίνετε την άγαπημένη μου μικρούλα. Μόνο σεις θα την κάνετε ευτυχισμένη...

Έξακολούθησε να κρατώ το χέρι της Εύας, ενώ συγχρόνως έσφιγγα το μουσκεμένο από το συναχί μαντήλι μου.

Η μητέρα της έξακολούθησε:

—Έπρεπε να βρεθί μια ψυχή σαν τη δική σας για να νοιώσει την ψυχή της Εύας μου. Άγαπήτε κύριε, θα μ' έκανε μεγάλη τιμή κάθεται άφισο για να γευματίσουμε και να τα κουβεντιάσουμε.

Δεν ήξερα τί να πω. Μουρμούριζα ένα ξερό «ευχαριστώ», κωλύχτισα κ' έφυγα.

Τι μπορούσα να κάνω; Την έπομένη πηγα στο σπίτι της Εύας και ύστερα από δεκατέσσε μέρες...

Κι έτσι, που λές, παντρεύτηκε ο φίλος μου ο Άννιβας...

Και στα δικα σας!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΡΕΜΠΡΑΝΤ

Κάποτε, ο μεγάλος ζωγράφος Ρεμπραντ, βλέποντας ότι είχε γεμίσει το άτελιέ του από άπολητα έργα, σκέφτηκε να διαθέση ότι... πένανε και δημοσιεύοντας έτσι θόρυβο γύρω απ' τ' όνομά του, να έσπουλήσει τους πίνακές του.

Το κώλο του λοιπόν αυτό άτυχε όσο δεν το περιμέναμε ούτε ο ίδιος. Την άλλη μέρα, όλος ο κόσμος συστράφη για τον ξαφνικό θάνατο του μεγάλου καλλιτέχνη κ' οι φιλότεχνοι έτρεχαν κατά δεκάδες στο άτελιέ του, για να προφτάσουν να προμηθευθούν έργα του.

Έντοιαταξό ο Ρεμπραντ, κομμένος πίσω από παρατεταμένα, έτοιβε τα χέρια του από χαρά, βλέποντας πως εύκολα άδειάζαν όλοι τα πορτοφόλια τους για την άγορά των έργων του.

Ένωσεται ότι, άφου έέκανε τ' άπολητα έργα του, φρόντισε πάλι να διαθέση ότι... έχαιρε άρχας ύγιειας!...

ΣΑΡΑ ΠΕΤΤΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΠΕΝΘΗ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΩΝ "ΣΚΙΩΝ"

ΤΟΥ κ. Μ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

(Ο Λάμπρος Πορφύρας ως άνθρωπος)

Ζωή ενός ποιητού, δεν μπορεί να μοιάζει με των άλλων ανθρώπων. Έχει πάντα μία δική της όψη, έντελως ξεχωριστή κι' ασυνήθιστη, που την παρουσιάζει στα μάτια του όλου (και άλλος στην περίπτωση αυτή είναι όλοι οι άνθρωποι, εκτός από εκείνους που μπορούν να προσεγγίσουν στην Τέχνη) σά φαινόμενο. Ο αληθινός ποιητής ζή πρό πάντων μέσα στον έαυτό του. Όταν μάλιστα η ψυχή του πληγωθεί από μυστικούς πόνους, που μόνο αυτός τους αισθάνεται, το ψυχικό του κλείσιμο μεγαλώνει, το αποτράβημά του στενεύει κι' ο πόθος του να φύγει απ' τον κόσμο γίνεται το καθημερινό του σαράκι. Έξακολουθεί βέβαια να ζή ανάμεσα στους ανθρώπους, μα βρίσκεται μακριά τους, χωρισμένος απ' αυτούς για πάντα κι' ανεπαρόνοστα. Ο κόσμος γύρω του μοιάζει πια σαν ένα τοπίο ονείρου, στοιχειωμένο από σκιές άσπαστες, που δεν υπάρχουν πια και που ίσως δεν υπήρξαν ποτέ και που η θλιμμένη συντροφιά τους γλυκαίνει τον πόνο του χαμού τους. Κι' έρχεται στο τέλος ο θάνατος, που δεν ελνε πια το τρομερό και μυστηριώδες γεγονός που κλείνει τη ζωή μας, αλλά κάτι άπαραντα γλυκό, σαν την πραγματοποίηση ενός ονείρου.

Έτσι έζησε κι' ο Πορφύρας, ο μελαγχολικός Πειραιώτης ποιητής, που ο θάνατός του, φαντάζομαι, θα λύθηκε τις ενύπνιες εκείνες ψυχές που θεωρούν την ποίηση σαν την ευγενικότερη εκδήλωση της ζωής, όσο δεν θα τις λυτούσε ο θάνατος κανενός άλλου απ' τους συγχρόνους ποιητάς μας.

Τόν Πορφύρα τον ήξερα απ' τον καιρό που είμουν παιδί, από τότε που διάβαζα με θάυμασμό έδώ κι' εκεί τα ποιήματά του, χωρίς να καταλαβαίνω, παρά ελάχιστα πράγματα απ' αυτά. Καθόμιε τότε στον ίδιο δρόμο, στη λεωφόρο Χαριλάου Τρικούπη, εκεί που έμεινε ο ποιητής μέχρι του θανάτου του, και κάθε μέρα σχεδόν τον έβλεπα.

Αν δεν ήξερα πώς ήταν ο Πορφύρας, δεν ξέρω ποιά έντύπωσι θα μου έκανε ο κοντός κι' αδύνατος αυτός άνθρωπάκος, που περπατούσε πάντα σκυφτός κι' ένα λεπτό μπιστονάκι στο χέρι, απάνω στο οποίο του κόκκιν προσπαθούσε να στηρίξει το βάρος του σώματός του.

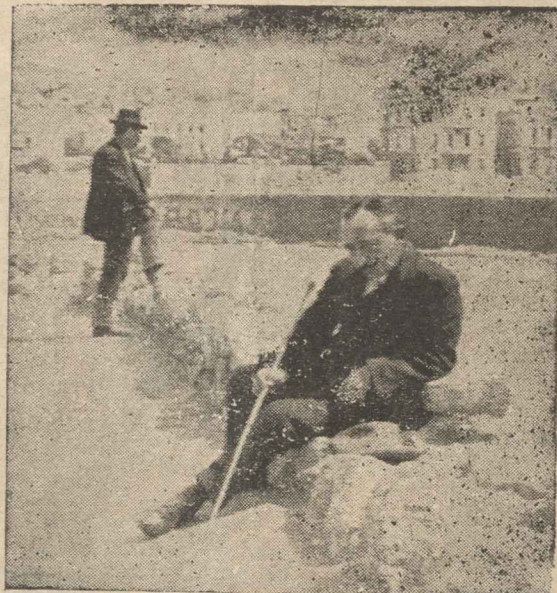
Πολλές φορές μου τύχαινε να μπαίνω στο ίδιο τραίνο μαζί του. Διάλεγα τότε ένα μέρος, απ' όπου θα μου ήταν εύκολο να τον προσέχω, χωρίς να φανόμηναι αδιάκριτος και σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής δεν ξεκάρφωνα τα μάτια μου από πάνω του.

Έκείνο που μου έκανε πρό πάντων έντύπωση, ήταν η παντοτεινή μελαγχολία του προσώπου του, που έδινε στ' ακανόνιστα χαρακτηριστικά του μια ξεχωριστή γοητεία. Τα μάτια του φαινότανσαν πάντα σαν δακρυσιμένα ή έτοιμα να δακρύσουν. Κι' από τότε μου έκανε την έντύπωση πώς μυστικοί πόνοι — πόνοι όμως που δεν έχουν καμιά σχέση με την καθημερινή ζωή — τον βασάνιζαν κι' ότι η θλίψη αποτέλεισε τη μόνη κατάστασι της ψυχής του.

Η αντίληψή μου αυτή δεν άλλαξε καθόλου, όταν έπειτα από μερικά χρόνια — κατά το 1923 — τον γνώρισα και προσωπικώς. Έγινε μάλιστα πεποίθησι. Η φωνή του, η κινήσις του, οι τρόποι του, όλα επάνω του έπρόδιδαν τη βαθιά του μελαγχολία. Μιλούσε αργά και κομπάζοντας, σαν να προσπαθούσε να βρει τις λέξεις που ήθελε να πει κι' ο θλιμμένος τόνος του δεν άλλαζε ούτε όταν διηγόταν το πιο εύθυμο άστειο.

Πραγματικά, το πάθος του Πορφύρα, κατά τα τελευταία πρό πάντων χρόνια, ήταν να διηγηθεί εύθυμες και σκαμπόζικες ιστορίες, που, όπως έλεγε, του τις είχαν διηγηθεί άλλοι, μα που, όπως φαντάζοντας, τις έφτιαχνε μόνος του. Το έκανε ίσως αυτό ως αντιπροσάκιμο προς την ψυχική του κατάσταση. Λέγε για τους εύθυμους γράφους πώς είναι οι μελαγχολικότεροι των ανθρώπων. Κάτι ανάλογο συνέβαινε και με τον Πορφύρα στην περίπτωση αυτή: Ξεκούραζε λίγο τη μελαγχολία της ψυχής του.

Θυμάμαι ακόμα κάποια απ' τις χαριτωμένες αυτές ιστορίες του,

Ο αποθανών ποιητής Λάμπρος Πορφύρας, στην αγαπημένη του Φρεαττίδα.

που μάς τη διηγήθηκε μία νύχτα σ' ένα καφενείο του Πειραιώς, τονίζοντας τα λόγια του με χτυπήματα του αχώριστου μπιστονιού του στις πλάτες του πεζοδρομίου.

— Κάποιος θαλασσινός — άρχισε να μάς λέει — ο καπετάν Νικόλας, είχε πειγεί σε ναυάγιο. Όταν οι σύντροφοί του, που είχαν σωθεί, ξαναγύρισαν στον Πειραιά, σκέφτηκαν πώς έπρεπε ν' αναγγέλλουν στη χήρα του τη συμφορά που την είχε χτυπήσει. Έπρεπε όμως ή φτωχή γυναίκα να το μάθει με τρόπο, για να μην πάθει τίποτε. Έπειδή όμως κανένας απ' τους ναυαγούς δεν άποφάριζε να πάει να πει τα θλιβερά μαντάτα στη χήρα, ανάθεσαν στον πιο γέρο απ' αυτούς, έπειδή τον θεωρούσαν πιο έμπειρο κιάλας, τη δύσκολη αυτή άποστολή.

— Πρόσεξε όμως! του σύστησαν. Να της το πεις με τρόπο να μην της έρθει κανένα κακό της γυναίκας. Μην της το πεις απότομα... Σιγά... σιγά...

— Έννοια σας! απάντησε ο γέρο θαλασσινός. Μείνετε ήσυχoi και ξέρω έγώ τι θα κάνω... Θά της το πω με τέμπο...

— Κι' αφού του είπαν ακόμα μια φορά να προσέξει, ο γέρος έφυγε, τραβώντας για το σπίτι της χαροκαμένης γυναίκας του καπετάν Νικόλα. Σάν έφτασε εκεί, χτύπησε την πόρτα και τού άνοιξε η ίδια.

» Ο ναύτης ξερόβηξε λίγο κι' έπειτα της είπε με τον πιο φινικό τρόπο του κόσμου:

— Καλημέρα, κυρά μου... Δεν μου λές, έσύ είσαι ή... χήρα α του καπετάν Νικόλα;...

Και ο ποιητής των «Σκιών» και των «Φωνών της Θαλάσσης», τελειώνοντας την ιστορία του, άρχισε να γελάει, κουνώντας συγχρόνως το κεφάλι του.

Μά το γέλιο του δεν έμοιαζε καθόλου με των άκορατών του.

Ο Πορφύρας ήταν πολύ γνωστός στον Πειραιά. Δεν τον έφεραν μόνο οι άνθρωποι που είχαν υποχρέωσι να τον ξέρουν, αλλά κι' οι άπλοιοί άνθρωποι του λαού. Οι περισσότεροι απ' τους τελευταίους είχαν μια συγκεκριμένη αντίληψη της προσωπικότητός του και μπερδευαν συχνά το όνομά του με το ψευδώνυμό του.

— Ο κνρ Δημητράκης ο Πορφύρας, που γράφει τραγούδια, έλεγε γνωστός ψωράς του Πειραιώς.

Ο ίδιος ψωράς — τύπος περιφωτός του Πειραιώς — μιλούσε συχνά και για ένα περιπατό του μαζί με τον ποιητή στις βραχώδεις όκτες της Πειραικής Χερσονήσου. Αφού περπάτησαν αρκετή ώρα, έξαφνα τον έχασε από μπροστά του. Έψαξε έδώ, έψαξε εκεί, πονηνά ο Πορφύρας... Τέλος τον άνακάλυψε σε μια σχισμή των βράχων κάτω απ' τα έρειπια των Μακρών Τειχών να σκαλίζει με το

μπιστονάκι του το χώμα και τα βότσαλα. Είταν άποροφρομένος ο κλήλκρος απ' το σκάλισμα αυτό, σαν το χρυσόθηρα που ψάχνει να βρει ψήγματα χρυσού.

Τί έκανε; Άπλουστατα, έψαχνε να βρει αρχαία νομίσματα.

Δεν θα το πιστέυα ποτέ μου, ότι εινε δυνατόν να υπάρχουν αρχαία νομίσματα στις όκτες της Πειραικής, αν ο ποιητής δεν μου είχε δείξει κάποτε στο σπίτι του μερικά απ' αυτά, τα οποία είχε βρει ψάχνοντας κατά τους περιπάτους του.

Ο Πορφύρας, όπως άλλωστε συμβαίνει με όλους τους αληθινούς ποιητάς, μιλούσε σπανιώτατα για ποίηση. Όταν όμως μιλούσε, έβλεπε τον άνθρωπο που καταλάβαινε περισσότερο από κάθε άλλον απ' αυτά τα πράγματα. Έξέφερε λεπτός και σοφός παρατηρήσεις και τις κρίσεις του θα τις έζηλευσε άσφαλώς και ο καλύτερος κριτικός. Ελάτρενε τους Άγγλους ποιητάς κι' η ποιητική του μόρφωσι, μόνοντι δεν την έπεδείκνυε ποτέ, όταν άπαραντη

Τους άλλους ανθρώπους των γραμμάτων, τους έβλεπε σπανιώτατα. Άλλοτε ανέβαινε σχεδόν κάθε βράδι στάς Άθήνας, περνούσε απ' το βιβλιοπωλείο του Βασιλείου του εκδότου του — που, κατά μια σύμπτωση, πέθανε κι' αυτός την επομένη του θανάτου του ποιητού — εύρισκε εκεί καμιά παρέα, πήγαινε κατόπιν σε καμιά ταβέρνα και κατέβηκε στα παρασκήνια του θεάτρου της Κυβέλης.

Κατά τα τελευταία χρόνια όμως ανέβαινε σπανιώτατα στην πρωτεύουσα. Μόνο ο άδελφός του κατώφθωνε να τον τραβάει λίγο πιο

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Μία μέρα, ο Ίμπραήμ Άλης, ο πλούσιος νοικοκύρης του Τσεμενέκ, πήγε το Κοράνι και κατέθηκε κάτω στον κήπο του. Έκει ξάπλωσε στον ίσσο μιάς λεμονιάς κι' άρχισε να διαβάει το έργο βιβλίο. Άξαφνα κοινοστάθηκε σε μια φράσι, στήριξε το δάχτυλό του και κοίταξε τα λόγια αυτά:

«Η εύσεβεια δεν έγκείται μόνο στο να στρέφετε το πρόσωπό σας κατά την Άνατολή και να προσεύχεσθε. Άληθινα εύσεβείς είν' εκείνοι που εύεργετούν τον πλησίό τους, έλεούν τα όρφανά, τους γκαρσές, τους δαυταχούς και τους ζητιάνους...»

Τα λόγια αυτά του Κορανίου έκαμαν βαθιά έντύπωση στον Ίμπραήμ Άλη, ο οποίος άποφάσισε να κάνει άμέσως μια έλεημοσύνη και ν' άξιωθεί να πάει στον παράδεισο και να πη από το ποτάμι που ρέει μέσα και γύρω.

Την παραμονή λοιπόν του Μπαхраμού άγόρασε ένα άρνι κι' άφ' όποιον έπρεπε και τόγδαρε, του έβγαλε τ' άντερα και την κοιλιά και τη χάρωσε στο φτωχό γειτόνά του, το Νουρεντίν. Ο φτωχός πήρε τα άντερα και την κοιλιά κι' εύχαρίστησε τον Ίμπραήμ έρέντη για το δώρο του.

Την άλλη μέρα, ο Ίμπραήμ κι' ο Νουρεντίν συναντήθηκαν στην ένοση.

— Έ, ήταν καλή ή κοιλιά; ρώτησε ο Ίμπραήμ Άλης το φτωχό Νουρεντίν.

— Έξίσια ήταν, απάντησε εκείνος. Ο Θεός άς σ' έχει εύλογη-μην!

Τι βράδυ της ίδιας ημέρας, συναντήθηκαν πάλι ο Ίμπραήμ με το Νουρεντίν κι' ο πλούσιος ρώτησε το φτωχό:

— Έ, ήταν καλή ή κοιλιά;

— Καλή, άποκρίθηκε ο Νουρεντίν. Ο Θεός να σε φυλάει από κάθε κακό.

Την άλλη μέρα συναντήθηκαν πάλι και αντίλαξαν ξανά τα ίδια λόγια.

Το πράγμα αυτό επαναλαμβάνονταν πολλές ημέρες, τόσο που ο καίμιμος ο Νουρεντίν άρχισε να υποφέρει από μεγάλη στενηχωρία και να βλαστημάει την άρα που δέχτηκε από έναν τέτοιον άνθρωπο ένα τέτοιο δώρο.

Μία μέρα λοιπόν είπε στη γυναίκα του:

— Πονάει, θα σκάσω απ' το κακό μου. Δεν θα μπορέσω ποτέ να έμειλώ απ' το γείτονά μου με την κοιλιά εκείνη που μου χάρισε. Γι' αυτό, γυναίκα, άποφάσισα να ξενητευτώ. Θα πάω μακριά για να μην ξανακούσω να με ρωτούν αν μου άρεσε ή κοιλιά...

Τότε και τόνανε...

Πέντε χρόνια πέρασαν που ο Νουρεντίν βρισκόταν στην Ξενιτιά. Κατά το διάστημα αυτό, ο πλούσιος Ίμπραήμ Άλης έγινε πλούσιος, ενώ αυτός κέρδισε πολλά χρήματα κι' άποφάσισε τέλος να έπιστρέψει στην πατρίδα του. Στο γυρισμό του, συνάντησε τον Ίμπραήμ να στέκεται σε μια γωνία και να ζητάει έλεημοσύνη.

— Κάμε μια έλεημοσύνη, άφέντη, είπε και στο Νουρεντίν, χωρίς να τον γνωρίσει. «Μην κι' εγώ μια φορά πλούσιος. Κι' έκαμα του κόσμου τις καλωσύνες. Κάποτε μάλιστα, άνήμερα το Μπαхраμ, χάρισα σ' έναν φτωχό γειτόνά μου, Νουρεντίν τον λέγανε, μια κοιλιά κι' όλα της τ' άντερα. Τ' άκουσες, άφέντη. Μία κοιλιά...»

Ο δούλος ο Νουρεντίν έφριξε. Έφριξε όλο του το πουνγί στον Ίμπραήμ και ξαναγύρισε άναυδος στην Ξενιτιά...

Από τη Φρεαττίδα του. Μά ο άδελφός του, ο οποίος εργάζεται στις Ίνδies, έχοντας μια φορά για τρεις μήνες, κάθε δυο χρόνια, κι' έτοι οι Άθηναίοι διανοούμενοι, που τόσο αγαπούσαν τον Πορφύρα, τον άνακάλυψαν τον έβλεπαν.

Σερά όμως μερικoi απ' αυτούς «έξοστράτευσαν» έπίτηδες ως τη Φρεαττίδα και τον άνακάλυψαν εκεί. Αυτό προσένοσε ξεχωριστή έμφασι στον εκδούσητο ποιητή.

Από τότε που τον Πορφύρα πώς έκανε πολύ. Αυτό όμως εινε υπερβολή. Έκανε μόνο λίγα σπτήρια κρasi που ίσως άλλον δεν θα τον πείραζαν καθόλου, και αυτόν τον πείραζαν, γιατί ο οργανισμός του ήταν εξαιρετικώς λεπτός.

Για τον Πορφύρα το κρasi ήταν το ναρκωτικό του, όπως ήταν και για τον Πόδε, τον Βερολίαν και τόσους άλλους μερικούς ποιητάς. Όταν ένας ποιητής πίνει, ή μέθη του δεν μοιάζει με των άλλων ανθρώπων, γιατί ενώ τους τελευταίους τους άποκηρύττει, τον ποιητή τον άπολυτρώει.

Αυτή την άπολυτρώση εύρισκε ο Πορφύρας στο κρasi, ως ότου τον λήτρωσε

ο θάνατος από το βάρος της ζωής.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Σε μια έκθεση έργων ζωγραφικής και γλυπτικής που έγινε από μηνός στο Βερολίνο, μεταξύ των άλλων εκθεμάτων, ήταν κι' ένα άγαλμα του Χίνδενμποργκ, κατασκευασμένο από πεπρωμένο χαρτί.

— Το άγαλμα αυτό, αληθινό θαύμα τέχνης και κομψότητας, έχει ύψος 8 μέτρων και βάρος 2.325 κιλάδων.

— Όλα τα γνωστά ήφαιστεια, σ' όλη τη Γη, άνέρχονται σε 672, από τα οποία 270 μόνο εινε εν ενεργεία.

— Από τα ήφαιστεια αυτά, 80 βρισκονται στην Άμερική, 24 στην Άσία, 20 στην Άφρική και 109 στην Ιάδα.

— Στη Νέα Ζηλανδία, μέσα σε μια περιοχή 127 μιλίων, υπάρχουν 63 ήφαιστεια, το ύψος των οποίων ποικίλει από 190 ως 900 μέτρα.

— Από τα χρυσορυχεία της Νέας Ζηλανδίας, έξάγεται κάθε χρόνο χρυσός άξιας 50.000.000 λιρών.

— Το τσάι που καταναλώνεται ήμερησίως σ' όλη την Άγγλία, άνέρχεται σε 600.000 κιλάδες.

— Κάθε τετραγωνικό χιλιόμετρο θαλάσσης περιέχει 120.000.000 ψάρια.

— Απ' όλα τα πουλιά της Γης, το πιο μακρόβιο εινε ο κύκνος, ο οποίος ζή περίπου 300 χρόνια.

— Η άξια της κινήσις που έξάγεται κάθε χρόνο απ' την Ιάδα, άνέρχεται σε 175.000.000 λίρες.

— Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική του Βατικανού, ή καθολική εκκλησία σ' όλο τον κόσμο άνέρχεται σε 232.000.

— Στο Ζωολογικό Μουσείο του Λονδίνου βρίσκεται το μεγαλύτερο των εντόμων, όνομαζόμενο «Πτερωτή Έλαφος» και το οποίο ζυγίζει περίπου δυο κιλά.

— Τα άεροπλάνα που εκτελούν τις εναέριες ταχυδρομικές συγκοινωνίες της Εύρώπης, άνέρχονται σε 3.715.

— Ο άριθμός των εκ γενετής τυφλών άνάλογει σε 65 επί ενός εκατομμυρίου ανθρώπων.

— Στην Ιταλική πόλη Μοντεφύρε, έγινε την περασμένη βδομάδα ένα άγριο συζυγικό δράμα.

— Ένας σφεές, θέλοντας να εκδικηθή τη γυναίκα του και να την τιμωρήσι για τη συζυγική της άπιστία, την πήρε με το αυτοκίνητό του, πήδεν για να την μεταφέρει σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου έμεναν οι γονείς της.

— Καθ' οδόν όμως, της έβρισσε το στήμα, την έδωσε χροσάδα και την μετέφερε σ' ένα παρακείμενο δασύλλο, όπου και την έδεσε στον κορμό ενός δέντρου. Έστεν' άπ' αυτή την περιόλουτε να βεζίνη, της έβαλε φατιά και την έκαμε ζωντανή!

— Το γραφείο Τύπου της Κοινωνίας των Έθνών, έγκαταστάθηκε πρό ήμερών μια στατιστική, σύμφωνα με την οποία ή Άμερική έχει τους περισσότερους άνέστους. Άκολουθεί κατόπιν ή Άνγλία, ή Γερμανία, ή Γαλλία και τελευταία ή Ιταλία.

— Οι μισθοί που πληρώνει κάθε μήνα ή ταχυδρομική στην Κινηματογραφική Έταιρεία «Μιστό» Γαλλικών Μάγας στο τεχνικό και καλλιτεχνικό της προσωπικό, άνέρχονται σε \$25.000.000 δραχμών!

— Ένα από τα άπολαυστικότερα χεμερινά από της Άλάσκας, εινε ή Κινυδρομίες.

— Τέσσερα ή πέντε σκαλιά δένονται καταλλήλως και σέρουν το έλκνθρο, πάνω στα οποία βρίσκεται ο τζοκέρ.

— Η Κινυδρομίες αυτές γίνονται, φυσικά, σε μέρη όπου οι δρόμοι εινε χιονοστρωμένοι, ή δά άπόστασι, την οποία συνήθως διανύουν, φτάνει τα 400 χιλιόμετρα.

— Όπως δέ στίς Άποδομίες οι διάφοροι φιλάθλοι σταγνμαίζουν πάνω σε εύνοούμενα της άλλογα, έτσι και στίς Κινυδρομίες οι διάφοροι παίκται έχουν τα εύνοούμενά τους έλκνθρα, πάνω στα οποία παίζουν σημαντικά ποιά.

— Η Άμερικανική Κυβέρνησις σκέπτεται ν' άνακαταστήσι τον τρόπο των θανατικών εκτελέσεων.

— Απ' τις ήλιεπτικές κωμείας, πρόκειται να έραφώση τον δι' άσφυξία θάνατο. Ο μελλόνατος θα κλείνεται σ' ένα ειδικό κελιά, στο οποίο θα δόχεται ισχυρό ρεύμα φωτισμού κι' έτσι θα πεθαίνει.

— Απ' τον καιρό που ιδρύθη το άνάπαιο Σοβιετικό παράσημο του Λένιν, έχει άπονεμηθεί μονάχα σε 15 πρόσωπα, μεταξύ των οποίων σ' ανακαταλέγεται κι' ο διάσημος συγγραφέας Μαξίμ Γκόρκι.

— Απ' τη Βραζιλία έξάγεται κάθε χρόνο καφές άξιας 250.000 λιρών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

**ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ**

ΟΙΚΙΑ διάφορες ἐν Γλυφάδι
 με ἑλα τα χρειώδη, με κήπων κα-
 ῖ κήπων νερό ἀνταλλάσσει-
 ται με ἀνάλογον ἐν Ἀθῆναις
 διαμέρισμα εἰς πολυκατοικίαν.
 Πληροφορία παρ' ἡμῖν.
 Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
 ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
 ΣΠΗΛΙΟΥ ΚΑΡΑΜΗ, Ὑπεργνω-
 στῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
 πιστημίῳ.
 Μετάνδρου 27-Ἀθῆναι. Τηλ. 1-66